

စိမ်းစမ်းစမ်း

BURMESE
CLASSIC

အထောင်များကြီးသိန်းစင်း
ပိုင်စိန်မ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တပုခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၉၁၈၁၂၀၈
အပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၅၀၀၄၀၉

ထ ကိုတင်ထွန်း

ပထမအကြိမ်	ထ	၂၀၀၉၊ ဩဂုတ်လ
အုပ်ရေ	ထ	၅၀၀
မျက်နှာပုံး	ထ	မြတ်မင်းဟန်
ကွန်ပျူတာစာစီ	ထ	Welfare
အတွင်းဖလင်	ထ	Quality

ဦးမန်းခေတ်တင် (ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၀၀၁)
အမှတ်(၁၂၀)၊ မင်းဆွေကျော်စွာလမ်း၊
အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)
စိတ်ကူးသစ်စာပေ
အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ကျပ်

၈၉၅ . ၈၇

သိန်းဝင်း ၊ ထောင်မှူးကြီး
 ဝိုင်းစိန်မ / ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း ။ - ရန်ကုန်။
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ ၂၀၀၉။
 ၁၈၈ - စာ ၊ ၂၁၆ စင်တီ။
 (၁) ဝိုင်းစိန်မ

www.burmeseclassic.com

မာတိကာ

စဉ်	ဝတ္ထုအမည်	စာမျက်နှာ
၁။	မြူးချောင်းကမ်းစပ်က ကျောက်ခေါင်တုံး	၁
၂။	မြေနှင့်သား	၃၀
၃။	ပိုင်းစိန်မ	၅၉
၄။	သိပ်ဝင်ပုစီးနှင့်မသန့်သောနေရာ	၈၈
၅။	ပဋ္ဌာန်းဆက်နှင့်နဂါးနက်သိုက်	၁၂၄
၆။	မုဆိုးပေါက်စအမဲလိုက်ခဲ့စဉ်က	၁၅၈

စာရေးသူ၏အမှာစကား

ကျွန်ုပ်သည် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၌ (၂၀၀၀)ပြည့်နှစ်က စတင်ပြီး "ရှုကွဲစိုးခြေရာ" ဟူသော ဝတ္ထုတိုကလေးဖြင့် စာပေနယ်သို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ယခုလည်း သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း၊ ဂမ္ဘီရ လောက မဂ္ဂဇင်း၊ သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်း၊ သိဒ္ဓိပိုးမဂ္ဂဇင်းနှင့် မဟိဒ္ဓိမဂ္ဂဇင်း တို့တွင် လစဉ်ရေးသားနေပါသည်။

NEW IDEA စာပေမှ ထုတ်ဝေသူ ကိုတင်ထွန်းမှူးတို့ဆုံပြီး လုံးချင်းနှင့်လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများအား ရေးသားလာခဲ့ရာ ယခု ဒဿမ

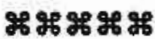
www.burmeseclassic.com

စာအုပ်အဖြစ် “ဝိုင်းစိန်မ” အပါအဝင် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုအသစ်များအား စာဖတ်သူများအတွက် တင်ဆက်လိုက်ရပါသည်။

ဗထမ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာကျော်ကြီး၊ ဒုတိယ ပြဒါးရှင်မြင့်ဦး၊ တတိယ ကျွန်တော်နှင့်ထောင်စခန်းများ၊ စတုတ္ထ ပုဂံမြို့ဟောင်းလွင်းပုံပြင်၊ ပဉ္စမ ဆင်ဦးစီးရဲဘက်မှဆိုးပြောသော ဇာတ်လမ်းများ၊ ဆဋ္ဌမ ပဋ္ဌာန်းဆက်ဝင်ပါ၊ သတ္တမ၊ အဋ္ဌမ၊ နဝမ ငမောက်မိဖုရား ပတ္တမြားကြီးနှင့် ဒဿမယခုတင်ဆက်သည့် “ဝိုင်းစိန်မ” အပါအဝင် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုအသစ်များဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏အရေးအသား၊ ကျွန်ုပ်၏ဟန်ပန်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့အကြုံများအား စာဖတ်သူထံသို့ ရသအမျိုးမျိုးဖြင့် တင်ဆက်ချော်ဖြေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သူပရိသတ်ကြီး စာမျိုးစုံဖတ်ပြီး အသိမျိုးစုံ၊ ဗဟုသုတကြွယ်ဝပါစေကြောင်း ဆုတောင်းလိုက်ရပါသည်။

✿ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

www.burmeseclassic.com

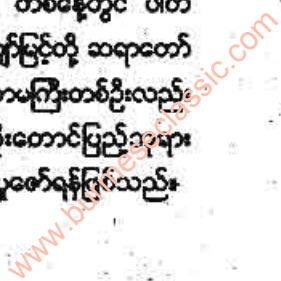
တောင်ငူနှင့်မြူးမြို့ကြား အနောက်ဘက်အလယ်ရိုးမနှင့်
 အနောက်ရိုးမတောင်ပေါ်တွင် မြသိန်းတန်ဘုရားရှိသည်။ မြသိန်းတန်
 ဘုရားမှာ ဦးသိန်း၊ ဒေါ်မြနှင့် သားဖြစ်သူ ကိုတန်တို့ ကုသိုလ်ပြု
 တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ “မြသိန်းတန်” ဘုရားဟု ကမ္ဘည်းတင်ကြောင်း
 သိရသည်။ ဘုရားအောက်အဆင့် အလယ်ရိုးမတောင်စွယ်ပေါ်တွင်၊
 ရှေးဟောင်းဘုရားပျက်တစ်ဆူရှိသည်။ “အမင်းမင်းနိုင်” ဘုရားဟု
 ခေါ်တော်ရှိသည်။ ဤဘုရားအားပြင်ဆင်ရန် ကြိုးစားကြသော အလှူရှင်
 များ အထမြောက်၊ အောင်မြင်ခြင်းမရှိကြ။ အချို့ဆိုလျှင် ကျန်းမာရေး
 ညံ့ပြီး၊ သေဆုံးခြင်းသို့ပင် ရောက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အမင်းမင်းနိုင်
 ဘုရားအား ပြင်ဆင်ခဲ့သူပင် မရှိ။ တောဘုရား၊ တောင်ဘုရားအဖြစ်သာ
 နှစ်ပေါင်းများစွာ တောထဲ၌ ရပ်တည်ခဲ့ရသည်။

အမင်းမင်းနိုင်ဘုရားအား တပင်ရွှေထီးနှင့် ဘုရင့်နောင်တို့
ဆံသာဝတီသို့ ဝင်တိုက်ရာတွင် မြူးချောင်းအနီး၌ တပ်ချနားရင်း တည်
ခဲ့သည်ဟုအဆိုရှိသည်။ မူလတည်ခဲ့စဉ်က သုံးတောင်ပြည့်ဘုရား
အလေးသာဖြစ်သည်။ ဌာပနာပစ္စည်းအဖြစ် တပင်ရွှေထီးက သန်လျက်၊
ဘုရင့်နောင်က နဝရတ်လက်စွမ်း၊ ဗိဇယားခင်ခင်ကြီးက လည်ဆွဲဘယက်
ကျွေးဒါနခဲ့သည်အပြင် ဟံသာဝတီအားလုပ်ကြံရာတွင် အောင်မြင်သဖြင့်
ဇာတ်တော်(၄)ဆူ ပင့်မောင်ရရှိခဲ့သည်။

တစ်ဆူအား တောင်ငူရွှေဆံတော်၊ တစ်ဆူအား မြူးအရှေ့
ဘက်ရှိ အဘယံမုနိဘုရား၊ နှစ်ဆူအား အမင်းမင်းနိုင်ဘုရားတွင်
ကျွေးဒါနခဲ့သည်။ အမင်းမင်းနိုင်ဘုရားမှာ ပြည်လုံးချမ်းသာဘုရား၊
ချန်အောင်မြေဘုရား၊ မင်းလမ်းဘုရားဟူ၍ ဘွဲ့တော်လေးမည်ရှိသည်။
ဇာတ်တော်များ ကိန်းအောင်းဓမ္မလျော်သဖြင့် နွေရာသီတပေါင်းလတွင်
ဇာတ်တော်ကွန်မြူးတတ်သည်။

ဇာတ်တော်ကွန်မြူးရာတွင် အလယ်ရိုးမတောင်စွယ်ပေါ်မှ
ဆြူး အစိမ်း၊ နီ၊ ပြာ၊ ဝါ ရောင်စုံကွန်မြူးသည်ကို မြူးနှင့်ဝေယျဝတီ
ဦးစပ်မှ အတိုင်းသား မြင်တွေ့ဖူးပြောနိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ကိုးကွယ်သောဆရာတော်မှာ မြူးချောင်းတစ်ဘက်
အမ်းတွင် တောရဆောက်တည်နေပြီး တစ်ပါးတည်းဝေကစာရုံ ကျင့်သုံး
ဆုတိုင်တော်မူသည်။ ပါတိကောင်စီခေတ်ကဖြစ်၍ တစ်နေ့တွင် ပါတိ
ချနစ်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသောင်းရွှေနှင့် အတွင်းရေးမှူး ဦးကျော်မြင့်တို့ ဆရာတော်
အား လာရောက်ဖူးပြောကြသည်။ မန္တလေးမှဒကာမကြီးတစ်ဦးလည်း
အတူပါလာသည်။ အမင်းမင်းနိုင်ဘုရားအား ကိုးတောင်ပြည့်ဘုရား
အဖြစ် ပြန်လည်ပြုပြင်ရန်နှင့် ထီးတော်သစ်တင်ပူဇော်ရန်ကြံသည်။

၄ * ထောင်မှူးကြီးလိပ်စာ

ဆရာတော်ဘုရားမှ မေးမြန်းရာ . . .

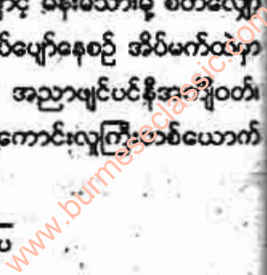
“နေပါဦး ဒကာတို့ရယ်၊ တောဘုရား၊ တောင်ဘုရားကို ဘယ်လိုပတ်သက်၊ ဆက်သွယ်မှုနဲ့များ အခုလို ရောက်လာကြတာလဲ”

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသောင်းရွှေ “တပည့်တော်တို့နဲ့တော့ မပတ်သက်ပါဘူးဘုရား။ ဒီက ဒကာမကြီးက ဖြူးမြို့က အမျိုးထံလာလည်ရင်း အိပ်မက်မက်လို့ သဒ္ဒါပေါက်ပြီး လှူဒါန်းလိုတာပါဘုရား။ အဲ့ဒါ တပည့်တော်တို့ထံကို အကူအညီတောင်းလို့ တပည့်တော်တို့ကလည်း ကမကထဖြုတ်ပြီး နိုင်သမျှကူညီဆောင်ရွက်ဖို့ လိုက်လာကြတာပါဘုရား”

“အိမ်း . . . အိမ်း . . . သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု”

“ဒါနဲ့ . . . ဒကာမကြီးအိပ်မက်ကို ပြောပါဦး”

“တပည့်တော်မက မန္တလေးကပါဘုရား။ ရွှေခိုင်လုပ်ငန်းလုပ်ပါတယ်ဘုရား။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က တပည့်တော်မရဲ့အမျိုးတစ်ယောက် မကျန်းမာတာနဲ့ ဖြူးမြို့ကိုရောက်ပါတယ်ဘုရား။ ရောက်တဲ့နောက်တစ်ညမှာပဲ အလယ်ရိုးမပေါ်က စိမ်းဝါ၊ ဖြူပြာ အလင်းရောင်တွေမြင်ရလို့ မေးမြန်းကြည့်တဲ့အခါ ဒီက “အမင်းမင်းနိုင်” ရှေးဟောင်းဘုရားက ရောင်ခြည်တော်လွှတ်ကြောင်း သိရပါတယ်ဘုရား။ အဲ့ဒါကြောင့် အားရပါးရူးပြောပြီး ဘုရားကိုအနီးကပ်ဖူးမြော်ချင်စိတ် ပေါ်မိပါတယ်ဘုရား။ ဘုရားကိုလာရာလမ်းက လယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်ကျော်ပြီး တောလမ်းခရီးဖြစ်လို့ လမ်းကြမ်းကြောင်းသိရတာကြောင့် မိန်းမသားမို့ စိတ်လျှော့ထားရပါတယ်ဘုရား။ အဲ . . . မနေ့က အိပ်ပျော်နေစဉ် အိပ်မက်လဲဟာ ဦးပြည့်ခေါင်းတုံးကို ပန်းရောင်ပဝါပတ်၊ အညှာဖျင်ပင်နီအချိုဝတ်၊ ကွက်တုံးပုဆိုးစည်းထားတဲ့ ဗလကောင်းကောင်းလူကြီးလာစစ်ယောက်ရောက်လာပြီး . . .

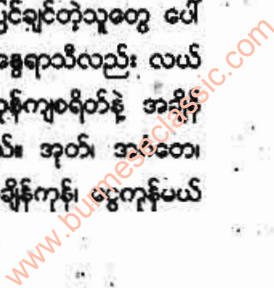
မြူးချောင်းစစ်ကကျောက်ခေါင်းတုံး * ၅

“နင် ဘုရားဒါယကာလုပ်ပါလား။ အလယ်ရိုးမပေါ်က ရှေးဟောင်းဘုရားကို ပြင်ဆင်ပြီး ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတည်ပါ။ ထီးတော်ထင်ပါ။ နင့်အမျိုးလည်း၊ နေကောင်းသွားမယ်။ နင်လည်းလုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်ပြီး ဆထက်တံပိုးချမ်းသာမယ်။ ဘုရားဒါယိကာမလည်း ဖြစ်မယ်” လို့ အိမ်မက်ပေးပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်မက ဘယ်ဘုရားလည်းလို့မေးတော့ အဲ့ဒီအနားမှာ တောရဆောက်တည်နေတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးရှိတယ်။ ဆရာတော်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးလုပ်ပါ။ ဘုရားကတော့ နင်ရောက်စဉ်က ရောင်ခြည်တော်ကွန့်မြူးပြီး ဖူးခဲ့ရတဲ့ဘုရားပဲလို့ ပြောပါတယ်။ တပည့်တော်မလည်း အလွန်ဝမ်းသာသွားပါတယ်ဘုရား။ မသေခင်၊ မအိုခင်၊ မနာခင်၊ ဘုရားဒါယိကာဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒပေါ်နေတာ ကြာပါပြီဘုရား။ အဲ့သည့်လူကြီးကို တပည့်တော်မက ဆရာကြီးကရော ဘယ်မှာနေပါသလဲလို့မေးတော့ ငါက ဘုရားခြေတော်ရင်း၊ မြူးချောင်းစစ်မှာနေတာတဲ့ ထင်ထင်ရှားရှားပါပဲဘုရား။ ဒါကြောင့် ဒီကသက်ဆိုင်ရာ လူကြီးတွေကို အကူအညီတောင်းပြီး ဆရာတော်ဘုရားကို လာရောက်ဖူးမြော်တိုင်ပင်ရတာပါဘုရား။”

ဆရာတော် . . .

“ဪ . . . ခွင့်ပြုပြီကိုး။ ဒကာမကြီးနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ထင် ဒါရဲ့။ အဲ့သည် ဦးကတုံးက လူထူးဆန်းကြီးကွဲ့၊ ကြုံရခဲ့တယ်။

အရင်က ဒီအမင်းမင်းနိုင်ဘုရားကို ပြုပြင်ချင်တဲ့သူတွေ ပေါ်ခဲ့ပါတယ်။ လမ်းခရီးက မိုးရာသီ၊ လာဖို့မလွယ်၊ ဧရာသီလည်း လယ်တန်သင်းရိုးဖြတ်ပြီး လှည်းနဲ့သာလာနိုင်တာမို့ ကုန်ကျစရိတ်နဲ့ အချိန်တို တွက်ပြီး လက်လျှော့သွားကြတာ များပါတယ်။ အုတ်၊ အုတ်တေ၊ ထုံး၊ ကျောက်တွေကို လှည်းနဲ့သာ သယ်ရမှာမို့ အချိန်ကုန်၊ မွှေကုန်မယ်

၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဒကာမကြီး”

“တပည့်တော် တတ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားက ဦး
သောင်းပြီး စီစဉ်ပေးပါဘုရား။ ထီးတော်ကိုတော့ တပည့်တော်မှ စိတ်
တိုင်းကျ မန္တလေးကပဲ လုပ်ဆောင်ပြီး ယူလာပါမယ်ဘုရား”

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသောင်းရွှေ “တပည့်တော်တို့ဘက်ကလည်း လို
အပ်ရင် ဘူနိဇာနဲ့မြေလမ်းထိုးပြီး လမ်းဖောက်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်
ဘုရား”

ဆရာတော် ...

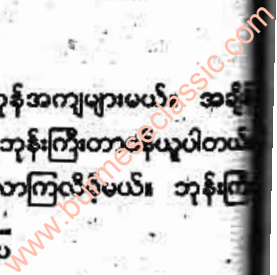
“ဒကာကြီး ... အဲ့ဒီကိစ္စကိုတော့ လက်လျှော့ပါ။ လမ်းဖြစ်
သွားလို့ ကောင်းပေမဲ့ အကုန်အကျများမယ်။ လယ်ယာတွေ ပျက်စီး
ကုန်ပြီး လယ်သမားတွေ ထိခိုက်မယ်။ လှည်းနဲ့သာလုပ်ကြပါ”

အတွင်းရေးမှူး ...

“အရှင်ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ယခုခင်ကလည်း ရောက်ဖူးတဲ့
အနေအထားကို သိပါတယ်ဘုရား။ ဘုရားရင်ပြင်တော်နဲ့ ချောင်းကမ်း
ပါးကြားမှာ အက်ကွဲကြောင်းချောက်ကြီးရှိတယ်ဘုရား။ အဲ့ဒါကြီးထဲ
မြေဖို့မှဘုရားရင်ပြင် ကျယ်ဝန်းမှာပါဘုရား။ မြေဖို့မယ်ဆိုရင်တောင်
မြေကာ။ လေးငါးဆယ်စီးလို့မယ်ထင်ပါတယ်ဘုရား။ ဒါ့ကြောင့် ကားလမ်း
ဖောက်ဖို့ စိတ်ကူးမိတာပါဘုရား။ ကျောက်ခင်းလမ်းမဟုတ်ဘဲ ယာထဲ
မြေလမ်းဖောက်မှာပါဘုရား”

ဆရာတော် ...

“ဒကာကြီး သည်းခံပါ။ အကုန်အကျများမယ်။ အခွံ
ကုန်မယ်။ အဲ့ဒီချောက်ကြီးကို မြေဖို့ဘို့ ဘုန်းကြီးတာဝန်ယူပါတယ်
ဘုန်းကြီးရဲ့ဒကာတပည့်တွေ ရန်ကုန်ကလာကြလိမ့်မယ်။ ဘုန်းကြီး

အဲ့ဒီကိစ္စကို တာဝန်ယူလိုက်မယ်”

ဒကာမကြီး . . .

“တင်ပါ့ဘုရား။ ကုန်ကျစရိတ်ကို တပည့်တော်မ တာဝန်ထား ပါဘုရား”

ဆရာတော် . . .

“မကုန်ပါဘူး။ ဘုန်းကြီးတာဝန်ယူနေမယ့်ဥစ္စာ၊ ဒကာမကြီးနဲ့ ဒကာတို့ဘက်ကသာ ပစ္စည်းနဲ့ပန်းရန်ကိစ္စ၊ တာဝန်ယူပါ။ ဒါနဲ့ဘယ် တော့လောက်စကြမလဲ”

ဒကာမကြီး . . .

“တပည့်တော်မကတော့ တပေါင်းလပြည့်အမိလုပ်ချင်တယ် ဘုရား။ တစ်လလောက်တော့ အချိန်ရပါတယ်။ မနက်ဖြန်ကစပြီး အုတ်၊ သဲ၊ ဘိလပ်မြေနဲ့ လိုအပ်တာတွေကို ပို့မယ်ဘုရား။ ထီးတော်ကိုတော့ မန္တလေးပြန်မှာရမှာပါဘုရား။ အရှင်ဘုရားက အတိုင်းအထွာ မိန့်တော် မူပါဘုရား”

ဆရာတော် . . .

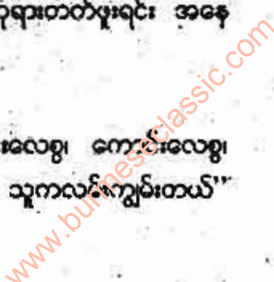
“ကိုးတောင်ပြည့်ဘုရားဆိုတော့ ထီးတော်လုပ်တဲ့သူတွေ အတိုင်းအထွာ သိပါတယ်။ အထူးမှာစရာ မလိုပါဘူး”

ဥက္ကဋ္ဌ . . .

“တင်ပါ့ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ဘုရားတတ်ဖူးရင်း အနေ အထား ကြည့်ချင်ပါတယ်ဘုရား”

ဆရာတော် . . .

“အိမ် . . . အိမ် . . . ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ၊ ကပ္ပိယကြီးဦးသီးကို ခေါ်သွားပြီး ကြည့်ကြကွဲ့။ သူကလမ်းကျွမ်းတယ်”

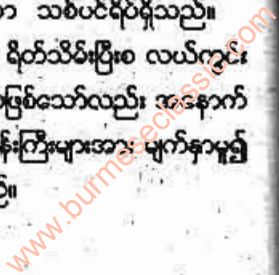
၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

နောက် (၃)ပါတ်အကြာတွင် ဆရာတော်ဘုရားက လူကြံဖြင့် ရန်ကုန် (အင်းစိန်)တွင်နေသည့် ကျွန်တော်တို့အား လှမ်းမှာတော့သည်။ ထူးဆန်းနေသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဆရာတော်ဘုရားအား မပူးရ သည်မှာကြာပြီဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့ (စနေနေ့) တွင် သွားရောက်ပူးပြော် ကြရန် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်နှင့် ပဲအမျိုးမျိုးကို ဝယ်ယူ စုဆောင်းနေချိန်ဖြစ်၍ တိုက်ဆိုင်လှသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ မနက် (၅)နာရီခန့်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်တပည့် (၆)ဦး၊ ပေါင်း (၇)ဦး ရိက္ခာ ပစ္စည်းအစုံအလင်ယူ၍ Hilux ကားကလေးဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

မြူးမြို့ကိုရောက်တော့ နေ့လယ် (၁၂) နာရီထိုးခါနီးပြီဖြစ်၍ နီးစပ်ရာဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် နေ့လယ်စာစားကြသည်။ ပြီးနောက် Hilux ကားအား ရဲစခန်းတွင် အပ်ရာပစ္စည်းများအား ခွဲဝေပြီး တစ်ဦးချင်း ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်ရန်အတွက် စီစဉ်ရတော့သည်။ ဆန်တစ်အိတ်အား သုံးယောက်ခွဲသည်။ ဆီတစ်ပုံးအား ဝါးလုံးလျှို၍ နှစ်ယောက်ထမ်းသည်။ ဤ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်နှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကိုတော့ ကျန် တပည့်နှစ်ဦးက ထမ်းကြသည်။

မြို့နယ်ရဲစခန်းမှ အနောက်ဘက် အလယ်ရိုးမ တောင်ခြေ၊ မင်းလမ်းရွာအထိ (၅)မိုင်ကျော်ခန့် လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်၍သွားကြ ရမည်ဖြစ်သည်။ မတ်လလယ်ဖြစ်၍ နေမှာလည်း အလွန်ပူလှသည်။ လမ်းတွင်ရှိသည့် ကုလားရွာများအနီးတွင်သာ သစ်ပင်ရှိပါသည်။

တစ်လမ်းလုံး တစ်မျှတစ်ခေါ်က ရိတ်သိမ်းပြီးစ လယ်ကွင်း များသာဖြစ်သည်။ နေမင်းကြီးက ခေါင်းပေါ်မှာဖြစ်သော်လည်း အနောက် အရပ်လှည့်၍ ညှို့ဝှင်နေသော ရိုးမတောင်တန်းကြီးများအား မျက်နှာမူ၍ သွားရသောကြောင့် မျက်စိတော့အေးပါသည်။

မြူးချောင်းကမ်းစပ်ကကျောက်ခေါင်းတုံး * ၉

အဝေးမှကြည့်လျှင် အလယ်ရိုးမပေါ်မှ ရွှေရောင်ဝင်းနေသည့် "မြသိန်းတန်" စေတီတော်အား ဖူးတွေ့နိုင်သော်လည်း တောအုပ်ကွယ် နေသဖြင့် "အမင်းမင်းနိုင်" ဘုရားနှင့် ဆရာတော်ကျောင်းကိုတော့ မမြင်နိုင်သေးပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ (၇)ဦးအဖွဲ့ ထမ်းချည်တစ်ခါ နားချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ပုရွတ်ဆိတ်များတွင် လုံးချီပြီးလာသလို အတန်းလိုက်လာခဲ့ကြရာ ဆရာတော်ကျောင်းအား လှမ်းမြင်နေရာသို့ရောက်တော့ ရင်အေးသွားမိသည်။

သို့သော် ဆရာတော်၏ တောကျောင်းကလေးသို့ရောက်အောင် မြူးချောင်းအားဖြတ်ရန် အလယ်သို့ ရိုးမတောင်စွယ်ပေါ်သို့ တက်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။ လာနေကြခရီးဖြစ်သော်လည်း ယခုတစ်ခေါက်က ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးများပြီး နွေရာသီဖြစ်၍ လွန်စွာပင်ပန်းပန်းကြသည်။ ဆရာတော်၏ ကျောင်းရောက်တော့ အမောဖြေကြသည်။ ဆရာတော်က ပြုံးပြုံးကြီး ကြိုဆို၍ မိန့်သည်မှာ -

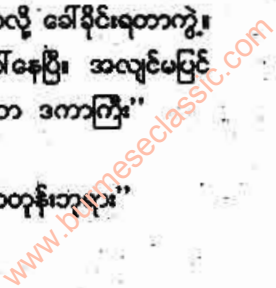
"ဒကာမောင်ဝင်းတို့မုန်သားပဲ။ မနေ့က လူကြိုက် ဘယ်အချိန် လာပြောသလဲ"

"ညနေ (၄)နာရီလောက်မှပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့ကလည်း ထာမယ် ရည်ရွယ်ထားပြီး ပစ္စည်းစုဆောင်းနေလို့ အတော်ဖြစ်သွားပါတယ်ဘုရား"

"အိမ်း . . . အိမ်း . . . အလုပ်ပေါ်လာလို့ ခေါ်ခိုင်းရတာကွဲ့။ ဟိုမှာ ကိုတောင်ပြည့်ဘုရားတောင် ရှုပ်လုံးပေါ်နေပြီ။ အလျင်မပြင်နိုင်တဲ့ "အမင်းမင်းနိုင်" ဘုရားကို ပြုပြင်နေတာ ဒကာကြီး"

ကျွန်ုပ် . . .

"တင်ပါဘုရား။ အလှူရှင်က ဘယ်ကတုန်းဘုရား"

၁၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဆရာတော် . . .

“မန္တလေးမြို့က ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် သူဌေးမကြီးပဲ သူက အိပ်မက် အရလာပြီးပြုပြင်တာ ဒကာကြီး”

ကျွန်ုပ် . . .

“ဘယ်သူက အိပ်မက်လာပေးတာတဲ့လဲဘုရား”

ဆရာတော် . . .

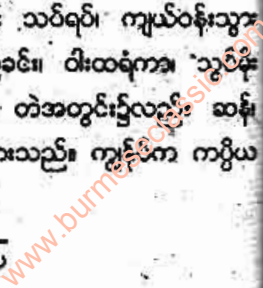
“ကတိတ်ကြီးနဲ့လူကြီးလို့ပြောတာဘဲ၊ အသားပဲမဲ့နဲ့ အညာသား နဲ့တူသတဲ့ဒကာရေ ဘုရားအစောင့်ဖြစ်မှာပေါ့လေ။ ကဲ . . . ဒကာတို့ နားကြ၊ ခရီးပမ်းလာကြပြီ၊ လှည်းကြီးမရှိဘူးထင်တယ်။ နေ့လယ်စာ ထမင်းရော စားပြီးကြပြီလား”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ နေ့လယ်စာကို ပြုမှာ စားခဲ့ပါတယ်ဘုရား၊ လှည်းကြီးမရှိလို့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ တပည့်တွေရဲ့ ဝေခွဲထမ်းခဲ့ရတာပါ ဘုရား”

“အိမ်း . . . အိမ်း၊ နားကြ . . . နားကြ၊ ချွေးတိတ်လို့ ညနေ ကျမှ ရေချိုးကြ၊ ဒီမှာ ငှက်ဖျားရှိတယ်၊ ရေချိုးမမှားစေကြနဲ့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ တောရကျောင်းပေါ်တွင် ပစ္စည်းများတင်ကာ ဆရာတော်ဘုရားဝတ်ခြည်ပြီး ကပ္ပိယကြီး ဦးသီး၏ တဲနန်းအတွင်း ဝင်ရောက်၍ တုံးလုံးပက်လက် အနားယူကြသည်။ ဆရာတော်၏ တောရ ကျောင်းမှာ သွပ်မိုး၊ ဖျဉ်ခင်း၊ ဖျဉ်ကာဖြင့် သပ်ရပ်၊ ကျယ်ဝန်းသွား သလို ကပ္ပိယကြီး ဦးသီးထံမှာလည်း ဖျဉ်ခင်း၊ ဝါးထရံကား၊ သွပ်မိုး ဖြစ်သွားပြီး အတော်ကျယ်ဝန်းသွားသည်။ တဲအတွင်း၌လည်း ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ အိတ်လိုက်၊ ပုံးလိုက်ဆောင်ထားသည်။ ကျွန်ုပ်က ကပ္ပိယ ကြီးအား -

မြူးချောင်းကမ်းစပ်ကကျောက်ခေါင်းတုံး * ၁၁

“အဘသီး။ ထောင့်လှချည်လား။ အဲလိုမှန်းသိရင် နေပူထဲမှာ
ရိက္ခာပစ္စည်းတွေ ထမ်းမလာပါဘူးဗျာ”

“အေး . . . အဲဒါ မင်းတို့အများပေါ့။ ရဲစခန်းက မပြောဘူး
လား။ ဒီမှာ လှည်းကြုံတွေ့ရှိနေသားပဲဟာ”

“အသိစခန်းမှူးမရှိဘူး အဘရေ။ ကျွန်တို့ ရဲသားတွေကို
တော့ မရိုင်းနှီးတာနဲ့မပေးခဲ့မိဘူး။ လှည်းလည်း ဘယ်မှာမှငှားရမှန်း
မသိဘူး။ တပည့်လူအုပ်တောင့်တာနဲ့ ထမ်းချလာကြတာ”

“အေး . . . ဒီနေ့က ပိတ်ရက်ထင်ပါရဲ့။ ဘုရားကိစ္စအတွက်
လှည်းငါးစီးတောင် ငှားထားတာကွဲ့။ နှစ်နာရီကြားတစ်ခေါက်လောက်
သွားနေကြတာပဲ။ ဟော့ဟိုမှာ လာကြပါပြီဗျာ . . . အုပ်စုလိုက်ပါပဲ”

ဟုတ်ပါသည်။ နွားခလောက်သံတည့်ညံ့ လှည်းဝင်ရိုးသံ တအိ
အိနှင့် တစ်ဖက်ကမ်းမှချောင်းတွင်းသို့ ဆင်းလာကြသည်။ ဘီလပ်မြေ
နှင့် အုတ်လှည်းများဖြစ်သည်။

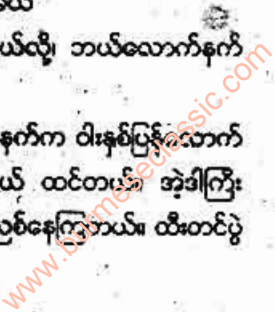
ကျွန်ုပ် . . .

“အဘသီး။ ဘုရားက ပြီးခါနီးပြီ မဟုတ်လား။ ဘီလပ်မြေနဲ့
အုတ်တွေလိုသေးသလား”

“တံတိုင်းနဲ့ ရင်ပြင်တော်အတွက် လိုသေးတယ်။ ရင်ပြင်တော်
ချောင်းကမ်းပါးက ချိုင့်ကြီးကိုလည်း ပို့ရဦးမယ်”

“အဲဒီချိုင့်ကြီးက ဘယ်လောက်ကျယ်လို့၊ ဘယ်လောက်နက်
လို့လဲ အဘသီး”

“အကျယ်က ရှစ်ပေလောက်ပါ။ အနက်က ဝါးနှစ်ပြန်လောက်
ရှိတယ်။ အလျားက ပေငါးဆယ်လောက်ရှိမယ် ထင်တယ်။ အဲဒါကြီး
ကြောင့် ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌနဲ့ အလှူရှင်တွေ စိတ်ညစ်နေကြတာပဲ။ ထီးတင်ပွဲ

၁၂ ❁ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကလည်း တပေါင်းလပြည့်နေ့မှာ လုပ်မှာဆိုတော့ တစ်ပတ်လောက်ပဲ အချိန်ရှိတော့တယ်။ ဆရာတော်ကလည်း သူလုပ်မယ်လို့ တာဝန်ယူထားတော့ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ အလှူရှင်ကလည်း မပြောခဲ့ကြဘူးဖြစ်နေတယ်။ မင်းတို့အဖွဲ့ကို စောင့်နေတာထင်ပါရဲ့။ အစောက ဆရာတော် မမိန့်ဘူးလား”

“မမိန့်ပါဘူး . . . အဘသီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို နားပဲ၊ နားခိုင်းတယ်။ ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့မနားတော့ပါဘူး။ အခုပဲ အလုပ်စတော့မယ်”

“ကိုယ့်လူတို့ . . . ထကြတော့၊ အလုပ်စမယ်”

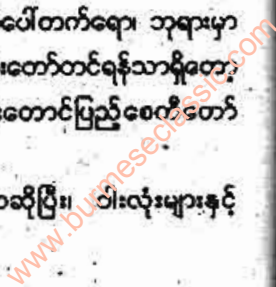
ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတော်ဘုရား ကျောင်းပေါ်ပြန်တက်တော့ ဆရာတော် တရားထိုင်နေသဖြင့် ခေတ္တစောင့်နေရသေးသည်။ ပြီးမှ ဆရာတော်က . . .

“အချိန်ရပါတယ် ဒကာဝင်းရယ်။ မင်းတို့အုပ်စုနဲ့ နှစ်ရက်လောက်လုပ်ရင် ရပါတယ်။ မင်းတို့က အခု အလုပ်စချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဘုန်းကြီးပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြပေရော့။ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်က ယာယီစရင်ထဲမှာရှိတယ်။ အဲဒီက ပန်းရန်ဆရာဆီမှာ ပြောပြီးလုပ်ကြပေရော့။ ဘုန်းကြီးပြောတယ်လို့ ပြောလိုက်”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်တက်ရော့၊ ဘုရားမှာ အချောထည်ပင် ပြီးစီးနေပြီး ရွှေချရန်နှင့် ထီးတော်တင်ရန်သာရှိတော့သည်။ ငြိမ်းကိုတော့ မဖျက်သေးပါ။ ကိုးတောင်ပြည်စေတီတော် ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်မှာသည့်အတိုင်း ပြောဆိုပြီး။ ဝါးလုံးများနှင့်

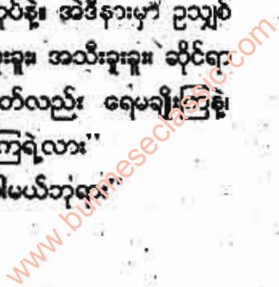
ခြေသယ်ကြိမ်ခြင်းများ။ တူရွင်းများယူ၍ မြူးချောင်းထဲသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ချောင်းရေမှာ နွေရာသီဖြစ်၍ ခြေသလုံးခန့်သာ နက်သည်။ ချောင်းအကျယ်ကတော့ ပေ(၂၀)ခန့်ရှိသည်။ ဆရာတော် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကမ်းပါးစောင်းမှ မြေဆိုင်ခဲများအား ဝါးလုံးနှင့်ထိုးချ၍ ကမ်းပါးပေါ်သို့ ပစ်တင်ရသည်။ ထိုးသူကထိုး၊ ပစ်တင်သူက ပစ်တင်၊ ချောက်ထဲ မြေဖို့သူကဖို့နှင့် အတော်ပင်အလုပ်ပြီးသည်။ အလယ်ရိုးမတောင်စောင်းမှ မြေတူး၍သယ်ရမည်ဆိုပါက အလှမ်းဝေး၍ အချိန်အတော်ကြာမည် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က (၃) နာရီခန့်လုပ်သည်နှင့် ချောက်ထဲတွင် လေးပုံတစ်ပုံခန့် အလုပ်ပြီးသည်။

မိုးချုပ်စတွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့နားကြပြီး ရေချိုးရန်ကျောင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်၍ ဆပ်ပြာနှင့် အဝတ်အစား၊ တဘက်များတက်ယူကြစဉ် ဆရာတော်က ...

“ဘယ့်နယ်ကွဲ့ ... အတော်ပြီးခဲ့ကြတယ် မှတ်တယ်။ အလွန်ဆုံး နှစ်ရက်သုံးရက်ထက် မပိုပါဘူးကွယ်။ တစ်ပေလောက်ကျန်ရင်တော့ မြေကြီးမဖို့ခွဲတော့။ ချောင်းကမ်းစပ်က သဲတွေကိုသယ်ပြီးဖို့ရမယ်။ အပေါ်က ဘီလပ်မြေသရိုးကိုကိုင်ရမယ်လေ”

“ဒါနဲ့ ဒကာမောင်ဝင်းတို့ ရေချိုးဆိပ်နားက မဲမဲပြောင်ပြောင် ကျောက်ခေါင်းတုံးကြီးကို ခြေထောက်နဲ့မနင်းနဲ့၊ သွားမထိုင်နဲ့နော်။ ဟိုကောင်လေးဝင်းနိုင် လက်ဆော့၊ ခြေဆော့မလုပ်နဲ့။ အဲဒီနားမှာ ဥသျှစ်ပင်တွေ အတန်းလိုက်ပေါက်နေတယ်။ အရွက်ခူးခူး၊ အသီးခူးခူး၊ ဆိုင်ရာပိုင်ရာကို ခွင့်တောင်းပြီးမှခူး၊ ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်လည်း ရေမချိုးကြနဲ့၊ အဆဲအဆိုနဲ့ ညစ်ညမ်းစကားမပြောနဲ့ ကြားကြရဲ့လား”

“ကြားပါတယ်ဘုရား။ စောင့်စည်းပါမယ်ဘုရား”

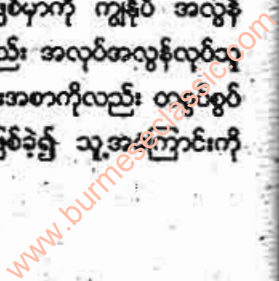

ကျွန်ုပ်တို့ ဖြူးချောင်းထဲသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ချောင်းစပ် ရေချိုးဆိပ်အနီး ဥသျှစ်ပင်တန်းထိပ်တွင် ကျောက်ခေါင်းတုံးမဲမဲကြီးကို တွေ့ရသည်။ လူဦးခေါင်းထက်တော့ အတန်ငယ်ကြီးသည်။ လူတစ်ဦး အား နဖူးအထိ မြေမြှုပ်ထားသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှောင်ကွင်း၍ ရေချိုးဆိပ်ဆင်းပြီး ရေချိုးသူကချို။ အဝတ်လျှော်သူက လျှော်နေစဉ် ဝင်းနိုင်တစ်ယောက် ပျောက်နေ၍ရှာရာ ဥသျှစ်သီးမှည့်အား ကျောက်ခေါင်းတုံးနှင့် မိုက်ခွဲ၍စားနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က စိုးရိမ်တကြီးနှင့် . . .

“မောင်ဝင်းနိုင်၊ မင်း . . . ဘုန်းဘုရားမှာတာ မှတ်မိခဲ့လား။ ဆိုင်ရာပိုင်ရာကို ခွင့်တောင်းပြီးရော ခူးခဲ့လား။ နောက်ပြီး . . .” ကျွန်ုပ်စကားမဆုံးမီ မောင်ဝင်းနိုင်က . . .

“ဟိုးဆရာ . . . ဟိုးထား။ ကျွန်တော် ဆိုင်ရာပိုင်ရာကို ခွင့်တောင်းပြီးမှ ခူးတာပါ။ ဥသျှစ်သီးကြီးတွေက ကလေးဦးခေါင်းလောက် ရှိတော့ စားချင်တာနဲ့ခူးတာပါ။ ချို၊ ပြင်း၊ ရှုတတကလေးဆရာ။ မွှေးကလည်းမွှေးခနဲ ဆရာစားကြည့်ပါဦး။ နောက်ပြီး ဘုန်းဘုရားမှာ တာက ကျောက်ခေါင်းတုံးပေါ်မှာ မထိုင်နဲ့၊ ခြေခွဲမနင်းနဲ့ဘဲမှာတာ။ ဥသျှစ်သီးမိုက်မခွဲနဲ့လို့ မမှာပါဘူး။ ဒါကြောင့်ပါဆရာ . . .”

ကျွန်ုပ်တို့ ရေချိုးပြီးတော့လည်း အနောက်အပြောင်သန်သော မောင်ဝင်းနိုင်ကို စောင့်ရသည်။ သူတစ်ခုခုဖြစ်မှာကို ကျွန်ုပ် အလွန် စိုးရိမ်သည်။ အနောက်အပြောင်သန်သော်လည်း အလုပ်အလွန်လုပ်သူ ဖြစ်သည်။ အပင်ပန်းလည်းခံနိုင်သည်။ အစားအစာကိုလည်း တဖွပ်စွပ် စားနေတတ်သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် တပည့်ဖြစ်ခဲ့၍ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကောင်းကောင်းသိသည်။

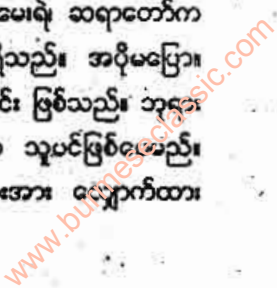

မြို့ချောင်းကမ်းထဲကကျောက်ခေါင်းတုံး • ၁၅

ကျောင်းပေါ်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ အဝတ်အစားလဲပြီး တဝိုယကြီး ဦးသီးချက်ကျွေးသည် ထမင်းဟင်းများဖြင့် ညစာ စားကြသည်။ ငါးခြောက်နှင့် အာလူးဟင်းချဉ်ပေါင်ရွက်ကြော်၊ ငါးပိရည်၊ တို့စရာ ဖြစ်သည်။ တို့စရာမှာ မောင်ဝင်းနိုင်ချောင်းစပ်က ခူးလာသော ဥသျှစ်ရွက်နုများဖြစ်သည်။ ထိုညက အလုပ်ပင်ပန်းသဖြင့် ထမင်း အတော်စားနိုင်ကြသည်။ ထမင်းစားအပြီး ဆရာတော်ကျောင်းပေါ်သို့ တက်၍ တော်ဖြည့်ကြရာ ဆရာတော်က အလုပ်အကြောင်းပြောပြီး ပြုံးပြုံးကြီး ခန့်သည်မှာ...

“ဒကာလေး မောင်ဝင်းနိုင်၊ အပြောင်အနောက် သိပ်မလုပ်နဲ့ကွဲ့၊ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ ကာယကံရှင်က ကျေနပ်ရင်တော့ ကောင်းတယ်။ မကျေနပ်ရင် ပြဿနာဖြစ်တတ်တယ်ကွဲ့။ အဲ့ဒီ ကျောက်ခေါင်းတုံးက ဒကာလေးထက် အသက်ကြီးတယ်။ အဲ့ဒီကျောက်ကတုံးပေါ်မှာ ဓားသွေးလို့ရတယ်။ သံဘယ့်က လောက်မကောင်းပေမဲ့ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာဓားသွေးရင် ပြည့်နေအောင် ထက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓားနှောင့်တော့ သွားမဆောင့်နဲ့ မကြိုက်ဘူး။ ဓားနှောင့်ဆောင့်ချင်ရင် ဆောင့်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓားတော့မသွေးနဲ့ သူက တစ်မျိုးပဲလက်ခံတယ်။ နှစ်မျိုးလက်မခံဘူး။”

အစောပိုင်းက မောင်ဝင်းနိုင်လုပ်ခဲ့သည်များကို ဘုန်းဘုရား သီနေ၍ ကျွန်ုပ်အလွန်အံ့သြမိသည်။ သို့သော် မမေ့ရဲ၊ ဆရာတော်က ဆည်း လိုအပ်မှသာပြောလေ့၊ သတိပေးလေ့ရှိသည်။ အပိုမပြော၊ တွန့်ပေးလိုသည်မှာ ကျောက်ခေါင်းတုံးအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရား ဒါယိကာကြီးအားလည်း အိပ်မက်ပေးသည်မှာ သူပင်ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းသင့်၍ အခွင့်သာမှ ဆရာတော်ဘုရားအား ပျောက်ထား

၁၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မေးမြန်းရပေဦးမည်ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် တေးထားလိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ မနက်(၄) နာရီ က တည်းကထကြ၍ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးနောက် ညကကျန်သည့် ထမင်းကျွန်း ဟင်းကျွန်ကိုစားကြပြီး အလုပ်စဆင်းကြသည်။ ကပ္ပိယကြီး ဦးသီး ကတော့ ဆရာတော်အား အာရုဏ်ဆွမ်းကပ်ရန်အတွက် စီစဉ်ချက်ပြုတ် နေပါသည်။

ချောင်းကမ်းပါးအဆင်း၊ လမ်းတွင် ကျွန်ုပ်က . . .

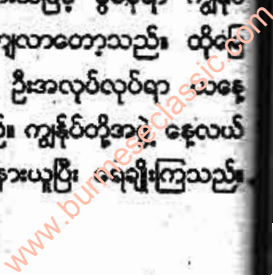
“မောင်ဝင်းနိုင် . . . မင်းမနေ့ကလိုတော့ မလုပ်နဲ့နော်။ ဆရာ တော်ဘုရား သိနေတယ်”

“ဟုတ်ပါ့ဆရာရယ်။ ဟိုလူကြီး (ကျောက်ခေါင်းတုံး)ကများ သွားလျှောက်သလားမသိပါဘူး။ ကျွန်တော်က ချစ်လို့၊ ခင်လို့ ကျီစယ် တာပါ။ သူ့ကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်ပါဘူးဗျာ”

“လူ့စည်း။ ဘီလူးစည်းဆိုတာ ရှိတယ်မောင်၊ အတိုင်းအတာ ထက် နောက်တာ၊ ပြောင်တာ ကျော်သွားရင် မကောင်းဘူး။ ဒီနေရာက ရိုးမတောထဲမှာဆိုတာ သတိထား။ တောထဲ၊ တောင်ထဲဆိုတာ အင်မတန် ထူးဆန်းတယ်။ ဆင်ခြင်ပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်လုပ်ကြပြန်သည်။ ကမ်းပါးယံမှ မြေဆိုင်ခဲ ကြီးများမှာ မိုးတွင်းအခါက ရေတိုက်စားထားသဖြင့် မွနေရာ ကျွန်ုပ် တို့ ဝါးလုံးနှင့်ထိုးချသည်နှင့်တူရန်းတူရန်း ပြိုကျလာတော့သည်။ ထိုမြေ ခဲများအား ကမ်းပါးပေါ်ပစ်တင်၍ လူ (၇) ဦးအလုပ်လုပ်ရာ သနေ့ မွန်းတည့်ခါနီးတွင် အတော်အလုပ်ပြီးပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ နေ့လယ် (၁၂)နာရီထိုးခါနီးမှ အလုပ်သိမ်း၍ ခေတ္တအနားယူပြီး ရေချိုးကြသည်။

မြူးချောင်းကမ်းစပ်ကကျောက်ခေါင်းတုံး ၁၇

မောင်ဝင်းနိုင်ကတော့ ဆာသည်ဟုဆိုကာ တောစောင့်တောင်စောင့် နတ်များအားခွင့်ပန်၍ ဥသျှစ်သီးများ ခူးစားပြန်သည်။ ယနေ့တော့ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့လည်း ဝိုင်း၍စားကြည်ကြရာ အတော်အရသာရှိလှသည်။

တောတောင်အတွင်းချောင်းရေစပ်တွင် ပေါက်နေခြင်းဖြစ်၍ ဥသျှစ်သီးများမှာ ကြီးထွားလှသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စားဖူးသော ဥသျှစ်သီး မှုည့်များတွင် အကောင်းဆုံးဟု ဆိုနိုင်သည်။ အသီးအနှစ်မှာ ရွှေထိ ရောင်ဝင်းဝါနေပြီး အစေးနည်းသည်။ ချိုပြင်းရူ အရသာနှင့် ဥသျှစ်သီး ခံနဲ့မွှေးမွှေးလေးကြောင့် ဆရာတော်အား ဥသျှစ်သီးဖျော်ရည် လုပ်တိုက် ရန် ကျွန်ုပ်သတိရမိသဖြင့် မောင်ဝင်းနိုင်အား အသီးလှလှ လေးငါးလုံး ခူးခိုင်းရတော့သည်။

“မောင်ဝင်းနိုင် . . . ဆရာတော်ဘုရားကို ဥသျှစ်သီးဖျော်ရည် တိုက်ရအောင် အသီးလှလှ လေးငါးလုံးခူးစမ်းကွာ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ကိုယ့်ဆရာတောင် သဘောပေါက်သွားပြီ။ အပင်ပေါ်မှာ ဘာလုပ်မှာလည်းဆရာရယ်။ ခူးစားမှ အသုံးဝင်မှာပေါ့။ လူမခူးရင်လည်း ပြုတ်ကျပြီး အလကားဖြစ်ကုန်မှာ။ အပြန်မှာ များများ ခူးသွားပြီး အင်းစိန်ကလူတွေကို လက်ဆောင်ပေးမယ်။ ကျွန်တော့် ချစ်ချစ်ကတော့ ကြိုက်မှာဗျ။ ယောက္ခမလောင်းကြီးတွေကလည်း အညာ သားဆိုတော့ အလွန်ကြိုက်ကြမှာ”

“အလွန်အကြံကြီးတဲ့ ကောင်ပါလားဟေ့”

ကျွန်ုပ်တို့ ရှေးချိုပြီး ကျောင်းပေါ်ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။ အဝတ် အစားလဲပြီး နေ့လယ်စာ ထမင်းစားကြသည်။ ယနေ့ဟင်းမှာ အည ချဉ်ရေဟင်းနှင့် ငပိရည်တို့စရာသာဖြစ်သည်။ တို့စရာကတော့ ဟင်း၊ အရွက်နုများဖြစ်သည်။ တောစာ၊ တောင်စာ စားရသည်မှာ အလွန်

၁၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ထမင်းမြိန်လှသည်။ အလုပ်ပင်ပန်း၍လည်း ဖြစ်ပေမည်။ နေ့လယ် ခတ္တ
လှဲလျောင်း၍ နားကြပ်ပြန်သည်။

ညနေ (၂)နာရီတွင် အလုပ်ပြန်ဆင်းသည်။ အမင်းမင်းနိုင်
ဘုရားဘက်တွင် ပန်းရန်ဆရာများ၏ စစ်ဆေးသုတ်နေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ မကြာမီရွှေချမည်ဖြစ်၍ ရှိမအလယ်ကြောတွင် မြသိန်းတန်
ဘုရားနှင့် အမင်းမင်းနိုင်ဘုရားအား တောတောင်အလယ်တွင် ရွှေရောင်
တဝင်းဝင်းနှင့် သပ္ပာယ်ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးမြော်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်
၏ စိတ်ပျက်စိထဲတွင် လေတိုးသဖြင့် ဆွဲလွှဲသံတချွင်ချွင်ကိုတောင်
ကြားယောင်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။ တကယ့်ပျက်လုံးနှင့်ကြည့်မှ ငြင်း
ဆင်ထားပြီး စစ်စေးရောင်မဲ့မဲ့ ထီးတောင်မတင်ရသေးသည့် ကိုးတောင်
ပြည့်စေတီလေးကိုသာ ဖူးမြင်ရသည်။

ယနေ့ ညနေ ကျွန်ုပ်တို့အတော်အလုပ်ပြီးသည်။ ဆရာတော်
မိန့်သည့်အတိုင်း ကျင်းချိုင့်ကြီးမှာ မြေကြီးများပြည့်၍ ၁ ပေခန့်သာ
လိုတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ညနေ (၆) နာရီခန့်တွင် အလုပ်နားကြသည်။
မနက်ဖြန်တွင် ချောင်းကမ်းစပ်မှသဲများကို တူးယူ၍ အပေါ်ဆင့်တွင်
သဲများဖို့၍ ဒင်ဆောင့်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရပေမည်။ ပြီးနောက် ကမ်းပါးရံ
အား ရေမတိုက်စားစေရန် (၉)လက်မ အုတ်ရိုးကာရံရမည်ဖြစ်သည်။
ပန်းရန်ဆရာများ အလုပ်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့က အုတ်သယ်
သဲသယ်တော့ လုပ်ပေးရပေဦးမည်။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့ခင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မြေဖို့ခြင်း
အလုပ်ပြီးသည်။ ပန်းရန်ဆရာများက အုတ်ခဲကျိုးခင်းခြင်း၊ သဲလပ်မြေ
နှင့် သဲလောင်းခြင်းအမှုကို ပြုကြသည်။ ငါးရက်မြောက်မသာနေ့တွင်
ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့က အုတ်သယ်၊ သဲသယ်၍ (၉)လက်မ အုတ်ရိုး၊ အုတ်ခဲ

ဤအခန်းကမ်းစပ်ကကျောက်ခေါင်းတုံး ၃၇

ကြီးအား ပန်းပဲဆရာများက အုတ်စိကြသည်။ လူအင်အားတောင်သဖြင့်
၆) ရက်မြောက်ညနေတွင် အုတ်တံတိုင်းကြီး ပြီးစီးသည်။ ဘုရားဖော်ရန်
ဆရာများကလည်း လုံးတော်ပြည့်ရွှေချမှု ပြီးစီးသည်။

ထိုနေ့ညနေက ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ ဆရာတော်ဘုရား
နှင့်အတူ ပါတီကောင်စီဥက္ကဋ္ဌအဖွဲ့၊ မန္တလေးမှ အလှူရှင် ငါယံကာမကြီး
နှင့်အတူ မန္တလေးမြို့မှအမျိုးများ၊ ပြူးမြို့မှအသိပိတ်ဆွေများ၊ အလုပ်
သမားများအားလည်း တွေ့ရသည်။ လူအားလုံးမှာ (၉)တောင်ပြည့်ဘုရား
နှင့် ဘုရားရင်ပြင်အား လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ လုပ်အား
သေးဖို့ပြီး အင်တေလောင်းထားသည့် ကျင်းချိုင့်ကြီးနေရာအား လာ
ဆောက်ကြည့်ရှုကြပြီး အလွန်ကျေနပ်အားရနေကြသည်။

ဥက္ကဋ္ဌ . . .

“ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ရန်ကုန်ကအဖွဲ့တွေ အလွန်တော်ပါ
ဆတယ်။ တပည့်တော်ပြောသလို လမ်းဖောက်ပြီး မြေသယ်ကားတွေနဲ့
ဆွဲသယ်၊ မြေဖို့ရင်တောင်မှ ယခုလောက်မြန်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရား”
ဒကာမကြီး . . . .

“ဆရာတော်ဘုရားရဲ့အဖွဲ့တွေ၊ တပည့်တွေကို တပည့်တော်မ
ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုချပါရစေဘုရား။ ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား”

ဆရာတော် . . .

“မလိုပါဘူး။ ဒကာမကြီး။ သူတို့က ဘုန်းကြီးရဲ့ ဒကာခင်။
တပည့်ရင်းတွေဖြစ်လို့ လုပ်အားဒါနပြုကြတာပါ။ ဘုန်းကြီးပြောခဲ့သလို
ငွေကုန်ဖို့ မရှိပါဘူး။”

ဒကာမကြီး . . .

“ဒါပေမဲ့ဘုရား။ သူတို့ပင်ပန်းကြတယ်လေ။ တပည့်တော်မ

၂၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

လည်း ငွေကုန်အများကြီး သက်သာသွားတယ်။ ကျေလည်း အလွန်
ကျေနပ်မိတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်မ တစ်ခုခုတော့ သူတို့ကိုပြုစုပါ
စေဘုရား”

“အိမ် . . . အိမ် . . . နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျေနပ်ကြရ
ပြီးတာပါပဲ။ ဒါထက် ရွှေထီးတော်ရပြီလား . . . ဒကာမကြီး”

ဒကာမကြီး . . .

“ရပါပြီဘုရား။ တပည့်တော်မ အမျိုးအိမ်ရှေ့မှာ အပူဇော်
ထားပါတယ်ဘုရား။ အဲ . . . ဒါပေမယ့် လှည့်လည်အပူဇော်ခံဖို့ ဆင်
မယ်ဘုရား။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့အဖွဲ့လည်း ဆင်ရှာနေတာ။ အဆင်မပြေဘူး
ဘုရား။ အလွန်ရှိုင်းစိုင်းတဲ့ လူကိုးယောက်သထံဖူးတဲ့ ကိုးလောင်း
ဆင်ဆိုးကြီးတော့ ရှိတယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားကူညီပါဦးဘုရား”

ဥက္ကဋ္ဌ . . .

“တင်ပါ့ဘုရား။ ရာသီချိန်မဟုတ်တော့ နယ်ကဆင်တွေ
သက်ဆိုင်ရာ နယ်ပြန်ကုန်ကြပါပြီ။ ဘုရားနယ်ခံ ကိုးလောင်းဆင်ကြီး
အားနေပါတယ်ဘုရား။ သူက နာမည်ကြီးဆိုတော့ တပည့်တော်တို့လည်း
စိတ်ချ၊ လက်ချ မသုံးခဲ့ဘူးဘုရား။ တော်ကြာလှအုပ်ထဲ ဒုက္ခဖြစ်
စိုးလို့ပါဘုရား”

ဆရာတော် . . .

“သူ့ကိုစီးမဲ့ ဆင်ဦးစီးရောရှိခဲ့လား”

ဥက္ကဋ္ဌ . . .

“ရှိပါတယ်ဘုရား။ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် စီးမှာပါဘုရား။ သူတို့
လည်း ဘုရားကိစ္စဖြစ်လို့ ငွေကြေးမယူပါဘူးဘုရား”

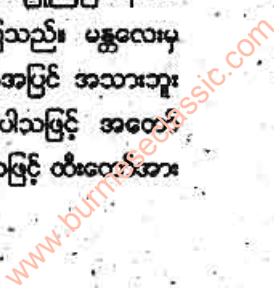
ဆရာတော် . . .

“အိမ်... အိမ်... ဆရာတော် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါမယ်။ ဆရာ... ဒီပရိတ်ရည်ကို ထီးတော်ပင့်ဆောင်မည်နေ့ မနက် (၆) နာရီ ထောင့်မှာ ဆင်ဦးကင်းမှာ လောင်းပေးပါ။ မျက်နှာသစ်တဲ့သဘောပေါ့။ နှုတ်ပရိတ်ရည်ကိုတော့ ဆင်ဦးစီးလည်း မျက်နှာသစ်ပါ။ အနည်းငယ် သောက်ပါ။ အမင်းမင်းနိုင်ဘုရား ထီးတော်တင်ပွဲဖြစ်တဲ့အတွက် ကုသိုလ် မုတုညီရမှာဖြစ်လို့ ကူညီပါလို့ပြောပြီး။ ကိုးလောင်းဆင်ကြီးကို မေတ္တာ ပြုံးတော့ ဟော့သည်ပရိတ်ချည်ကြီးကို ဆင်ကြီးလည်ပင်းမှာ ဆွဲ ထားပါ။ ဒါကတော့ ဆင်ဦးစီးလည်ပင်းမှာ ဆွဲရမဲ့ပရိတ်ကြီးပဲ။ ဆင်ဦး စီးက အဲ့ဒီနေ့မှာ ချွန်းလုံးဝမကိုင်ပါနဲ့။ ဆင်ကြီးကို စိတ်ထဲကအမြဲ ထမ်းပဲ မေတ္တာပို့နေပါ။ ပြဿနာလုံးဝ မရှိစေရပါဘူး။ ဆရာတော် ဆရာမိပြီး အိမ်ပြန်လိုက်ပါမယ်။ ဆင်ကြီးကို ထူးခတ်ထားတာရှိ သည်းဖြုတ်လိုက်ပါ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိပါစေ။ သုံးမဲ့ မနက်စောစောမှာ ဆန်းလျက်နဲ့ မန်ကျီးသီးမှည့် တစ်ပြည်သားလောက်ကျွေးပေးပါ။ ဒကာ တတုံး (ခေါင်းတုံး)တာဝန်ကတော့ ဆင်ဆိုးကြီးကို ထီးတင်ပွဲအစအဆုံး ဆင်မက တစ်သက်လုံး လိမ္မာယဉ်ကျေးသွားအောင် စောင့်ရှောက်ကူညီ ထိတ်ပါ”

အာလုံး...

“တင်ပါ့ဘုရား”

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ဆရာတော်အား ဦးချစ်ဝတ်ပြုကြပြီးနောက် ဆရာတော်၏အိမ်နဲ့အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြသည်။ မန္တလေးမှ ထွက်ခွာကြပြီး ဆန်း၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်အပြင် အသားဘူး နှင့် ဟင်းချက်စရာများ လှည်းဖြင့်သယ်ယူလာပါသဖြင့် အတော် ဆင်ပြေသည်။ မနက်ဖြန် စာပေါင်းလပြည့်နေ့ဖြစ်သဖြင့် ထီးတော်အား

၂၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဆင်ဖြင့် ဖြူးမြို့အတွင်းလှည့်လည်ပြီး အမင်းမင်းနိုင်ဘုရားအား လှူပူ
ဇော်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ဝမ်းကြောင့် ချက်ရေး၊ ပြုတ်ရေးနှင့် ကျွေးမွေး
ညှော်ခံရေးအတွက် လိုအပ်လေရာချက်ပြုတ်မည့် ဒယ်အိုးကြီးများနှင့်
အိုးခွက်ပန်းကန်၊ ထမင်းစားစားပွဲမှကအစ အကုန်ပါလာသည်။

ချက်ပြုတ်မည့်အဖွဲ့လည်း အဆင်သင့်ပါလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်
တို့အဖွဲ့က ကူညီရန်သာရှိသည်။ ကိစ္စအဝဝ၊ စီစဉ်ညှိနှိုင်းပြီးနောက်
အလှူရှင်နှင့် ပါတီဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့အဖွဲ့ လှည်းများဖြင့် ဖြူးမြို့သို့ပြန်ကြ
သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့က မန္တလေးမှ အလှူရှင်ဒကာမကြီး လှည်းများ
ဖြင့် သယ်ဆောင်လာသည့် စားနပ်ရိက္ခာများအား ကမ္ဘီယံကြီး ဦးသီးဝမ်
ဇရပ်အငှားသို့ ပြောင်းရွှေ့နေရာချထားပေးသည်။ ထိုစဉ်ဆရာတော်
ဘုရားက ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ပြီး . . .

“မောင်ဝင်း . . . မင်း . . . ဦးခေါင်းတုံးအကြောင်း ပေးမလို့
မဟုတ်လား။ သိချင်ရင် သူ့နောက်က လိုက်ကြည့်ပါလား။”

“တင်ပါ့ဘုရား။”

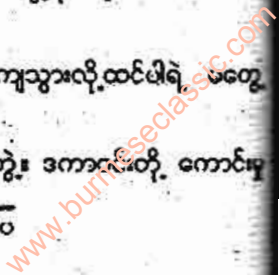
ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းပင် နောက်က လိုက်ကြည့်သည်။

ကျွန်ုပ်နောက်ကလိုက်တော့ အတန်ငယ်နောက်ကျသွားဟန်
တူပါသည်။ သူ့ကိုမမြင်ရတော့ ချောင်းတပ်၊ ရေချိုးဆိပ်၊ သဲသောင်ပြင်
ဥသျှစ်ပင်တန်းအနီးအနံ့ရှာသော်လည်း မတွေ့ရတော့ပါ။

“တွေ့သလား . . . ဒကာဝင်း။”

“မှန်ပါ့ဘုရား။ အလိုက်နောက်ကျသွားလို့ထင်ပါရဲ့ မတွေ့
တော့ဘူးဘုရား။”

“အေး . . . သူက လူထူးဆန်းကွဲ့။ ဒကာလေးတို့ ကောင်းမှ

တုသိုလ်လုပ်တိုင်း သူ့ကိုအမျှဝေပေးပါ။

“သူက လူအစစ်မဟုတ်ဘူးလားဘုရား”

“သူက ဘုရားကအစောင့်ပါ။ မူလက ကမ္ဘာဒိဒ္ဓိတန်ခိုးရှိတဲ့ ဓူကွစိုးကြီးပါ။ သူနေတဲ့ညောင်ပင်က ဘုရားရင်ပြင် အစွန်း၊ ချောက် ကမ်းပါးမှာ မိုးတွင်းမှာ ချောင်းရေတိုက်စားလို့ ပြိုလဲပြီး မျောသွားတာ။ သူလည်း ဘုံပျောက်သွားတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အမင်းမင်းနိုင်ဘုရားဟာ လေမိုးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးသွားတယ်။ ဘုရားပြုပြင်ဖို့ အလှူရှင်တွေ ပေါ်ခဲ့ပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးကွဲ့။ တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေဟာ လူတကာ ဖြူပြင်လို့ မရဘူးကွဲ့။ အချိန်ကျမှ သူ့ပဋ္ဌာန်းဆက်နဲ့ သူပြုပြင်ခွင့်ရ တာပါ”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော် အခုမှ သဘောပေါက်ပါတော့ တယ် ဘုရား”

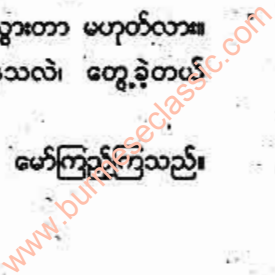
“ဒကာဝင်းတို့အဖွဲ့ ညကျရင်လည်း ကူညီချက်ပြုတ်ကြရ ဦးမှာ။ ကဲ . . . ကဲ . . . နားပေဦးတော့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ကျွန်ုပ် ဆရာတော်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချစ် ရှိခိုးကန်တော့ပြီး ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်းလာရာ၊ ကပ္ပိယကြီး ဦးသီး၏ ဧရပ်အတွင်းမှ တွန့်အား စောင့်ကြိုနေကြသော မောင်ဝင်းနိုင်တို့အုပ်စု ပိုင်း၍မေးမြန်း ကြတော့သည်။

“ဆရာ . . . ဟိုလူကြီးနောက် လိုက်သွားတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီလူကြီးက ဘယ်ရွာကလည်း။ ဘယ်မှာနေသလဲ၊ တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ထမင်းချက်အဖွဲ့ကလည်း ကျွန်ုပ်အား မော်ကြည့်ကြသည်။

၂၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

လူစိမ်းများရှိနေ၍ ကျွန်ုပ်ခေါင်းရမ်းပြပြီး နောက်မှမေးရန် အချက်ပြ
ရတော့သည်။ မောင်ဝင်းနိုင်တို့အုပ်စုမှာ ကြက်သွန်နွားခြင်း။ ငရုတ်သီး
ကောင်းခြင်း လုပ်နေကြပြီး ထမင်းချက်အဖွဲ့ကတော့ ဝက်မွေးခြစ်ခြင်း။
မီးဖိုခြင်း။ အိုးများကို ပြင်ဆင်တိုက်ချွတ်ခြင်း ပြုနေကြသည်။

ကျွန်ုပ် . . .

“ဆရာကြီးတို့ လူ့ဘယ်လောက်စာ ချက်ပြုတ်ရမှာတဲ့လဲ”

“လူ(၅၀၀)စာလို့ အလှူအစ်မက ပြောသွားပါတယ်ခင်ဗျား၊
ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်တာနဲ့ စချက်ရမှာပါခင်ဗျ”
ဖိုးသူတော်ကြီးမှာ အညာသားလေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။
ကျွန်ုပ်က . . .

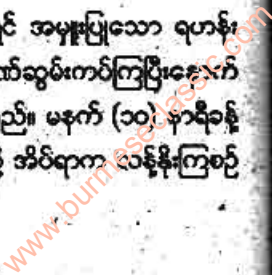
“အရန်ဟင်းကကော ဆရာကြီး”

“ဝက်သားနီချက်အပြင်၊ ငါ့ခြောက်ထောင်းကြော်၊ မြန်မာ
မယ်ဇလီရွက်ဟင်းချိုနဲ့ သရက်ချဉ်သုပ်ပါခင်ဗျ။ ဝက်သားမစားသူတွေ
အတွက်တော့ ဆိတ်သားဟင်းပါခင်ဗျ”

“ကောင်းပါဗျာ . . . အတော်မြိုင်တာပါပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့ခေတ္တသာနားကြပြီး။ တစ်ညလုံး ဝိုင်းဝန်းချက်ပြုတ်
ကြရသည်။ ချက်ပြုတ်နေကြစဉ် ကျွန်ုပ်က ဦးခေါင်းတုံးအကြောင်းအား
မောင်ဝင်းနိုင်တို့ကို တိုတိုရှင်းပြရသည်။ သူတို့လည်း ဦးခေါင်းတုံးကို
အလွန်စိတ်ဝင်စားကြပြီး သနားနေကြသည်။

မနက်စောစောတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင် အမှူးပြုသော ရဟန်း
သံဃာများနှင့် ဆရာတော်ဘုရားအား အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ကြပြီးနောက်
ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ္တနားခွင့်ရသဖြင့် အိပ်စက်ကြသည်။ မနက် (၁၀) နာရီခန့်
တွင် ဆိုင်းသံ၊ ငုံ့သံများကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်ရာက လန်နီးကြစဉ်

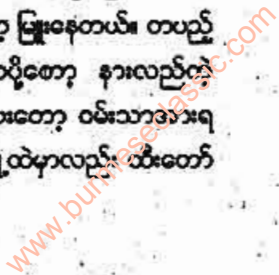
တစ်ဖက်ချောင်းကမ်းပါး လယ်ကွင်းထဲတွင် ထီးတော်သစ်အား ဆင်ကြီး ဖြင့်တင်၍ စိတန်းလှည့်လည်လာသော လူအုပ်ကြီးအား တစ်မျှော်တခေါ် ကြီးတွေ့ရသည်။ ဆင်ကြီးနောက်တွင် လှည်းတန်းကြီး၊ လှည်းတန်းကြီး နောက်ဘက်တွင် ဝတ်ကောင်းစားလှများ၊ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတန်း ကြီးမှာ ရှုမဆုံးနိုင်အောင်ပင် များပြားလှသည်။

ချောင်းထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ဆင်း၍ တရွေ့ရွေ့တက်လာကြသည်။ ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရောက်မှ ကိုးလောင်းဆင်ကြီးမှာ ဝှမ်းစုံဆင်ကြီးဖြစ်ပြီး အဝှမ်းကြီးများမှာ အတော်ရှည်လျားသည့်အပြင် အခြားဆင်များထက် ကြီးမားထွားကြိုင်းလှသည်။ ကကြီးတန်ဆာများ ဆင်ယင်ထားသဖြင့် ကြွားကြွားရွားရွားရှိလှသည်။ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ဆင်ဦးစီးလုပ်လာသူကြီးမှာ ပြုံးပျော်ရွှင်လန်းနေသည်။ ဆရာတော်ကျောင်းရှေ့အရောက်၌ ရပ်နားစဉ် ဆရာတော် ထွက်ကြွလာပါသဖြင့် ဆင်ဦးစီးက ...

“မတ် . . . မတ် . . . မတ်” ဟု အော်ရာ ဆင်ကြီးမှာ ဒူးတုပ်ထိုင်၍ ဆရာတော်အား ကန်တော့ဟန်ပြုသည်။ နားရွက်ပင် မခတ် ငြိမ်သက်စွာနေသည်။ ဆင်ဦးစီးက ဆင်ဦးကင်းမှဆင်းလာစဉ် ဆရာတော် ဘုရားက ...

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ . . . ဆင်ဦးစီး။ ငါ့သားကြီးလိမ်မာသွားပြီ မဟုတ်လား”

“တင်ပါ့ဘုရား။ မယုံကြည်လောက်အောင် လိမ္မာသွားပါတယ် ဘုရား။ ရေချိုးလည်ခံ့တယ်။ ကကြီးတွေဆင်တော့ မြူးနေတယ်။ တပည့် တော်လည်း ဘုန်းဘုရားမှာတဲ့အတိုင်း မေတ္တာပို့စော့ နားလည်တဲ့ အတိုင်း နားရွက်ခတ်ပြတယ်။ ထူးတွေဖြုတ်ပေးတော့ ဝမ်းသာအားရ အော်တယ်။ တပည့်တော်ဖြင့် လန့်သွားတာပဲ။ မြို့ထဲမှာလည်း ထီးတော်

၂၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကို အပူဖော်ခံလှည့်လည်ပြီးပါပြီဘုရား။ အေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်ပါပဲဘုရား။ ဒီဘုရားသက်ထွက်လာတော့လည်း အလွန် ဖျော်ရွှင်နေဟန်ပြပါတယ်ဘုရား။ လူတွေက ပထမပိုင်းတော့ ကြောက် နေကြလို့ အနားမကပ်ကြပေမယ့် တပည့်တော်ကို သူ့နာမောင်းနဲ့ပွေ့ပြီး ဦးကင်းပေါ်တင်တော့ ပိုင်းလက်ခုတ်တီးကြတယ်ဘုရား။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ကိုးလောင်းကြီးက နာမောင်းမြှောက်အော်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလှုပ်လို့ ကတယ်ဘုရား။ အလွန်လိမ္မာသွားပါပြီဘုရား။ အရှင်ဘုရားကို အလွန် ကြည်ညိုလွန်းလို့ ကန်တော့ပါတယ်ဘုရား . . . ”

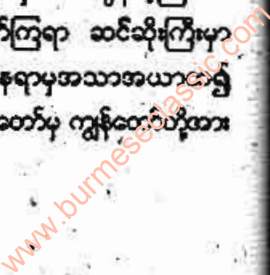
“အိမ်း . . . အိမ်း . . . သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု၊ သတ္တဝါအများ ချမ်းသာကျန်းမာကြပါစေ။ ဒီကနေ့ကစပြီး ငါ့သားကြီးကို ကိုးလောင်း ဆင်ဆိုးကြီးလို့ မခေါ်ကြနဲ့တော့။ ထီးတော်တင်ပွဲ အောင်မြင်မှု၊ အထိမ်း အမှတ်၊ အောင်အတိတ်၊ အောင်နိမိတ်ဆောင်ပြီး “အောင်မောင်း” လို့ ခေါ်ကြဝေရော့ကွဲ့။”

“အောင်မောင်းရေ . . . ”

“ကျီ . . . ကျီ . . . ဝူး . . . ”

ဆင်ကြီးမှာ နေရာမှမထသော်လည်း လူ့စကားနားလည် သည့်ပမာ အောင်မောင်းဟုခေါ်သည်နှင့် နာမောင်းမြှောက်၍ ထူးတော့ သည်။

ဘုရားဖူးလာကြသူများ ဖြူးမြို့ခံများမှာ အလွန်အံ့သြပီတိ ဖြစ်ကြပြီး လက်ခုတ်တီး၍ အားပေးချီးမြှောက်ကြရာ ဆင်ဆိုးကြီးမှာ မယုံနိုင်စရာကောင်းလောင်အောင်ပင် ဝပ်နေရာမှအသာအယာဇာ၍ ကိုယ်ကြီးလှုပ်ရမ်းကာ ကနေတော့သည်။ ဆရာတော်မှ ကျွန်တော်ဟဲ့အား မိန့်သည်မှာ . . .

“ဒကာမောင်ဝင်းနဲ့အဖွဲ့က တောငှက်ပျောပင်နဲ့ ဝါးရုံကုံး
တွေခူးပြီး။ ဒကာကြီးအောင်မောင်းကို ကျွေးလိုက်ကြပါကွယ်။ သူ့ကို
ထီးတော်တင်နေတုန်း ဝါးရုံရိပ်မှာ အနားပေးထားလိုက်ပါ။ ကြီးမချနဲ့
ထူးမခတ်နဲ့၊ အောင်မောင်းကလည်း နေရာမှာငြိမ်ငြိမ်နေ။ ဒီဘုရား
ရင်ပြင်တော်မှာ ကုသိုလ်လုပ်နေတုန်း အနှောင့်အယှက်မပေးနဲ့နော်။
ဒကာကြီး ကျောက်ကတုံးကလည်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပါ”

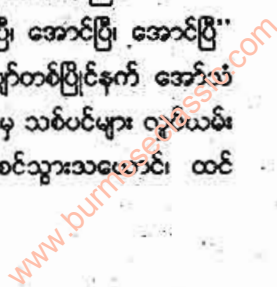
“အူး . . . အူး”

ဆင်ကြီးအောင်မောင်းမှာ နားလည်သည့်အလား ခေါင်းညိတ်
၍အော်ပြီးနောက် ဆင်ဦးစီးမှ ဆင်ကြီးလည်ပင်းမှာ ချည်နှောင်ထား
သည့် ပရိတ်ကြီးအား ဆွဲသွားသည်နှင့် အလိုက်သင့်ပါသွားတော့သည်။

ကိုးတောင်ပြည့် ဘုရားသာဖြစ်၍ ထီးတော်တင်ရသည်မှာ လွယ်
ကူပြန်ဆန်ပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရား အမိန့်ရှိသည့် အချိန်တွင် ထီး
တော်တင်မင်္ဂလာပြုပြီးနောက် ဆရာတော်ဘုရား ဦးဆောင်၍ အနေကစာ
တင်ပါသည်။ ပြီးနောက် ဆရာတော်က ကြွရောက်လာသည့် ပရိသတ်အား
(၈) ပါးသီလပေးပြီးနောက် အလှူရှင် ဒကာမကြီးက ရေစက်ချ၍ အမျှ
ပေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ သာဓုခေါ်သံမှာ အလယ်ရိုးမ တောင်စွယ်တစ်ခုလုံး
ဟိန်းသွားပါသည်။ ထို့အပြင် နောက်ဆက်တွဲ ပဲ့တင်သံဟု ယူဆရသော
သာဓုခေါ်သံမှာလည်း ရှည်လျားစွာ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။

ဆရာတော်မှ တိုင်ပေးရာ “အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ”
ဟူသော အသံလှိုင်းကြီးသည် လူ (၅၀၀)ကျော်တစ်ပြိုင်နက် အော်သံ
ကြီးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တောတောင်အတွင်းမှ သစ်ပင်များ လှုပ်ယမ်း
သွားပြီး မိုးကောင်းကင်မှ တိမ်များပင် လွင့်စင်သွားသလောက်၊ ထင်

၂၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ယောင် ထင်မှားဖြစ်မိသည်။ အလှူပွဲအောင်မြင်သဖြင့် လူအားလုံးလည်း ဝမ်းသာပီတိဖြစ်မိနေကြစဉ် ချောင်းစပ်၊ ကျောက်ကတုံးကြီးအနီးမှ ဆင်ကြီး “အောင်မောင်” ၏ အော်သံစူးရှကြီးကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“အူး . . . ပူး . . . ပူး”

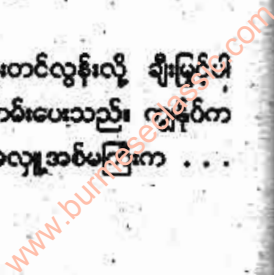
ဆင်ကြီးအော်သံဆုံးသည်နှင့် ချောင်းစပ်ရေချိုးဆိပ် အနီးမှ ‘ရှူး’ ဟူသော အသံကြီးနှင့်အတူ မီးကျည်လွှတ်သလို အလင်းတန်းကြီး ကောင်းကင်သို့ တိုးတက်သွားပြီး တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ဆရာတော်က “ဝဋ်ကျွတ်သွားရှာပြီ” ဟု တစ်ခွန်းတည်း မိန့်ကာ ကျောင်းပေါ်သို့ပြန်တက်သွားသည်။ ဆွမ်းစားချိန်ရောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်များအား ဘုရားအနီးယာယီမဏ္ဍပ်တွင် နေ့လယ်စာကျွေးကြသည်။ ဧည့်သည်များကလည်း ပျော်ရွှင်စွာ အားရပါးရစားကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့လည်း လက်မလည်နိုင်အောင် ဧည့်ခံနေကြရတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အလှူအစ်မကြီးက ကျွန်ုပ်အား လာခေါ်သည်။ သူတို့နှင့်အတူ ထမင်းစားရန်ဖြစ်သည်။ ဘုန်းကြီးပွဲကျဖြစ်၍ စုံလင်လှသည်။

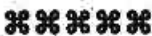
ကျွန်ုပ်ငြင်းသော်လည်း မရသဖြင့် ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ အတွင်းရေးမှူးတို့နှင့်အတူ နေ့လယ်စာစားရသည်။ ပြီးနောက် အချို့ပွဲစားနေကြစဉ် အလှူအစ်မကြီးက . . .

“ဆရာ ကိုဝင်းတို့အဖွဲ့ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ချီးမြှင့်ပါရစေ” ဟုဆိုကာ စာအိတ်ကြီးတစ်လုံးအား ကမ်းပေးသည်။ ကျွန်ုပ်က ငွေများဖြစ်မှန်းသိ၍ လက်ခံရန်ငြင်းပယ်ရာ အလှူအစ်မကြီးက . . .

“မငြင်းပါနဲ့ ကိုဝင်း၊ ဆရာတော်ဘုရား ခွင့်ပြုပြီးပါပြီ၊ တပည့်တွေနှင့်အတူ အလိုရှိရာ အသုံးပြုပါ။ ကျွန်မလည်း ဆရာတော်ဘုရားကျောင်းနဲ့ အမင်းမင်းနိုင်ဘုရားအတွက် အမြဲတမ်း အလှူရှင်အဖြစ် ကုသိုလ်ယူပါမယ်။ ဓာအိတ်ထဲမှာလည်း ကျွန်မလိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပါပါတယ်။ ရှင်လိုအပ်တာရှိရင် ဆက်သွယ်ပါ။ မစ္စလေးဘက်ရောက်ရင်လည်း ဝင်ခဲ့ပါရှင်။ အမြဲတမ်း ကြိုဆိုနေပါမယ်”

ကျွန်မငြင်းနိုင်တော့သဖြင့် လက်ခံလိုက်ရပါသည်။ ညနေညောင်သည်များပြန်သွား၍ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ရေချိုးဆိပ်ဆင်းခဲ့ကြရာ ရေချိုးဆိပ်အနီးရှိ ဥသျှစ်ပင်တန်းအောက်တွင် ဥသျှစ်သီးအမှည့်များ ပွေးပွေးလှုပ်ကြွနေကြပြီး ကျောက်ခေါင်းတုံးကြီးနေရာတွင် ကျင်းချိုင့်ကြီးဖြစ်နေပြီး၊ ကျောက်ကတုံးကြီးမရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့အား နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် ဥသျှစ်သီးအမှည့်များအား ချွေချပေးသွားသည်ဟုသာ မှတ်ယူမိပါတော့သတည်း။ ❁

✎ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

၆၆၆၆၆၆

အနု (၁)

၁၉၉၁-၉၂ ခုနှစ်ကဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သစ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် မန်နေဂျာလုပ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကုမ္ပဏီမှာ သစ်ကွက်များရှိသည်။ ပြည်တစ်ဖက်ကမ်း။ သရက်မြို့နယ်၊ မင်းတုန်းပတ်ဝန်းကျင်၌ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် နိုင်ငံခြားအော်ဒါအရေးကြီးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သစ်ကွက် များ ဆင်းရန်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးတင်လှိုင်၊ ဒါရိုက်တာ ဦးဝင်းကြိုင်နှင့် ဦးဘခက်တို့ လင်မယားလိုက်ပါလာကြသည်။ အဖွဲ့ဝင်များ ရှိသော်လည်း တောလမ်းခရီးသွားရမည်ဖြစ်၍ တစ်လှည့်စည်းတည်း

www.burmeseclassic.com

၃၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သွားနိုင်ရန် Sunny Pickup ကားကလေးကိုသာ သုံးကြသည်။ ကားကို ဦးဝင်းကြိုင်ကမောင်းသည်။ ကျွန်ုပ်ရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်သည်။ ဦးဘခက်တို့ လင်မယားနှင့် ဦးတင်လှိုင်၊ စာရေးကလေးဝင်းနိုင်တို့က နောက်ခန်းက စီးကြသည်။

မနက် (၇) နာရီခန့်က ရန်ကုန်မှထွက်လာကြရာ နေ့လယ် (၁၁) နာရီကျော်မှ ပြည်သို့ရောက်သည်။ ပြည်ဆိပ်ကမ်းတွင် တစ်ဖက်ကမ်း သရက်မြို့သို့ကူးရန်အတွက် ဇက်ရေယာဉ်ခေါင်းရင်း နီးစပ်ရာဆိုင်တွင် နေ့လယ်စာစားကြသည်။ ဆိုင်မှာဆိုင်ကြီးမဟုတ်သော်လည်း တောဟင်း လျှာများရသည်။

ယုန်သား၊ ချေသား၊ ဂျီသား၊ ဆတ်သားဟင်းနှင့် ငါး ဟင်းကြက်သား၊ ဘဲသား၊ ဝက်သားဟင်း စုံအောင်ရသည်။ အသီးအရွက်ဟင်းလည်းစုံသည်။ တောဟင်းလျှာကြိုက်သော ဒါရိုက်တာ ဦးဝင်းကြိုင်က ရွေးချယ်သောဆိုင်ဖြစ်သည်။ အားလုံးကလည်းသဘောကျကြသည်။ မြန်ယုက်ရွာ စားသုံးကြအပြီး၌ ဇက်ရေယာဉ်ရောက်လာ၍ ကားများတင်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်က ဧရာဝတီ မြစ်ရေပြင်မှာ အတော်ကျယ်ဝန်းသည်။ နာရီဝက်ခန့် ခုတ်မောင်းမှ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်သည်။ ကမ်းပေါ်တက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြပြန်သည်။ ထိုမှ မင်းတုန်းဘက်သို့ ဦးတင်၍ မောင်းလာကြရာ ပုသိမ်ပုံရွာလမ်းမကြီးသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုမှအထက်သို့ ဆက်တက်၍ ပုသိမ်၊ ပုံရွာလမ်း၏အနောက်ဘက်ရှိ အနောက်ရိုးမတောင်ခြေအနီး ကြို့ကုန်းရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိသည်။

ကြို့ကုန်းရွာတွင် ကုမ္ပဏီ၏ သစ်ခွဲသားများရှိသည်။ မန်နေဂျာမှာ ဦးဘဦး မိသားစုနှင့်အတူ သစ်စက်ဝင်းအတွင်း နေထိုင်ကြသည်။

သစ်စက်ဝင်းအတွင်း၌ သစ်လုံးအရိုင်းများ ခွဲသားများစုပုံနေသည်။ ကျွန်ုပ်
ဖွဲ့ကတိုးအပြင် အင်း၊ ကညင်၊ သစ်ရိုင်းအမျိုးမျိုးတို့အား ကုမ္ပဏီမှ
မှာထားသည့်အတိုင်း အပုံလိုက် အမျိုးအစားအလိုက် ဆိုက်အမျိုးမျိုးခွဲ၍
စုပုံထားသည်။

ဦးဘဦး ...

“ဆရာတို့လာမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့မနက် အစောကြီး တော
ထည်ထားထား၊ တောဝက်တစ်ကောင်ရလို့ အမျိုးသမီး ချက်ပြုတ်ထား
ထား။ ညနေစာ အဆင်သင့်ပဲဆရာ”

ဦးဝင်းကြိုင် ...

“အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း မရောက်တာ
ကြာတာရယ်။ နိုင်ငံခြားအမှာတွေကြောင့် စိတ်မချတာနဲ့ လိုက်လာကြ
တာ။ ခွဲသားတွေ “ကိုတာ” ပြည့်ပြီလား”

ဦးဘဦး ...

“ပြည့်လုပါပြီဆရာ၊ ပတ်လည်ခွဲဖို့သစ်တွေ ဒီနေ့ရောက်မှာပါ။
ဆရာတို့တောထဲ ဆင်းကြဦးမလား”

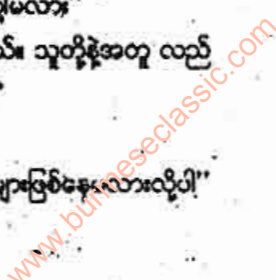
ဦးဝင်းကြိုင် ...

“ဆင်းရမှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ညအိပ်၊ သုံးရက်လောက်
နေမယ်။ သစ်ကွက်အားလုံး ဆင်းကြည့်မယ်။ အဆင်ပြေရင် အမဲပိ
လိုက်မယ်။ ဒါနဲ့ သေနတ်တွေရော အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ပြေပါတယ်ဆရာ၊ ဒီမှာရဲကင်းရှိပါတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ လည်
ချွာပေါ့။ ကင်းမျိုးက သဘောကောင်းပါတယ်”

ကျွန်ုပ် ...

“ကင်းမျိုးက ဘယ်သူတုဲလဲဗျ အသိများဖြစ်နေလားလို့ပါ”

၃၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဦးဘဦး . . .

"ကင်းမှူးက တပ်ကြပ်ကြီး ဦးချစ်အေးဆရာ"

ကျွန်ုပ် . . .

"ဘယ်လိုပုံစံလဲဗျ"

ဦးဘဦး . . .

"အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်ဆရာ"

ကျွန်ုပ် . . .

"ထန်းတစ်ပင်က ပြောင်းလာတာမဟုတ်လား"

ဦးဘဦး . . .

"ဟုတ်ပါတယ်ဆရာရယ်၊ ဆရာအသိလား။ ဦးချစ်အေးက အရမ်းသဘောကောင်းတယ်။ အမဲလိုက်လည်း အရမ်းဝါသနာပါတာ ဒီဒေသက ရိုးမတောင်ခြေဆိုတော့ အမဲအရမ်းပေါတယ်ဆရာ"

ကျွန်ုပ် . . .

"အဲဒါဆိုရင် ကင်းစခန်းခဏသွားကြရအောင်ဗျာ။ ကိုချစ်အေးနဲ့ တွေ့ရအောင်။ သူက ကျွန်တော့်ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းဗျ"

ဦးဘဦး . . .

"သူတို့စခန်းက ရွာဟိုဘက်ထိပ်၊ ကားလမ်းမဘေးမှာ ဆရာ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပါမယ်"

ကျွန်ုပ် . . .

"ကဲ . . . ဆရာကိုဝင်းကြိုင်နဲ့ ဆရာဦးဘခက်တို့ရေ ကျွန်ုပ်တို့ ခဏလျှောက်လိုက်ဦးမယ်။ တောကောင်သာ။ တစ်ဝစားဖို့ ပြီးထားရောဗျ"

ဦးဝင်းကြိုင် . . .

“အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ ခင်ဗျားလက်ရာကိုလည်း လက်တွေ့ သိရတာပေါ့။ တောကောင်သား လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်က စားရခဲတယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ ဦးဘဦး၏ သစ်စက်ဝန်းနေအိမ်မှ ရွာလယ်လမ်း အတိုင်း ကားလမ်းမကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ပုသိမ်၊ မုံရွာ၊ ကားလမ်းမကြီးမှာ အင်တေလမ်းမကြီးသာဖြစ်သည်။ နိုင်ငံသားအကူအညီဖြင့် ဖောက်လုပ်ထားသဖြင့် အတော်ဖြောင့်ဖြူးကျယ်ဝန်းသည်။ သို့သော် ကားအသွားအလာကတော့ အလွန်နည်းသည်။ ရွာတွင်းမှ အိမ်အချို့ ပြန်လည်ပြင်ဆင် ဆောက်လုပ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကျွန်းပင်ပေါက်များဖြင့် လုံးချောဆောက်လုပ်ကြသည်က များသည်။ ဖယောင်းတိုင်လို ဖြောင့်ဖြူးနေသည်။ အိမ်တိုင်းမှာ သစ်ဝါးပေါသောဒေသဖြစ်၍ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများသည်။ လမ်းတွင် ဦးဘဦးက . . .

“ဆရာက တပ်ထွက်လား”

ကျွန်ုပ် . . .

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က အကဦးဌာနက ထွက်လာတဲ့သူပါ”

ဦးဘဦး . . .

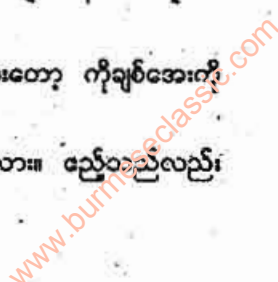
“အော်ဒါကြောင့် ဆရာဦးချစ်အေးနဲ့သိတာထင်တယ်”

ကျွန်ုပ် . . .

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အရင်ကတည်းက ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းပါ”

ကျွန်ုပ်တို့ ကင်းစခန်းရှေ့ရောက်သွားတော့ ကိုချစ်အေးကို မမြင်ရ။ ရဲတပ်သားတစ်ဦး ထွက်လာပြီး . . .

“ဪ . . . မန်နေဂျာကြီးတို့ပါလား။ ဧည့်သည်လည်း”

၃၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ပါလာတာကိုး၊ ထိုင်ကြပါခင်ဗျား၊ ဆရာချစ် ရေချိုးနေပါတယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်၍ စောင့်နေကြစဉ် ရဲတပ်သားက ရေခွေးကြမ်းနှင့်ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ကို ဆီဆမ်း၍လာချပေးသည်။ ထိုစဉ် ရေချိုးပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါပတ်၍ ကိုချစ်အေး ကင်းစခန်း အနောက်မှ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တို့အား လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ဟာ . . . ကိုသိန်းဝင်းကြီးမဟုတ်လား။ ဘယ်က ဘယ်ထိ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတာလဲ။ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

ရဲတပ်သားဘက်လှည့်၍ “တင်သိန်း . . . အဲ့ဒါ ငါ့ငယ်ပေါင် သူငယ်ချင်း။ သူက ရေခွေးကြမ်းမကြိုက်ဘူး။ ငါ့အခန်းထဲက ARMY RUM ယူခဲ့။ အတော်ပဲ . . . ကျွန်တော်လည်းမနက်က စောစောစီးစီး တောလည်ပြီး ဝက်တစ်ကောင်ရတာနဲ့ ကလီစာတွေ ချက်ထားတယ်။ မန်နေဂျာကြီးက ဧည့်သည်လာမယ်ဆိုလို့ သွားပစ်ထားတာ။ ဧည့်သည်က ခင်ဗျားတို့ကို အတော်ပဲ ညကျရင် ညမီးလည်ရအောင်”

ကျွန်ုပ် . . .

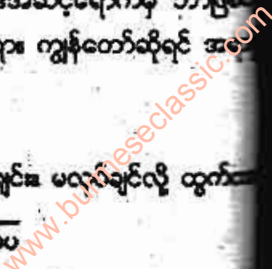
“အတော်ပဲ သူငယ်ချင်းရေ ကိုယ်လည်း အဲ့ဒီကိစ္စလာတာ ကိုယ်အလုပ်က ထွက်လိုက်တာတော့ သိတယ်မဟုတ်လား”

ကိုချစ်အေး . . .

“သိတယ် . . . သူငယ်ချင်း။ ပြည်ထောင်ရောက်လို့ ထောင်မှူးကြီး ဦးဝင်းဆန်းက ပြောလိုက်တာ။ ဒီအဆင့်ရောက်မှ ဘာဖြစ်လဲ ထွက်ရတာလဲ သူငယ်ချင်းရယ်။ နှံမြောစရာ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် အတော်တောင် မဖြစ်သေးဘူး”

ကျွန်ုပ် . . .

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ သူငယ်ချင်း။ မလှုပ်ချင်လို့ ထွက်တာ”

ဆိုပဲ ပြောပါရစေတော့”

ကိုချစ်အေး . . .

“ကဲ . . . သူငယ်ချင်း၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် တောစာ
ဆေးစားပါဦး။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပါ”

ကျွန်ုပ်တို့ ဝမ်းသောက်ကြရင်း ငယ်စဉ်ကအကြောင်းကို ပြော
ကြသည်။ ထို့နောက် ညဦးလည်ရန် အစီအစဉ်ဆွဲကြသည်။ တော
ညဦးရန်နေရာအား စိုက်ပျိုးခင်းများရှိသော အနောက်ရိုးမတောင်စွယ်
ဘက်ကို ကိုချစ်အေးက ရွေးချယ်ပေးသည်။

ကိုချစ်အေး . . .

“အခု ရွေးတဲ့တောက တောသိပ်မနက်ဘူး သူငယ်ချင်း။
ခင်းတွေနဲ့စပ်နေတော့ ညဦးလည်လို့ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့
အတိုင်း ရနေကျပဲ။ တောနက်ရင် ညဦးလည်ဖို့မကောင်းဘူး”

ကျွန်ုပ် . . .

“ဘာကောင်တွေ အရများလည်း ကိုချစ်အေး”

ကိုချစ်အေး . . .

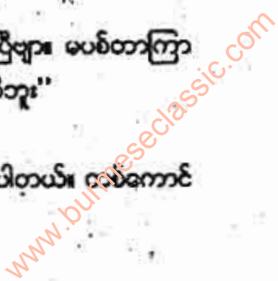
“အခုနွေဦးပေါက်ရာသီက စပါးရိတ်ချိန် ပီလောဂွနဲ့ ကန်စွန်းညှ
ညဦးလည်းတွေပေါ်ချိန်လေ၊ တောဝက်နဲ့ ချေတော့မလွတ်တမ်းရတယ်။
အခုတွေတော့ တစ်ခါတလေမှတွေ့တတ်တယ်”

ကျွန်ုပ် . . .

“ချေလောက်၊ ဝက်လောက်ဆို တော်ပါပြီဗျား။ မပစ်တာကြာ
တော့ ညဘက် လက်မှတည့်ပါဦးမလား မသိဘူး”

ကိုချစ်အေး . . .

“ပစ်သာ ပစ်ပါဗျား၊ တောကောင်က ပေါ့ပါတယ်။ လယ်ကောင်

မရ နောက်တစ်ကောင်ပေါ့။ ကျွန်တော့်တပည့်တွေ ပါပါတယ်။ ဒီမှာတော့
ဒသမ-၃၀၃ ရိုင်ဖယ်တွေပဲရှိတယ်”

ကျွန်ုပ် . . .

“ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ်က အဲဒါကြီးတွေနဲ့မှ အဆင်ပြေတာ”

ကျွန်ုပ် . . .

“ဒါနဲ့ ကိုချစ်အေးရေ၊ တောပစ်ခဲနေရာက ဒီကနေ အတော်
လှမ်းသလား”

ကိုချစ်အေး . . .

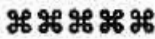
“လှမ်းတယ်၊ နှစ်မိုင်သုံးမိုင်တော့ ဝေးတယ်။ အဲဒီကတောင်
ခြေရွာမှာ ကျွန်တော်တို့သုံးနေကျ မူးဆိုးလှည်းရှိတယ်။ တောထဲကို
ညဇီးလည်တာ လှည်းနဲ့မှကောင်းတာ။ လမ်းကတော့ ဆိုးသဗျ်။ အဆင်
အဝက်လှည်းလမ်းကြမ်းကြီးပဲ”

ကျွန်ုပ် . . .

“အဲဒါဆို ဒီလိုလုပ်မယ်။ တောင်ခြေရွာကို ကားနဲ့သွားမယ်
ဟိုကျမှ လှည်းပြောင်းစီးတာပေါ့”

ကိုချစ်အေး . . .

“နားဦးသူငယ်ချင်း ညအိပ်ရေးပျက်ပြီး ပင်ပန်းဦးမှာ အား
ထား”

အနု (၂)

ကျွန်ုပ်တို့သစ်စက်ဝင်းထဲပြန်ရောက်တော့ အကျိုးအကြောင်း နှစ်ပြရာ အားလုံးဝမ်းသာနေကြသည်။ ဦးဝင်းကြိုင်တို့က တောကောင် သားစားရန် ဝါသနာပါသော်လည်း တောပစ်အတွေ့အကြုံမရှိကြ။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းသာ စခန်းရဲအဖွဲ့နှင့် စုပေါင်း၍ တောလည် နေည်ဖြစ်သည်။

ညနေ (၅) နာရီခန့်တွင် ကိုချစ်အေးနှင့်ရဲဘော်နှစ်ဦး ရောက် သာကြသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက်လည်း ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးတစ်လက် ပါလာ သည်။ ဦးဝင်းကြိုင်ဧည့်ခံသော နိုင်ငံခြားအရက် အနည်းငယ်ပီသောက်

www.burmeseclassic.com

ကြပြီး ညစာတောက်သားဟင်းနှင့်စားကြသည်။ ည (၆)နာရီခန့်တွင် ဦးဝင်းကြိုင်က ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား သူ့Sunny Pickup ကားကလေးဖြင့် တောင်ခြေရွာထိပ်သို့ လိုက်ပို့သည်။ တောခြေ၊ တောင်ခြေဖြစ်၍ နေဝင်စောသည်။ တောင်ခြေရွာသို့ရောက်တော့ ညနေ(၆:၃၀) နာရီခန့် သာရှိသေးသော်လည်း နေကဝင်သွားပြီး အမှောင်ထုက ကြီးစိုးလာသည်။ ကားကိုပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ကိုချစ်အေးဦးဆောင်သော ကျွန်ုပ်တို့ မုဆိုးအဖွဲ့ ရွာခံမုဆိုးအိမ်သို့ လာကြသည်။

မုဆိုးအိမ်မှာ ကားလမ်းအနီး၌ပင် ရှိသော်လည်း ဝါးဘိုးဝါးနှင့် ကြသောင်းဝါးရုံကြီးများ ဖုံးအုပ်နေသဖြင့် ရုတ်တရက်မမြင်ရ။ ရွာလည်လမ်းပေါ်ရောက်မှ ဖြစ်ရသည်။ မုဆိုးအိမ်ဆိုသော်လည်း ဖက်ရွက်မိုး၊ ထရံကာတဲမဟုတ်။ ပျဉ်ခင်း၊ ဝါးထရံကာ၊ ဓနိမိုးအိမ်သစ်ဖြစ်သည်။ ခြေတံရှည်အိမ်ဖြစ်၍ အောက်တွင် ခွားနှစ်ကောင်နှင့် လှည်းကိုမြင်ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ အိမ်ဝင်းထဲဝင်သည်နှင့် ခွေးနှစ်ကောင်က ဆီးဟောင်သည်။

“ဝုတ် . . . ဝုတ်”

“ဝုတ် . . . ဝုတ်”

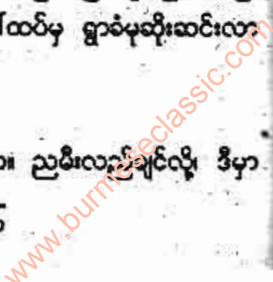
ကိုချစ်အေး . . .

“ဟဲ့ . . . ငကျားနဲ့ ငနီ ငါတို့ပါဟ”

ခွေးများမှာ ကိုချစ်အေးအသံကြားသဖြင့် ငြိမ်သွားပြီး၊ အပြီး နံ၍ ထွက်ကြွါလာသည်။ ထိုစဉ်က အပေါ်ထပ်မှ ရွာခံမုဆိုးဆင်းလာသည်။

ကိုချစ်အေး . . .

“တင်သောင်းရေ . . . ငါတို့ပါဟ။ ညမီးလည်ချင်လို့ ဒီမှာ

ရန်ကုန်က ဧည့်သည်လည်းပါလာတယ်”

“ဟာ . . . ဆရာတို့ပါလား။ လာ . . . လာ အိမ်ပေါ်တက်
ပါဦး။ ကျွန်တော် ထမင်းစားလက်စတန်းလန်းကြီးနဲ့ပို့ပါ”

ကိုချစ်အေး . . .

“အေ . . . အေး . . . ဆက်စား။ ငါတို့လာပြီ”

ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ပေါ်တက်လာရာ ဧည့်ခန်းတွင် ချေသရေ
ပျောက်သရေ ဝက်ဝံသရေများအား နံရံတွင် အလှူချိတ်ထားသည်။

မှဆိုး . . .

“ဆရာတို့ညစာစားပြီးကြပြီလား။ ဒီမှာ တောဝက်သားဟင်း
ချက်တယ်ချို့။ မနက်တူစားတာ စားကြပါဦး”

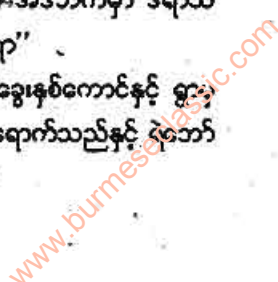
စားပြီးပါပြီ တင်သောင်းရာ၊ ငါတို့လည်း တောဝက်သားဟင်း
နဲ့ပါပဲ။ ငါလည်း မနက်က အနောက်ရိုးမဲတောစပ်၊ ချောင်းနံဘေးက
ဝက်ပေါက်တစ်ကောင်ရလို့ ချက်စားကြတာ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဒီရာသီက တောဝက်အပေါ်ဆုံးပဲ။ ကျွန်
တော်လည်း နင်းကိုင်းထောင်ပြီးဖမ်းတာ။ တောဝက်တွေနေ့စဉ်ရနေလို့
အိမ်တောင်အသစ်ပြန်ဆောက်နိုင်တယ်”

“အေး . . . ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ မင်းလည်းပြင်တော့ ငါတို့
ညမီးလည်ရအောင် ဒါနဲ့ ဘယ်ဘက်သွားကြမလဲ”

“ဆရာတို့ လက်နက်ကိုယ်စီပါတာပဲ။ ဒီတောင်စွယ်ကိုပတ်ပြီး
အရှေ့ဘက်က စိုက်ခင်းတွေဘက်သွားရအောင်။ အဲဒီဘက်မှာ ဒီရာသီ
ဆိုရင် တောဝက်ရော၊ ဂျီ(ချေ)ပါ ပေါ်တယ်ဆရာ”

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့လည်းစီးကာ အမဲလိုက်ခွေးနှစ်ကောင်နှင့် ရွာ
ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရွာအလွန်တောင်မြေပတ်လမ်းရောက်သည်နှင့် ပြောက်

၄၂ * ထောင်မှူးကြီးညိုနင်း

တစ်ဦးကမီးထိုးရာ ကိုက် (၁၀၀)ခန့်ဝေးသည့်တောင်ခြေ ချုံပုတ်အတွင်း မှ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းတစ်စုံကိုတွေ့ချပြီး ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွား ပြန်သည်။ ရဲဘော်က အလေ့အကျင့်ရှိသူပီပီ ဖိးကစား၍ ထိုးပြန်ရာ ပြန်ပေါ်လာပြီး ပျောက်သွားပြန်သည်။ ဘာကောင်မှန်းတော့မသိ။ သားကောင်ငယ်ဖြစ်မှန်းတော့ သိကြသည်။ တတိယအကြိမ်မီးအထိုးတွင် မျက်လုံးပြန်ပေါ်လာသည်နှင့် ကိုချစ်အေးက မီးအောက်ဝင်၍ လက်ဦး အောင်ပစ်တော့သည်။

“ဒိန်း”

ဟူသော သေနတ်သံကြီးနှင့်အတူ တောကောင်မှထခုန်ပြီး ပြန်ကျ၍ လဲကျသွားသည်။ ချေတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ အတော်လည်း ဝပြိုးသည်။ ရဲဘော်နှစ်ဦးအောက်ဆင်း၍ ကောက်လာကြသည်။ ပိသာ (၂၀)ခန့် ရှိမည်ထင်ရသော ချေတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းကိုမှန် ခြင်းဖြစ်သည်။ ညဘက်တောင် လက်ဖြောင့်လှသော ကိုချစ်အေးကို ကျွန်ုပ်က ချီးကျူးမိသည်။

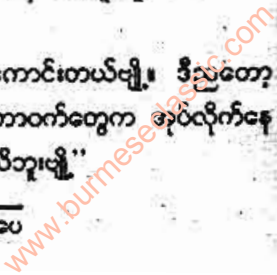
“ကိုချစ်အေး . . . တည့်လှချည့်လားဗျ။ ညဘက်ကြီးတောင် ခေါင်းတည့်တည့်မှန်အောင်ပစ်နိုင်တယ်”

ကိုချစ်အေး . . .

“ဒီချေမ ကံဆိုးလို့ပါ သူငယ်ချင်းရာ။ ညဘက်မပြောနဲ့ နေ့ဘက်တောင် ကိုယ်ပစ်တာ ခေါင်းတစ်ခါမှ မထိဖူးဘူး”

မှဆိုး . . .

“ဆရာချစ်ရေ . . . လာဘ်ကောင်းတယ်ဗျ။ ဒီညတော့ ရှားရှားပါးပါး ချေတစ်ကောင်ရတယ်။ တောဝက်တွေက ဇုပုံလိုက်နေ တာဆိုတော့ လှည်းတောင်ဆုံပါ့မလားမသိဘူးဗျ”

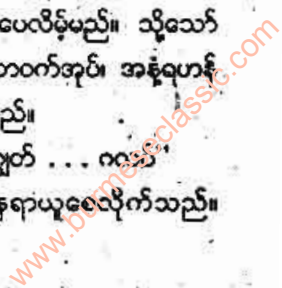

တောင်ခြေကိုပတ်၍ အရှေ့ဘက်တောင်ကုန်းပေါ်အရောက်တွင် လှည်းလမ်းဆုံးသည်။ တောင်ကုန်းအောက်ခြေတွင် လယ်ကွင်းများနှင့် စိုက်ပျိုးခင်းများရှိသည်။ လှည်းအား နတ်စင်ဟောင်းတစ်ခုအနီးတွင်ဖြုတ်ပြီး နွားများအား အနားပေးသည်။ ခရီးတိုဖြစ်သော်လည်း ကုန်းတက်များချည်ဖြစ်၍ နွားများမှာ အလွန်ပင်ပန်းနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စုခွဲကြသည်။ မုဆိုးနှင့်ကိုချစ်အေး ရဲဘော်တစ်ယောက်ကတစ်ဖွဲ့၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ရဲဘော်တစ်ယောက်ကတစ်ဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ကုန်းအောက်ခြေဆင်းကြပြီး လက်ဝဲ၊ လက်ျာ၊ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ခွဲကာ စိုက်ပျိုးခင်းကျယ်ကြီးအား ပတ်ရန်ဖြစ်သည်။

လ၊မထွက်သေးသော်လည်း ကြယ်ရောင်ဖြင့် စိုက်ပျိုးခင်းကျယ်ကြီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လယ်ကွင်းများအား မြင်နေရသည်။ ပီလောပီနံစိုက်ခင်းများမှာ လူတစ်ရပ်ကျော်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ မမြင်ရပါ။ ပီလောပီနံခင်းအတွင်း အကွယ်အကာသစ်ပင်ကြီးများ မရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ တောဝက်နှင့်တိုးမှာကိုပင် စိုးရိမ်နေမိသည်။ မကြာပါ။ ပီလောပီနံစိုက်ခင်းကအထွက် ကန်စွန်းခင်းအလယ်တွင် ဝက်အုပ်ကြီးအော်သံနှင့်မြေတူးသံ၊ ကန်စွန်းဥဝါးသံများအား ကြားလာရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ပီလောပီနံခင်း မှောင်ရိပ်တွင် ဝင်ကပ်လိုက်ကြသည်။ ကြယ်ရောင်အောက်တွင် မဲမဲလုံးလုံးများအား အရေအတွက်များစွာ တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကိုက်(၁၀၀)ခန့်သာ ဝေးပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့က လေအောက်က ဖြစ်ပုံရသည်။ တောဝက်အုပ်၊ အနံ့ရဟန်မတူ။ အစာကိုသာ အငမ်းမရ လှစားနေကြသည်။

"ဝ . . . ဝ . . . အိ . . . အိ . . . ဂွတ် . . . ဂလသ"

ကျွန်ုပ်ရဲဘော်အား လူချင်းခွဲ၍ နေရာယူစေလိုက်သည်။

၄၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တောဝက်ပစ်သော အတွေ့အကြုံ ကျွန်ုပ်တို့တွင် များစွာရှိသည်။ ပစ်ပြီး သည်နှင့်နေရာတွင် ရပ်မနေဘဲ ခုန်ရှောင်ရန် ကျည်အသင့်ထိုးထားရန် တိုးတိုးမှာကြားရသည်။ ပစ်ရမည့်အနေအထားမှာ မတ်ရပ်၊ အကာ အကွယ်မရှိ။ ဝက်ပစ်ဖို့လာရာ အကွယ်အကာမရှိ၍ မပစ်လိုက်ရလျှင် လည်း မုဆိုးသိက္ခာကျပေရောမည်။ အသင့်အနေအထားဖြစ်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်လေချွန်၍ အချက်ပေးလိုက်ရာ . . .

“ရှီ . . .”

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

ဟူသော သေနတ်သံနှစ်ချက်နှင့်အတူ မဲမဲလုံးလုံး ဝက်အုပ် ကြီး လယ်ကွင်းဖြတ်၍ပြေးကြစဉ် . . .

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း” ဟူသော သေနတ်သံနှစ်ချက်ကို ထပ်မံ ကြားလိုက်ရသည်။ ကိုချစ်အေးတို့အဖွဲ့ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဟာ . . . ငါတို့ပစ်တာ ဝက်မတွေ့ကွ”

ရဲဘော် . . .

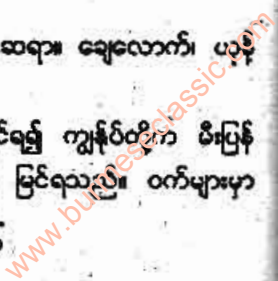
“ဆရာက မှောင်ကြီးထဲ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ဟ . . . ဝက်မပို့လို့ပေါ့။ ဝက်သိုးသာဆိုရင် ငါတို့ကို ယမ်းခိုး လျှောက်ပြီး ပြေးထိုးတာပေါ့ဟာ။ ဒါကြောင့် မင်းကိုပစ်ပြီးတာနဲ့ နေရာ ရွေ့လို့ သတိပေးတာပေါ့”

“မင်း ဝက်မပစ်ဖူးဘူးလား”

“ကျွန်တော် ဝက်မပစ်ဖူးသေးဘူးဆရာ။ ချေလောက်၊ ယုဉ် လောက်ပဲ ပစ်ဖူးတာပါ”

ထိုစဉ်တစ်ဖက်မှ မီးရောင်များမြင်ရ၍ ကျွန်ုပ်တို့က မီးပြန် ပြရာ ဝက်များအား ထမ်းလာကြသည်ကို မြင်ရသည်။ ဝက်များမှာ

ဝက်ပေါက်များဖြစ်၍ ဝက်မများသာဖြစ်သည်။ အချိန် (၄၀) မိလောက်
သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

ကိုချစ်အေး . . .

“ကိုသိန်းဝင်းရေ . . . ဘယ်နှစ်ကောင်ရသလဲ ကျွန်တော်တို့
တော့ နှစ်ကောင်ရတယ်”

ကျွန်ုပ် . . .

“ကျွန်တော်တို့လည်း နှစ်ကောင်ပါပဲ။ ဝက်မနှစ်ကောင်”

ကိုချစ်အေး . . .

“ဒါ . . . ဝက်ဖျန်းအုပ်ဗျ။ ကျွန်တော်က ဝက်သိုးကြီးနဲ့
ဝက်မကြီးကို ပစ်ချင်တာ။ အဲဒီကောင်ကြီးတွေကမှ အချိန် (၆၀)ကျော်
တာ”

ကျွန်ုပ် . . .

“ဝက်ပျိုသားပဲ ကောင်းပါတယ် ကိုချစ်အေးရယ်။ ဟိုကောင်
ကြီးတွေက အသားမာပြီး အန္တရာယ်များပါတယ်။ ဝက်သိုးဆိုရင် မလုပ်
စာတ်လို့ကတော့ အလွန်နံတာဗျ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ကဲ . . . လည်းစခန်းကို သယ်ကြရအောင်။
မုဆိုးနဲ့ရဲဘော်နှစ်ယောက်က တစ်ကောင်စီသယ်။ ကိုယ်တို့ကတော့ တစ်
ကောင်ကို ပါးလုံးနဲ့ နှစ်ယောက်လျှိုထမ်းတယ်”

ကျွန်ုပ် . . .

“ဒါနဲ့နေပါဦး . . . မုဆိုးရေ ခင်ဗျားခွေးနှစ်ကောင်ဘယ်
ရောက်နေသလဲ။ အသံတောင် မကြားမိပါလားဗျ”

မုဆိုး . . .

“ဒီကောင်တွေက လေ့ကျင့်ထားတဲ့ ချင်းခွေးတွေဆရာ။ အမဲ

၄၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

လိုက်ရင် အသံထွက်ဘူး”

ကျွန်ုပ် ...

“ဪ... အဲသည်လိုလား”

ကျွန်ုပ်တို့လှည်းရပ်စခန်းသို့ အထမ်းကိုယ်စီဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ လဆုတ်ရက် လတစ်ခြမ်းပွဲကလေးမှာ ထွက်ပြုလာပြီဖြစ်သော်လည်း အလင်းရောင်မှာ မှန်ဝါးဝါး အနောက်ရိုးမတောင်တန်းကြီးလိုတော့ မှိုင်းမှိုင်းညိုညို မြင်နေရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လှည်းစခန်းတောင်ခြေ ရောက်တော့ ခွေးဟောင်သံများကို ကြားရသည်။ စူးစူးရဲရဲဟောင်နေကြ ခြင်းဖြစ်သည်။ မုဆိုးက ဝက်သေထမ်း၍ တောင်ကုန်းပေါ် အပြေးတက် သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း နောက်ကလိုက်၍ တက်ခဲ့ကြသည်။

လှည်းစခန်းရောက်တော့ လှည်းပေါ်မှ ချေသေကြီးကိုကြည့် ၍ ခွေးများဟောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မြဟာပင်တွင် ချည်နှောင်ထား သော နွားနှစ်ကောင်ကလည်း “တဘူးဘူး” အော်၍ ရုန်းနေကြသည်။

ကျွန်ုပ် ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ မုဆိုး”

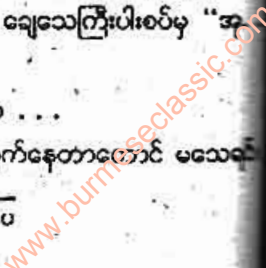
မုဆိုး ...

“မသိဘူးဆရာ၊ ချေသေကြီးက လှုပ်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ခွေးတွေဟောင်နေကြတာ။ အပမှီတာများလား မသိဘူး”

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ချေသေကြီးအား မီးထိုးကြည့်တော့ မိုက်ကြီးကဖောင်းလိုက်ပိန်လိုက်ဖြစ်နေပြီး ချေသေကြီးပါးစပ်မှ “အ အ” ဟု အသံထွက်နေသည်။

လက်မြန်လှသော ကိုချစ်အေးက ...

“ခေါင်းမှန်လို့ ဦးနှောက်တွေ ထွက်နေတာတောင် မသေရဘူး”

ခိုက်ကို ပစ်မယ်ကွာ" ဟု ပြောဆိုကာ ခိုက်ကြီးအား ရိုင်ဖယ်နှင့်တစ်ချက် ပစ်ထည့်လိုက်တော့သည်။

"ဒိန်း"

ဟူသော သေနတ်သံကြီးနှင့်အတူ ချေသေကြီးမှာ ငြိမ်ကျသွား တော့သည်။ ခွေးများလည်း အဟောင်းရပ်သည်။ နွားများလည်း ငြိမ်သွား တော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဝက်သေ (၄)ကောင်အား လှည်းပေါ်တင်ပြီးတော့ လှည်းပေါ်တွင် လူထိုင်စရာနေရာပင်မရှိတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကုန်း ကြောင်၊ လျှောက်ကြရတော့သည်။

ကျွန်ုပ်က လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်ုပ်အဖော် ရဲဘော်အား . . .

"ရဲဘော် . . . ဒီလှည်းစခန်းနေရာက ဘာနေရာလဲ။ တစ်ခုခု ထူးခြားနေသလိုပဲနော်"

"ဆရာ . . . ဒီနေရာက သချိုင်းဟောင်းနေရာပါ။ ကျွန်တော် ထို့တစ်ယောက်တည်း နေခင်းကြောင်တောင်၊ တောင် မလာရဲဘူး။ ကြမ်း ထယ်ဆရာ"

"အေး . . . အေး . . . ကြမ်းတော့လည်း မင်းဆရာကိုချစ်အေး နဲ့တွေ့တော့ ငြိမ်သွားတာပါပဲ"

ထိုစဉ် ကိုချစ်အေးက ကျွန်တော့်အားရေဘူးကမ်းပေးရင်း . . .

"သူငယ်ချင်း၊ အမောပြေမော့လိုက်ဦး"

ကျွန်တော့်မှာ ရေငတ်နေသဖြင့် တစ်ငုံမော့လိုက်ရာ အရက်များ ဖြစ်နေ၍ ထွေးထုတ်လိုက်ရသည်။

"ဗူး . . . ဖူး"

ကိုချစ်အေး . . .

၄၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဟာ . . . သူငယ်ချင်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဒါ ARMY RUMလေ”

ကျွန်ုပ် . . .

“ခင်ဗျားဗျာ၊ စောစောက ပြောရောပေါ့။ ရေအောက်မေ့လို့ ဟေ့လိုက်တာ၊ စောစောစီးစီး”

ကိုချစ်အေး . . .

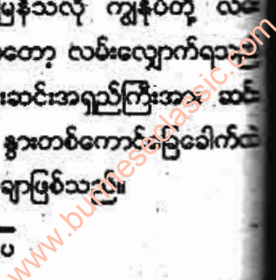
“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း။ အရက်သောက်တာ အချိန်ဆိုတာမရှိဘူး။ ကိုယ်ဆိုတစ်ရေးနီးလည်း ထသောက်တာလဲ။ အခုလည်း စခန်းပြန် ရောက်တာနဲ့ ဝမ်းတွင်းသားဟင်းတွေနဲ့ အဝမြည်းကြမှာ။ အဲဒါ မုဆိုး တွေရဲ့သဘာလဲ”

ကျွန်ုပ် . . .

“ကိုယ်လည်းသောက်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်း၊ ညနေပိုင်းလေး ပေါ့၊ နေ့တိုင်းလည်း မသောက်ပါဘူး။ အမြည်းမကောင်းရင်လည်း မသောက်တတ်ဘူး”

“စိတ်ချ . . . သူငယ်ချင်း။ ဒီနေ့ အမြည်းစပါယ်ရှယ်ကောင် စေရမည်။ တစ်ရွာလုံးကိုလည်း စည်းရုံးရေး ဆင်းတဲ့သဘောနဲ့ အိမ် တိုင်းစေ့၊ ဝက်သားတစ်ပိဿာစီလောက်ဝေမယ်။ ကဲ . . . ကိုယ်ကတော့ အရက်နဲ့မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ် . . . အေ့ . . .”

တောင်အဆင်းဖြစ်၍ လှည်းကမြန်သလို ကျွန်ုပ်တို့ လမ်း လျှောက်ခြင်းလည်း မြန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ လမ်းလျှောက်ရာမှာ ကို ပို၍နှစ်သက်ပါသည်။ လှည်းဖြင့် ကုန်းဆင်းအရှည်ကြီးအား ဆင် ရသည်မှာ အလွန်အန္တရာယ်များလှသည်။ နွားတစ်ကောင်ခြေခေါက်ထဲ သည်နှင့် လှည်းမှောက်မည်မှာ အသေအချာဖြစ်သည်။

သင်္ချိုင်းဟောင်းတောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းပြီးနောက် အလယ်ရိုးမ
တောင်စွယ်ပေါ်သို့ တက်ရပြန်သည်။ အလွန်မတ်ဆောက်သော အတက်
ဖြစ်သည်။ နွားများသက်သာစေရန် ကျွန်ုပ်တို့က လှည်းနောက်က
ဆွန်းပေးရသေးသည်။ တောဝက်လေးကောင်နှင့် ချေတစ်ကောင်၏
အလေးချိန်မှာ မနည်းလှပါ။ မုဆိုးအိမ်ရောက်တော့ ရောင်နီပင်လာပြီ
ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ခေတ္တနား၍ အပန်းဖြေနေစဉ် မုဆိုးက ချေသေကြီး
အား ဖျက်တော့သည်။ ချေဝမ်းတွင်းသားဟင်းနှင့်စားရန်ဖြစ်သည်။

မုဆိုး “ဟာ . . . ဆရာချစ်ရေ၊ လာပါဦးဗျို့၊ ဒီမှာ . . .

ဒီမှာ”

ကိုချစ်အေး “ဘာဖြစ်လို့လည်း ကိုတင်သောင်း။ ဘာတွေ့

သလဲ”

မုဆိုး “ချေမကြီးက ဇီးကြီးနဲ့ဗျား၊ ဒါကြောင့်ဝပြီး၊ ဝိုက်ကြီး
ပူနေတာ။ အထဲက အကောင်လေးက ချေမကြီးသေနတ်မှန်သေပေမဲ့
သူကမသေသေးတော့ ရုန်းကန်နေရှာတာထင်ပါရဲ့”

ကျွန်ုပ် . . .

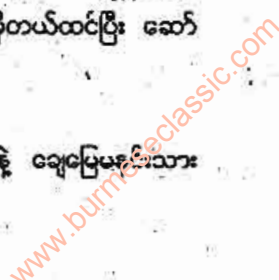
“ဪ . . . ဒါကြောင့် ပြောင်ချေမကြီးဝိုက်က လှုပ်နေပြီ၊
အသံထွက်နေတာကိုး၊ သနားစရာဗျာ”

ကိုချစ်အေး . . .

“ပေါက်စကလေး ဝဋ်ကျွတ်သွားတာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်
တော့ သင်္ချိုင်းကုန်းဟောင်းပေါ်ဆိုတော့ အပမှီတယ်ထင်ပြီး ဆော်
အညှို့လိုက်တာ”

မုဆိုး . . .

“ဆရာချစ်ရေ၊ ချေဝမ်းတွင်းသားဟင်းနဲ့ ချေမြေမနှင်းသား

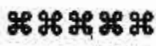
၅၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဟင်းတစ်ပွက်ဆူ၊ ကျွန်တော်ချက်ပေးမယ်။ အလွန်ဆေးဘက်ဝင်တာ
ဆရာ။ ချေလေးတစ်ကောင်လုံး ဘာမှလွှင့်ပစ်စရာမရှိဘူး။ ခွာလေးဘာ
ကအစ အရိုးနုကလေးတွေပို့ ဝါးလို့အလွန်ကောင်းတယ်ဆရာ”

ကိုချစ်အေး . . . .

“အေး . . . . အေး . . . . လုပ်ကွာ။ ငါ့မှဆိုးသက်တမ်းထ
လျှောက်မှာ တစ်ခါမှမစားဖူးသေးဘူးဟေ့”

ကျွန်ုပ် အလွန်တွန့်သွားမိသည်။ ချေမကြီးဗိုက်ထဲမှ အပြင်
မရောက်သေးသည့် ချေသားကလေးအား မြေမနင်းသေးသည့်အတွက်
“မြေမနင်းသား” ဟုခေါ်ကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်ုပ်၏မှဆိုးသက်တမ်း
တွင် အကြိမ်ကြိမ်ကြုံခဲ့ဖူးသော ကိုယ်ဝန်ဆောင်တိရစ္ဆာန်များအ
ပစ်ဘဲ လွတ်ပေးခဲ့သည်သာများသည်။ ယခုတော့ ညဘက်ကြီး ဇီ
ပစ်ရ၍ မရှောင်သာ။ နောက်တစ်ကြိမ်လည်း ချေမဗိုက်ကြီးလှုပ်
အပမှီတယ်ထင်ပြီး ပစ်ပြန်ရာ အတော်ကံဆိုးသော ချေပေါက်က
ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း မြေပင်မကျသေး။ အမိဝမ်းတွင်းမှ မကျွတ်
“မြေမနင်းသား” အဖြစ် လူတို့၏ အစားကိုခံရပေဦးမည်။

အနား (၃)

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သစ်စခန်းဝင်းအတွင်း ပြန်ရောက်တော့ မနက်
(၆) နာရီခန့်ရှိပြီ။ မုဆိုးတင်သောင်းက သစ်စခန်းသို့လှည်းဖြင့် လိုက်ပို့
ခြင်းဖြစ်သည်။ မုဆိုးက ဝက်တစ်ကောင်နှင့် ချေတစ်ခြင်းယူသည်။
တိုချစ်အေးတို့အဖွဲ့က ဝက်နှစ်ကောင်ယူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဧည့်သည်များ
အတွက် ဝက်တစ်ကောင်နှင့်ချေတစ်ခြင်းရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သည်နှင့် စခန်းကလူများ အကုန်နိုးထကုန်
ကြသည်။ မုဆိုးနှင့်တိုချစ်အေးပြန်တော့ ကျွန်ုပ်ခြေလတ်အေးပြီး
ဆတ္တအိပ်စက်သည်။ မန်နေဂျာကြီးနှင့် ဦးဝင်းကြိုင်တို့ကလော့ ချေနှင့်

၅၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဝက်အားဖျက်ကြပြီး အလုပ်သမားများအားဝေငှရန် လုပ်ဆောင်ခြင်း ချက်ပြုတ်ခြင်း လုပ်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်တစ်ရေးနိုးတော့ အရက်ဝိုင်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ မနက်(၁၁)နာရီခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ဦးဝင်းကြိုင် "လာဗျို့ . . . ကိုသိန်းဝင်း။ အဆင်သင့်ပဲ။ ညက အတော်ပင်ပန်း သွားတယ် ထင်တယ်"

ကျွန်ုပ် "ပင်ပန်းပြီလားဗျား။ ဝက်သေတွေကို တောင်ကုန်းပေါ် ဝိုင်းထမ်းတင်ရတယ်။ လှည်းကလည်း အသွားတုန်းကသာ စီးရတာ။ အပြန်ကုန်းကြောင်းဗျို့။" လှည်းစီးရတာလည်း မသက်သာပါဘူးဗျား။ အခုထိ ခါးတွေကို အောင့်နေတုန်းပဲဗျ အလေ့အကျင့်မရှိတာလည်း ကြာပြီလေ"

ကျွန်ုပ်က ညက ချေမကြီးအကြောင်း။ ချေဝမ်းတွင်းသာ အကြောင်း။ စုံစေ့အောင်ပြောရာ တောကောင်သားစား ဝါသနာပါသော ဦးဝင်းကြိုင်နှင့် ဦးဘခက်တို့က . . .

"ကိုသိန်းဝင်းရယ် . . . ယူလာခဲ့ရောပေါ့ဗျား။ အဲ့ဒါယောက်ျား တွေအတွက် အားဆေးဗျ။ အင်မတန်ရခဲတာ နည်းနည်းပါးပါးယူလာ ခဲ့ရောပေါ့"

"အေးဗျာ . . . ဆောရီးပဲ။ ကျွန်တော်တော့ သနားလွန်းတဲ့ စားတောင် မစားခဲ့ပါဘူး။ ကိုချစ်ခင်အေးနဲ့မှဆိုးကတော့ ခေါင်းမဖေါ်တစ် စားကြတာဗျို့။ အလွန်အရသာရှိဆိုပဲ"

ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်ကြပြီးနောက် SITE ထဲ ဆင်းရန် ပြန် ဆင်းကြသည်။ ကုမ္ပဏီကရရှိထားသော သစ်ကွက်များမှာ ကြုံ့ကုန် ရွာ အနောက်ဘက် အနောက်ရိုးမတောင်ခြေတွင်ရှိသည်။ တစ်ခိုင်ကော် ခန့်သာဝေး၍ လမ်းလျှောက်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင်

သစ်ကြပ်ကြီး ကိုချစ်အေးနှင့် ရဲဘော်နှစ်ဦးရောက်ရှိလာကြသည်။

ကိုချစ်အေး . . . .

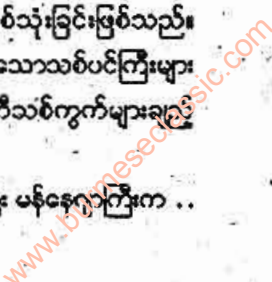
“ကိုသိန်းဝင်းတို့ သစ်ကွက်ဆင်းမလို့မဟုတ်လား။ လာချို့ .

ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီဘက်သွားမှာ အတော်ပါပဲ”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ရွာလယ်လမ်းမမှာ သစ်တိုက်၊ သစ်ဆွဲလမ်းဖြစ်၍ ဖုန် ချသည်။ သစ်ကွက်များအနီးအထိ လမ်းကောင်းသည်။ သစ်ကွက် များ ဝင်လမ်းကတော့ တောလမ်းသာဖြစ်သည်။ ဆင်နှင့်ကျွန်နှင့်ဆွဲသော သစ်ဆွဲလမ်းကြမ်းကြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကုမ္ပဏီက ရရှိထားသော သစ်ကွက်များမှာ သစ်ပင်ကြီးများရှိသေးသော်လည်း အခြားသစ်ကွက်များ မှာ အပြောင်ရှင်းကြခြင်းဖြစ်၍ သစ်ကွက်ခုတ်ပြီးနောက် တောင်ကတုံး ဖြစ်နေသည်။

ယခင်သစ်တောဥပဒေအရ သစ်ပင်ကြီးများအား ပတ်လည် ၄ ပေအထက်မှ ခုတ်ရသည်။ ပင်စည်ငုတ်ကိုလည်း ၄ ပေချွန်ထား သည်။ ထို့အပြင် ခုတ်လှဲသော သစ်ပင်ကြီးအနီးတွင် ပျိုးပင်ပေါက်ပျိုး သူအား ထပ်မံစိုက်ပျိုးရသည်။ ယခုတော့ မဟုတ်ပါ။ ပင်စည် ၄ ပေ သည်း မချန်ပါ။ ပျိုးပင်ပေါက်လည်း မစိုက်ပါ။ သစ်မြစ်ဆုံကြီးကိုပင် အခြစ်ကဖေါ်၍ ငုတ်ထုတ်နေကြသည်။ သစ်ပင်ငယ်များကိုလည်း ထင်း အခြစ်ခုတ်လှဲ ပြီး စုပုံထားသည်။ မြေလှန်စနစ်သုံးခြင်းဖြစ်သည်။ အနောက်ရိုးမပေါ် ကျွန်ုပ်တို့ဟောကြည့်ရာ ကြီးမားသောသစ်ပင်ကြီးများ အတော်ရှားသွားသည်။ ရိုးမတစ်ခွင်လုံး ကုမ္ပဏီသစ်ကွက်များချွန် ထားပေသိပါ။

ကျွန်ုပ်တို့သစ်ကွက်တဲတွင် ခေတ္တနားကြပြီး မန်နေဂျာကြီးက ..

၅၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဒီနေ့အလုပ်နားရက်ပါ။ တစ်ပတ်မှာ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်တော့ အနားပေးရပါတယ်။ လူတွေက မနားချင်ကြပေမဲ့ ဆင်နဲ့ကျွဲတွေက ပင်ဖန်းလွန်းလို့ အနားမပေးရင် အလုပ်မလုပ်ချင်ကြဘူး။ ဒါ့ကြောင့် တောထဲမှာ လူရှင်းနေတာ။ ကြားရက်တွေမှာဆိုရင်တော့ စက်လွှဲသံ၊ အော်ဟစ်သံနဲ့ ဆူညံနေတာပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ကုမ္ပဏီမှ ရရှိထားသော ခုတ်ပြီးနှင့် မခုတ်ရသေးသော သစ်ကွက်များအား ပတ်ကြည့်ကြသည်။ အတော်ကျယ်ဝန်း၍ အဆုံးထိမသွားနိုင်၊ အဝေးကပင် မန်နေဂျာကြီးလက်ညှိုးညွှန်ပြသော သစ်တောများကို လှမ်းကြည့်ရသည်။ ကုမ္ပဏီပိုင်သစ်ကွက်တိုင်းအား မိမိတို့ ကုမ္ပဏီနာမည်တပ်၍ ဆိုင်းဘုတ်များ စိုက်ထူထားသည်။

ညနေစောင်း ကျွန်ုပ်တို့ပြန်ရန်အလုပ်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးကိုချစ်အေးက . . .

“ကိုသိန်းဝင်းရေ . . . လိုက်ခဲ့ဦးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သစ်ကွက်လုံခြုံရေးနဲ့ အမဲလည်ဖို့ လျှောက်ကြရဦးမှာ”

မန်နေဂျာကြီးနှင့် ဦးဝင်းကြိုင်တို့ ပြန်သွားကြတော့ ကျွန်ုပ်ကိုချစ်အေးတို့နှင့် ပါလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တွင် လက်နက်တော့ မရှိပါ။

သစ်ထုတ်ကွက်များအားကျော်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့လျှိုလမ်းအတိုင်း အောက်ဘက်စမ်းချောင်းအတွင်း ဆင်းကြသည်။ စမ်းချောင်းခရယ်တွင် ငါးလေးများနှင့် ကျောက်ခဲ၊ ကျောက်တုံးများအား အတိုင်း သား မြင်နေရသည်။ စမ်းချောင်းတစ်ဖက်ကမ်း အနောက်ရိုးမတောင်ခြေ သစ်တောကြီးမှာ အတော်ထူထပ်နေသေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ စမ်းချောင်းထဲမှ တစ်ဖက်ကမ်းပေါ်သို့တက်၍ ဆိုးလမ်းအတိုင်း စီတန်းလျှောက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုချစ်အေးက

ဆွေဆုံးက ဖြစ်သည်။ ချောင်းစပ်တွင် ပေါက်နေသည့်ကြိမ်ရုံ၊ တော
ပျောရုံ၊ ဝါးရုံများအားဖြတ်ကျော်အပြီး ရေစပ်တွင်ရှိနေသည့် ကြီး
သော ကျောက်တုံးကြီးအကွယ်သို့အရောက်တွင် တစ်ဖက်မှရေသံ
နှင့် ဝက်အော်သံများအား ကြားရသည်။

“ဝု . . . ဝု . . . အိ . . . အိ . . . ဗွမ်း . . . ဗွမ်း”

ကျွန်ုပ်တို့ ကျောက်တုံးကြီးအကွယ်မှ ချောင်းကြည့်ကြရာ
ဝက်သိုးကြီးနှင့် ဝက်မနှစ်ကောင် လူးအိုင်တွင် ရေစိမ်နေကြခြင်းဖြစ်
သည်။ ထိုစဉ် ကိုချစ်အေးကခွဲတမ်းချ၍ သေနတ်တစ်လက်အား
ဆွဲထပ်ထပ်မှယူပြီး ကျွန်ုပ်အားပေးသည်။ ဝက်သိုးကြီးအား ကျွန်ုပ်က
ရန်ဖြစ်ပြီး ဝက်မနှစ်ကောင်အား သူတို့ဆရာတပည့်က ပစ်ကြမည်
ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အကာအကွယ်နှင့်နေရာယူကြပြီး အသင့်အနေ
အထား ပြင်ကြသည်။ ဝက်များကတော့လူး၍ ကောင်းတုန်းပင်၊ အသင့်
ဖြစ်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်က လေချွန်၍ အချက်ပေးလိုက်ရာ . . .

“ဒိန်း . . . ဒိန်း . . . ဒိန်း”

ယမ်းပေါက်ကွဲသံမှာ တောဟိန်းသံကြီးနှင့် ပဲ့တင်ထပ်သွား
သည်။ ကိုက် (၅၀)ခန့်ပစ်မှတ်ဖြစ်၍ ပစ်ချက်၊ ထိချက်ကောင်းသည်။
ဝက်သိုးကြီးမှာ ခေါင်းထိ၍ လူးအိုင်ထဲက ထပင်မထနိုင်တော့။ ဝက်မ
တော့ ရုန်းကန်နေသေးသည်။

ကိုချစ်အေး “ပိုင်လိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ပစ်ရင် တစ်
ကောင်နှစ်ကောင်ပဲရဗျာ။ ခင်ဗျားပါတော့ အကုန်ရသဗျာ။ ဝက်သိုးကြီး
အချိန်(၆၀)ကျော်မယ်။ ဝက်မတွေကတော့ (၅၀)လောက်ရှိမှာပေါ့
... ဟိုဝက်မတစ်ကောင်က ဝလိုက်တာ(၅၀)ကျော်မယ်ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ် . . .

၅၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“အဲ့ဒီဝက်မက ဖီးကြီးနဲ့ဗျ။ ဒါကြောင့် ဗိုက်ကြီးဟောင်းနေတာလေ”

ကိုချစ်အေး . . .

“ဟာ . . . လာပြန်ပြီ” “မြေမနင်းသား” တောဝက်တွေက ချေတွေ့လို တစ်ကောင်တည်းမဟုတ်ဘူးဗျ။ လေးငါးကောင် သားလောင်း ပါတတ်တယ်။ ကော်တာပဲဗျို့”

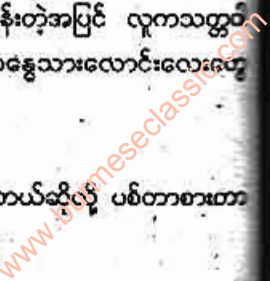
သူက အားရဝမ်းသာပြောနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကတော့ အတော်စိတ်ပျက်မိသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင် တောကောင်များနှင့်သာ တိုးနေသဖြင့် အံ့လည်းအံ့ဩမိသည်။ ကျွန်ုပ်၏မုဆိုးဘဝတွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင် တောကောင်များအား ဘယ်တုန်းကမှ မပစ်ခဲ့။ အမြဲတမ်းရှောင်ခဲ့သည်။ ယခုမှ (၂)ကြိမ်တိုင်တိုင်တိုးခြင်းအတွက် စိတ်လည်း အတော်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ကိုချစ်အေးတို့ကတော့ ရှောင်မည်မဟုတ်။ သားကောင်များ ကြီးမားလွန်းသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ မထမ်းနိုင်ပါ။ ရဲဘော်နစ်ယောက် သစ်စခန်းပြန်၍ လူခေါ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုချစ်အေးတို့ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တက်ထိုင်၍ သူ့တွင်ပါလာသည် ရေဘူးထဲမှ ARMY RUM ကို တစ်လှည့်စီမော့ကြတော့သည်။

ကျွန်ုပ် . . .

“ကိုချစ်အေး . . . နောက်ဆို ဖီးရှိတဲ့ တောကောင်တွေ မပစ်ပါနဲ့ဗျာ။ သစ်တောဥပဒေနဲ့လည်း ငြိစွန်းတဲ့အပြင် လူကသတ္တဝါ အပေါ် မညှာတာရာ ရောက်ပါတယ်။ သန္ဓေသားလောင်းလေးတွေ သနားပါတယ်ဗျာ”

ကိုချစ်အေး . . .

“ကျွန်တော်လည်း ဆေးဘက်ဝင်တယ်ဆိုလို့ ပစ်တာစားတာ

မိဖျား၊ အခုပစ်ခဲတာတွေကလည်း ဖီးရှိုမှန်း သိမှမသိဘဲ။ နောင်ဆို ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ဆင်ခြင်ရတော့မှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ကိုသိန်းဝင်းတို့ ဘယ်တော့ ပြန်ကြမှာလဲ”

“သစ်ကွက်တွေစစ်ပြီး အမှာစာတွေနဲ့ ကိုက်မကိုက်စစ်ဆေးပြီး ပြန်ဆိုတော့ ဒီညအိပ်ပြီး မနက်ဖြန်ပြန်ကြမယ်လေ”

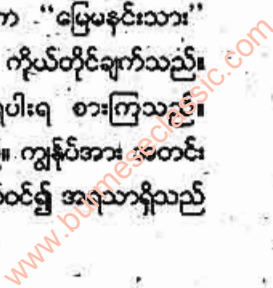
“အဲဒါဆိုရင် စာတစ်စောင်နဲ့ငွေအချို့ မိန်းမဆီပေးလိုက် ချင်တယ်ဗျား၊ ခင်ဗျား တောင်ဥက္ကလာက ကျွန်တော့်အိမ်သိသားပဲ။ ပို့ပေးစမ်းပါ”

“စိတ်ချ . . . သူငယ်ချင်း ပို့ပေးမယ်။ တခြားပစ္စည်းပို့ချင် ရင်လည်းပေးလိုက်။ ကုမ္ပဏီကားတွေ ပေါတယ်။ ဘယ်ကားဆွဲသွားသွား ရတယ်”

“ဒါဆို၊ ချေသားခြောက်နဲ့တော့ဝက်သားခြောက်ပါ ပေးလိုက် မယ် ဗျား၊ ခင်ဗျားအတွက်ပါပါတယ်။ ကျွန်တော်အိမ်မပြန်ရတာ (၆)လ လောက်ရှိပြီ”

ကျွန်တော်တို့စကားကောင်းနေစဉ် အထမ်းသမားများနှင့် ခဲဘော်နှစ်ဦးရောက်လာသဖြင့် ဝက်များအား နှစ်ယောက်တစ်ကောင် မိလုံးလျှို၍ ထမ်းကြပြီး စခန်းပြန်ခဲ့ကြသည်။

စခန်းရောက်တော့ ဝက်ဖျက်သူ၊ ဟင်းချက်သူများနှင့် အလုပ် ခွပ်ကုန်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ကုမ္ပဏီမှ ဦးဝင်းကြိုင်က “ပြေမနင်းသား” ဝက်ပေါက်ကလေး (၅)ကောင်အား တုံးတစ်၍ ကိုယ်တိုင်ချက်သည်။ ဦးဘခက်နှင့် ဦးတင်လှိုင်တို့ကလည်း အားရပါးရ စားကြသည်။ အလွန်ချိုပြီး အလွန်နူးညံ့ကြောင်း ချီးမွမ်းကြသည်။ ကျွန်ုပ်အား အတင်း ကျွေးသော်လည်း မစားခဲ့ပါ။ မည်မျှပင် ဆေးဘက်ဝင်၍ အရသာရှိသည်

၅၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဆိုငြားသော်လည်း ကျွန်ုပ်မစားဖြစ်ခဲ့ပါ။

တောကောင်သားဆိုလျှင် လူအတော်များများ စားကြသည်။ ဆေးဘက်ဝင်သည်ဟုဆိုလျှင် အူမ၊ ချေးခါးအကုန်စားကြသည်။ အားကောင်းသည်ဆိုပြီး မျောက်သွေးကိုဖောက်သောက်ကြသည်။ မျောက်အရှင်ဦးနှောက်ကို ဖောက်၍စားကြသည်။ ဖျံသိုကို အရက်နှင့်စိပ်၍ သောက်ကြသည်။ အကောင်းတကာ အကောင်းဆုံးအားဆေးမှာ လူသား၊ လူဦးနှောက်၊ လူသွေးဟုသာ တစ်ယောက်ယောက်က ထောက်လိုက်လျှင်ဖြင့် လူအချင်းချင်းပင်သတ်၍ စားကြဦးမလား မသိနိုင်တော့ပါ။

* ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ပြန်
ပြန်

ကျွန်ုပ်တို့ထောင်မှူးများ၊ တာဝန်မှူးကျလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ အမျိုးသမီးဆောင်များသို့ ဝင်ရောက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံဆိုသည်မှာ အမျိုးသမီးဆောင်များ၌လည်း တာဝန်မှူး၊ တာဝန်ကြပ်ရှိသဖြင့် နေ့စဉ် ဝင်ရန်မလို။ အရေးပေါ်လူနာကိစ္စများ၌သာ အမျိုးသား ဆရာဝန် (ဝါ) ဆေးမှူးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့တာဝန်မှူးများ စုပေါင်းဝင်ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးအချုပ်ဆောင်မှာ ဘူးတံခါးကြီး၏ ဘယ်ဘက်ဘက် တွင်ကပ်နေပြီး ထောင်ကျဆောင်မှာ ဘူးတံခါးကြီး၏ ညာဘက်ဘက်တွင် လှမ်းတွင်ရှိသည်။ နှစ်ဆောင်စလုံးအား အပြင်ကလှပမြင်အရန် သွပ်ပြား နှင့်လည်းကောင်း၊ အုတ်တံတိုင်းဖြင့်လည်းကောင်း အလုံကာရံထား

သည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအဆောင်ထဲသို့ ကျွန်ုပ်တို့တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်
ထွက် အသက်ရှူပင် မဝချင်၊ အနံ့ပေါင်းစုံဖြင့် မွန်းကြပ်လှသည်။

ကျွန်ုပ်၏အမျိုးသမီးမှာ ထောင်မှူး၊ ဒေါ်ခင်မြကြွယ်ဖြစ်သည်။
သူက အမျိုးသမီး အချုပ်ဆောင်နှင့် ထောင်ကျဆောင်အားလုံး၏
အဆောင်မှူးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အမျိုးသမီးအချုပ်
ဘူးထောင်ကျသူများအကြောင်းကို သူက ကျွန်ုပ်အား ပြောပြတတ်သည်။
သူပြောပြသော တစ်ယောက်မှာ “ဝိုင်းစိန်မ”ဖြစ်သည်။ အရွယ်မရောက်
သေးဘဲ လူလေးဦးအား သတ်မှုဖြင့်ထောင်ကျလာသူ ကရင်မကလေး
အကြောင်းဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ည (၉)နာရီခွဲခန့် ကျွန်ုပ်တို့ အပြင်ပိုက်ကင်းတာဝန်
ထမ်းဆောင်ပြီး ထောင်ထဲပြန်ဝင်၍ (Main Jail)၌ အနားယူရင်း ရေခွေး
ကြမ်းသောက်နေကြစဉ် တယ်လီဖုန်းဝင်လာသည်။ ဘူးတံခါးကြီးမှ ဖြစ်
သည်။

“တာဝန်မှူးဆရာ၊ အမျိုးသမီး ထောင်ကျဆောင်က အရေး
ဆီလူနာအတွက် ဆေးမှူးခေါ်နေပါတယ်။ အမြန်လာပါ”

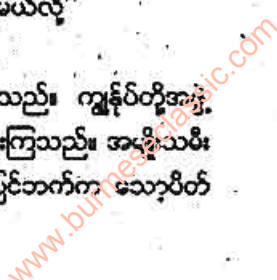
ကျွန်ုပ် . . .

“အေး . . . အေး . . . ကောင်းပြီ”

“ဆန်းဦးရေ . . . ထောင်ဆေးရုံကို သွားစမ်းကွာ။ ဆေးမှူး
ဆောင်မြကိုခေါ်ခဲ့။ အမျိုးသမီးအကျဆောင်ဝင်ရမယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ”

ဆေးမှူးမောင်မြ ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့
တာဝန်ကြပ်အားခေါ်၍ အမျိုးသမီးဆောင်သို့ သွားကြသည်။ အမျိုးသမီး
ထောင်ကျဆောင်မှာ အပြင်တံခါးမကြီးအား အပြင်ဘက်က သေ့ပိတ်

၆၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ခတ်ထားလေ့ရှိပြီး အတွင်းဝင်းတံခါးအား အမျိုးသမီးဆောင် တာဝန်ထမ်းသူမှ သော့ကိုအတွင်းမှ ခတ်ထားလေ့ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အတွင်းရောက်တော့ အမျိုးသမီးထောင်ကျဆောင်မှာ နှစ်ထပ်အိပ်ဆောင်ကြီးဖြစ်သည်။ ဝင်းအတွင်း၌လည်း သရက်ပင်ကြီးများဖြင့် အတော်ကျယ်ဝန်းသည်။ အောက်ထပ်တွင် အခန်းများဖွဲ့ထားသော်လည်း အပေါ်ထပ်မှ Hall ခန်းကြီးဖြစ်သည်။ ရုံးခန်းအား အောက်ထပ်အလယ်ခန်းတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသည်။ ကျွန်ုပ်၏ခန်းမှာလည်း ယနေ့တာဝန်မှူးဖြစ်ရာ ဆေးမှူးအား

“ဆရာမြရေ၊ ရုံးခန်းဘေးကအခန်းက ကလေးလူနာ၊ အောက်ထပ်က ဗိုက်အောင့်တာနဲ့ ဖျားတာနဲ့အစုံပဲ။ သူတို့က နေ့ဘက်အကောင်း၊ ညဘက်မှဖြစ်ကြတာ။ ရောဂါကို စုထားကြတယ်။ ဘယ်အခါဝင်မလဲ”

“အောက်ထပ်က ကလေးလူနာကို အလျင်ကြည့်ရအောင် ဆရာမကြီး ကလေးက ဘာဖြစ်တာလဲ”

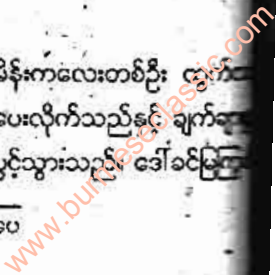
“ကလေးက ကိုယ်ပူပြီး ဖျားတာပါ။ နို့မစို့နိုင်ဘဲ တစ်ညအော်နေတယ်”

ထိုစဉ်တွင် တာဝန်ကြပ်ဆရာမက သော့ဖွင့်ပေးသော်လည်း ခေတ်ဟောင်းက သော့ကြီးများဖြစ်၍ အတော်နှင့်မပွင့် ကျွန်ုပ်၏ အသမီးက ရုံးခန်းထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ဦးအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဝိုင်းဝိုင်းရေ . . . လာဦးဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာမ”

ရုံးခန်းထဲမှ ဝဝတောင့်တောင့် မိန်းကလေးတစ်ဦး လှမ်းလာသည်။ တာဝန်ကြပ်က သူမအား သော့ဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း ရွေးချယ်ပြီးဖွင့်ပေးရာ အလွယ်တကူ သော့ဖွင့်သွားသည်။ ဒေါ်ခင်မြကြီး

က ကျွန်ုပ်အား . . .

“ဒါ . . . တို့ပြောပြဖူးတဲ့ ဝိုင်းစိန်မလေ၊ ညဘက် တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းတွေအတွက် လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းရအောင် ထုတ်ထား တာ။ သူက အင်မတန်ဖင်ပေါ့တယ်။ အရိပ်အကဲလည်း နားလည်တယ်။ တစ်ဆောင်လုံးမှာ သူ့လက်၊ သူ့ခြေချည်းပဲ”

ကျွန်ုပ် . . .

“သူက ထောင်ဘယ်လောက်ကျသလဲ။ ဘာအလုပ်ချထား သလဲ”

ဒေါ်ခင်မြကြွယ် . . .

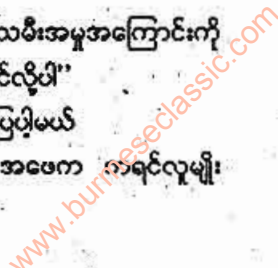
“ဝိုင်းဝိုင်းက ထောင် (၇)နှစ်ကျတယ်။ ကလေးခန်း။ အခန်း လူကြီးပေါ့။ နေ့ဘက်မှာ သူ့ကလေးအဖွဲ့နဲ့ တစ်ဆောင်လုံး သန့်ရှင်း ရေးလုပ်တယ်။ သူတစ်ယောက်တည်း ရေလောင်းအိမ်သာသန့်ရှင်းရေး လုပ်လည်းလုပ်တယ်။ ရေထည့်တယ်”

ဆေးမှူးမောင်မြနှင့်တာဝန်ကြပ်တို့ ကလေးလူနာအား ကုသ ပေးနေစဉ် ဒေါ်ခင်မြကြွယ်က ကျွန်ုပ်အား ညလယ်စာအဖြစ် ကော်ဖီ၊ ကိတ်မုန့်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ ကော်ဖီကို ဝိုင်းစိန်မက ဖျော်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေးမှူးက အောက်ထပ်အပြင် အပေါ်ထပ်လူနာပါ ကြည့်ရဦး ဧည့်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်က အချိန်ရသဖြင့် . . .

“ဝိုင်းစိန်မ . . . ခဏလာပါဦး။ သမီးအမှုအကြောင်းကို ဦးကိုခပ်တို့တို့ ပြောပြပါလား။ ဦးနားထောင်ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာဦး။ သမီးပြောပြပါမယ် သမီးနာမည်က မဝိုင်းစိန်ပါ။ သမီးအဖေက ကရင်လူမျိုး

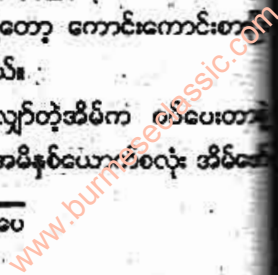

၆၄ * ထောင်မှူးကြီးလိန်ဝင်း

ဦးအောင်တင်၊ အမေက ဖြန်မာလူမျိုး ဒေါ်ခင်စိန်ပါ။ သမီးတို့တစ်ဆင်းရဲပါတယ်။ အဖေအလုပ်က လယ်သူရင်းငှာ။ အမေက ကောက်စိုက်သမားပါ။ သမီးတို့နေတာ တိုက်ကြီးမြို့နယ် ဥတိုကျေးရွာပါ။ သမီးရွာကျောင်းမှာ (၄)တန်းအထိ ပညာသင်ဖူးပါတယ်။ မိဘတွေ စီးပွားမပကောင်းတာနဲ့ (၄)တန်းအောင်ပြီး ကျောင်းထွက်လိုက်ရတာ။ ကျောင်းထွက်ပြီးတော့လည်း အိမ်မှာ ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်၊ ဗာဟီရလုပ်တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်က သမီးအသက် (၁၀)နှစ်ရှိပြီ။

လယ်အလုပ်ဆိုတာလည်း နွေဘက်မှာ အလုပ်မှမရှိတော့ အဖေက ငါးရှာ၊ ဖားရှာ အမေက ထင်းရှာပေါ့။ အိမ်သားတွေစားနဲ့ သောက်ဖို့တော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကံဆိုးပြီး အပေးပိုးထိခံရတယ်။ ရပ်ရွာက ဝိုင်းကူညီပြီး တိုက်ကြီးဆေးရုံကို ပို့ပေးအသက်မမီတော့ဘဲ ဆုံးရှာတယ်။ အဲဒါကြောင့် သမီးတို့သားအမိရွာမှာ မနေတော့ဘဲ အင်းစိန်က အမျိုးတွေဆီကို ပြောင်းလာကြတယ်။ မြို့မှာတော့ အလုပ်အကိုင်ပေါ့ပြီး သမီးတို့ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် အဆင်ပြေမယ်ထင်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အမျိုးအိမ်ကလည်း မိသားစုကမူ အိမ်ကကျဉ်းတော့ သမီးတို့သားအမိကို လက်ခံထားပေမဲ့ အတော်ဆင်ကြတာနဲ့ သမီးတို့ရော အလုပ်ရှာကြရတယ်။ ရပ်တွက်ထဲလိုက်ပြီး အဝတ်လျှော်တယ်။ ရေထမ်းတယ်။ ရရာအလုပ်လုပ်တာပဲ။ ရတဲ့ငွေကို သမီးအသုံးစရိတ်ချန်ထားပြီး တည်းအိမ်ကို အကုန်ပြန်ပေးတယ်။ အဲဒါကို အဆင်မပြေပြန်ဘူး။ အမျိုးအိမ်က သူတို့တော့ ကောင်းကောင်းစားသမီးတို့ကိုတော့ ဖြစ်သလို ကျွေးလာတယ်။

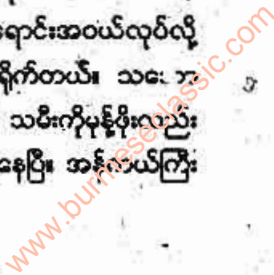
အဲဒါနဲ့ တစ်နေ့မှာ အဝတ်လျှော်တဲ့အိမ်က ဖပ်ပေးတာနဲ့ အင်းစိန်ဘိုကုန်းက အိမ်တစ်အိမ်မှာ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး အိမ်ထဲ

အလုပ်ရတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာပဲနေရပြီး အဲဒီအိမ်မှာပဲ စားကြရတယ်။
 သစာလည်းပေးပါတယ်။ လစာက သိပ်မကောင်းပေမဲ့ နေစရာ၊ စားစရာ
 ဆို သမီးတို့သားအမိ အသက်ရှူချောင်ကြရတယ်။ နေရတာကတော့
 ဘာကိုဒေါင်အဓိလေးက အခန်းကျဉ်းကလေးမှာပါ။ စားရတာတော့
 အိမ်ကြီးရှင်တွေရဲ့ ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန်ဖြစ်ပေမဲ့ အတော်ကောင်း
 တယ်။ သမီးတို့အသားအမိက တစ်အိမ်လုံးအတွက် အောက်ခြေသိမ်း
 လုပ်ရတယ်။ ထမင်းဟင်းချက်တာရော၊ သန့်ရှင်းရေးနဲ့ အဝတ်ဖွတ်၊
 ဆွတ်တိုက်၊ အတော်စုံတယ်။

အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ အိမ်သား(၆)ဦးရှိပေမဲ့ ယောက်ျားလုပ်သူက
 နယ်ဆင်းပြီး အလုပ်သွားလုပ်နေတယ်။ မိန်းမနဲ့သမီးငယ် မိန်းကလေး
 ဆယ် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးရယ်၊ မွေးစားသားဆိုသူရယ်(၅)ဦးပဲရှိ
 တယ်။ မွေးစားသားကိုထွေးက အသက်(၂၀)လောက်ရှိပြီး ကလေး
 ကျောင်းကြိုကျောင်းပို့နဲ့ အန်တီလေး အပြင်ထွက်၊ ဈေးဝယ်ရင် ကား
 ခောင်းပေးရတယ်။ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ရဲ့သားဖြစ်ပြီး
 အတွေ့မရှိတော့တာကြောင့် မွေးစားထားတာလို့ သိရတယ်။ ကိုထွေး
 အရက်လည်းသောက်တတ်တယ်။ ဪ... ပြောရဦးမယ်။ သမီး
 နေလို့ အန်တီလေးနာမည်က ဒေါ်မေစိ၊ သူ့သမီးနာမည်က စိစိထွန်း
 သူ့အဖေနာမည် ဦးတင်ထွန်းကို အဖျားနာမည် ယုထားတာဆိုပဲ။
 အန်တီလေးက စိန်ပွဲစား၊ ကျောက်ပွဲစားလည်း လုပ်တယ်။

အန်ကယ်ကြီးဦးတင်ထွန်းက သစ်အရောင်းအဝယ်လုပ်လို့
 ကြာခဏ နယ်ဆင်းရတယ်။ ဂေါက်သီးလည်း ရိုက်တယ်။ သေ...
 နည်း အလွန်ကောင်းတယ်။ နယ်ကပြန်လာရင် သမီးကိုမုန့်ဖိုးလည်း
 အမြဲတမ်းပေးတတ်လို့ သမီးစုထားတာ အတော်ရနေပြီး အန်ကယ်ကြီး

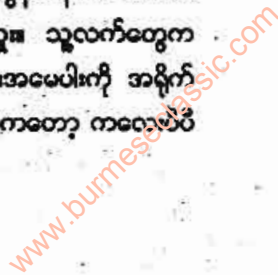

ထာကို သွားချောမိလို့ အနီးမှာရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ခွဲပေါက်တာ
ထိပ်ကွဲသွားဖူးတယ်။ ကံကောင်းလို့ မျက်စိမမှန်တာ။ ဆေးခန်းကိုလည်း
ပြမပေးပါဘူး။ နန္ဒင်းသိပ်ပြီး ပျောက်ရတာပါ။ သမီးလည်း တစ်ခါသူ
စိတ်ကောက်နေတုန်း ကော်ဖီသွားတိုက်တာ မသောက်ဘဲ သမီးကိုယ်
ဆီလောင်းချလို့ အပူလောင်ခံရသေးတယ်။

အဘိုးကြီးနဲ့အဘွားကြီးအကြောင်းလည်း ပြောရဦးမယ်။
ဘိုးဘိုးကြီးက စာဖတ်ဝါသနာပါတယ်။ အိမ်အနောက်ဘက်က ဖိုရုံထဲ
မှာလည်း တကုတ်ကုတ် ဖိုထိုးနေတတ်တယ်။ အိမ်သားတွေနဲ့ စကား
ပြောခဲတယ်။ ဝိုင်းစရာရှိရင် သမီးကို ခေါ်ခိုင်းတတ်တယ်။ ဘိုးဘိုးကြီးက
သဘောကောင်းပါတယ်။ ဘွားဘွားကြီးကတော့ မလွယ်ဘူး။ လမ်း
မလျှောက်နိုင်လို့ အိမ်ထဲမှာဘီးတပ်ကုလားထိုင်နဲ့ သွားနေတတ်ပေမဲ့
အိမ်ထဲကနေ ဗြဲထဲဆင်းတာနဲ့ သမီးကတွန်းပေးရလေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါ
ဆစ်ရုံ သူ့လှည်းနဲ့ပန်းအိုးတို့ အုတ်ခဲတို့နဲ့တိုက်မိရင်တော့ တုတ်ကောက်
ခံပြီး မညှာမတာရိုက်တော့တာပဲ။ ထမင်းချိန် (၅)မိနစ်(၁၀)မိနစ်
အောက်ကျမှကျွေးမိရင် သမီးကိုရိုက်တာပဲ။ သမီးက ခံနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သမီးမအားလို့ သမီးအမေက ဘွားဘွားကို ထမင်း
ဆွားရတဲ့နေ့ကျရင် အလိုမကျတာ ဟင်းချက်ညှံတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ရိုက်တတ်တယ်။ ရိုက်တာမှ အနီးခေါ်ပြီး ပါးကိုရိုက်တာ။ ဘွားဘွားက
အောက်ပိုင်းမသန်ပေမဲ့ အပေါ်ပိုင်းလက်တွေက အလွန်သန်တာ ဘီးတပ်
လှည်းကို လက်နဲ့တွန်းပြီးသွားနေရလို့လားမသိဘူး။ သူ့လက်တွေက
သန်မာပြီး အရမ်းကြမ်းတယ်။ ဟိုတစ်ခါက သမီးအမေပါးကို အရိုက်
ခံရတာ သွားတောင်ခွဲပြီး ကျိုးသွားရှာတယ်။ သမီးကတော့ ကလေးပဲ
ကျေနပ်ဘူး မှတ်ထားတတ်တယ်။

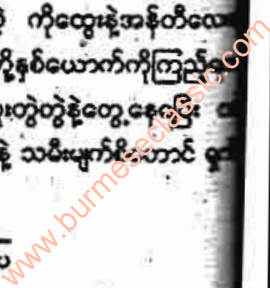

၆၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အဲဒါသည်လိုနဲ့ နေလာလိုက်တာ နှစ်ပေါက်လာပါရော။ သမီးတို့
 သားအမိလည်း ထုသား၊ ပေသား ကျလာပါတယ်။ အဆဲအဆို အရိုက်
 အနက်ခံရတာလည်း နေ့တိုင်းလိုဖြစ်ပေမဲ့ ခံနိုင်ရည်ရှိလာပါသည်။ မခံနိုင်
 လို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ သမီးတို့မှာ နေစရာအိမ်နဲ့ တခြားအထူး
 အကိုင်မှမရှိတာ။ အန်တီလေးတို့မိသားစု အနွဲ့အတာခံပြီး သည်း
 နေရတာပါပဲ။ ကြံဖန်ပြီးလည်း ကျေးဇူးတင်နေမိပါတယ်။ အမေက ည
 အိမ်ရာဝင်ခါနီးမှာ သမီးကို ဆုံးမတတ်တယ်။ အိမ်သားတွေအပေါ်
 မရွှေ့ရစိတ်မထားဖို့နဲ့ သည်းခံ၊ ခွင့်လွှတ်ဖို့၊ နေ့စဉ်၊ ညစဉ် မေတ္တာပို့ထေ
 ကျန်းမာ ချမ်းသာစေကြောင်း ဆုတောင်းပေးဖို့ပါ။ သမီးက အမေ့စကား
 နားထောင်ပါတယ်။ သည်းခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေတ္တာပို့ရင်တော့ ဘုံ
 ကြီးနဲ့အန်ကယ်ကြီး ဦးတင်ထွန်းကို ကိုယ်ရောစိတ်ပါ မေတ္တာများ
 ပို့တယ်။ တခြားလူတွေကို သာမန်ပဲ။ ဘွားဘွားကြီးကို မေတ္တာပို့
 တော့ အရိုက်အနက်ခံရတာတွေ၊ သူ့အဆဲခံရတာတွေကို ပြန်ပြင်
 စိတ်ရမိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် စိတ်လက်မပါဘဲ နှုတ်ကသာ ဝတ်ကျောတန်းထဲ
 မေတ္တာပို့မိတယ်။ ဒါတောင် အမေကိုကြောက်လို့ မဟုတ်ရင်ပိုဖြစ်
 တောင်မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်နှိပ်စက်ထားသူကို ကိုယ်ကကျန်းမာပဲ
 ချမ်းသာပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာ သတင်းမကျလို့ပါပဲ။

တစ်နေ့တော့ အန်ကယ်ကြီးဦးတင်ထွန်း စင်္ကာပူကို အဝ
 ကိစ္စနဲ့သွားရတယ်။ လေဆိပ်ကိုလိုက်ပို့တဲ့ ကိုထွေးနဲ့အန်တီလေး
 အပြန်မှာ အတော်ပျော်မြူးလာပုံပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်
 မရိုးသားမှန်း သမီးသိနေပါတယ်။ တစ်ပူးတွဲတွဲနဲ့တွေ့နေပြီး
 ယောက်ျားနှစ်ယောက် ဟိုပုတ်၊ သည်ပုတ်နဲ့ သမီးပျောက်စိသဘာင် ဖွဲ့
 လာတယ်။

အဲဒီနေ့က လေဆိပ်ကအပြန် အန်တီလေးရေချိုးတယ်။ ဆိပ်ကပ်တွေကိုသာလိမ်းလေ့ရှိတဲ့ အန်တီလေးက သနပ်ခါးလိမ်းချင်တယ်ဆိုလို့ သမီးကသွေးပေးရတယ်။ ပိန်းမချင်းမို့ထင်ပါရဲ့။ အန်တီလေးက တံခါးပိတ်တစ်ကိုယ်လုံးချွတ်ပြီး သနပ်ခါးလိမ်းတယ်။ အန်တီလေးက အသက်(၃၀)လောက်သာရှိသေးလို့ အတော်လှပပိုပြောပါတယ်။ အဝတ်အစားလဲပြီးတော့မှ သူ့လက်စွပ်ရေချိုးခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး သမီးကိုသွားယူခိုင်းတယ်။ သမီးသွားယူတော့ မတွေ့ဘူး။

“အန်တီလေး . . . ရေချိုးခန်းထဲမှာ မတွေ့ဘူး”

“ဟင် . . . နင်သေသေချာချာရှာရဲ့လား ဝိုင်းစိန်မေ။ ငါ . . . ဆိပ်ပြာခွက်ဘေးက စင်ပေါ်မှာချွတ်ထားခဲ့တာ”

“မရှိပါဘူး . . . အန်တီလေး။ ဆိပ်ပြာခွက်ဘေးမှာ သွားတိုက်၊ သွားပွတ်တံတစ်ချောင်းရှိလို့ သွားပွတ်တံခွက်ထဲကို ကောက်ထည့်ထားတယ်”

“သွားပွတ်တံခွက်ထဲမှာရော မတွေ့ဘူးလား”

“မရှိပါဘူး . . . အန်တီလေး။ သမီး အသေအချာ ရှာခဲ့တာ”

“မဟုတ်တာ . . . ဒီအိမ်ကို ဘယ်လူစိမ်းလာလို့လဲ၊ နင် . . . ဆိပ်ပြာခွက်ဘေးက ဟုတ်ရဲ့လား။ ငါ့ပိန်လက်စွပ်က သိန်းနဲ့ချီတန်တာ”

“အဟုတ်ပါ . . . အန်တီလေးရယ်။ သမီးတို့က ဆင်းရဲပေမဲ့ နှစ်တော်၊ မပုဂံတတ်ပါဘူး။ ဧကုန်လည်း ငါးပါးသီလ- မြအောင်အမေက ဆုံးမတတ်ပါတယ်”

“အမေဆုံးမပေမဲ့ ညည်းက လိုက်နာလို့လား။ လာစမ်း ဒီနေ့”

၇၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အန်တီလေးက ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးအား အဝတ်အစားချွတ်၍ ရှာပါသည်။ ကျွန်မအသက် (၁၃)နှစ်ထဲဝင်လာပြီဖြစ်၍ ရှက်မိပါသည်။ သို့သော် အလုပ်ရှင်ကျေနပ်စေရန် အရှာခံရပါသည်။

“လာ . . . လိုက်ခဲ့ဦး။ နင်တို့အခန်းထဲသွားရှာမယ်။ အခန်းကိုများ လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်သလား မသိဘူး။”

“မဟုတ်ရပါဘူး . . . အန်တီလေးရယ်။ ကျွန်မတို့အခန်းကိုလည်း ကြိုက်သလောက် ရှာနိုင်ပါတယ်။ အီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

“ငိုမနေနဲ့ အိမ်ကျက်သရေယုတ်တယ်။ လုပ်တုန်းကလုပ်ပြီး ဘာခုမှ . . . တယ်လေ။ ငါလုပ်လိုက်ရ”

လုပ်လိုက်ရဟု ပြောရုံရှိသေးသော်လည်း လက်ဆစ်ခေါက်ကာ ကျွန်မခေါင်းပေါ် ရောက်ပြီးဖြစ်သည်။

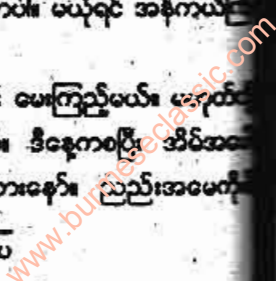
“ဒေါက်” ဆိုပြီး ကျွန်မခေါင်းပူထူသွားသည်။

ကျွန်မတို့အခန်းထဲကိုလည်း အနံ့ရှာသည်။ မတွေ့။ သို့သော် ကျွန်မစုထားသော ငွေတစ်သောင်းကျော်အား အဝတ်သေတ္တာကလေးထဲတွင် တွေ့သွားသည်။

“ဒါက . . . ဘယ်ကပိုက်ဆံတွေလည်း။ နင်ခိုးပြီးစုထားတာ မဟုတ်လား။ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီလေး . . . ဒီငွေတွေက အန်ကယ်ကြီး ကျွန်မကို မုန့်ပိုးပေးထားတာတွေ စုထားတာပါ။ မယုံရင် အန်ကယ်ကြီး ပြန်လာရင် မေးကြည့်ပါ”

“အေး . . . ဟုတ်ပြီ။ ပြန်လာရင် မေးကြည့်မယ်။ မဟုတ်ဘဲ ကတော့ ရဲစခန်းအပ်ပြီး ထောင်ချပစ်မယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး အိမ်အထဲထပ်ကို ငါမခေါ်ဘဲ မတက်ခဲ့နဲ့။ မှတ်ထားနော်။ ညည်းအမေကို”

ပြောထား၊ ကြားလား . . . ပိုင်းစိန်မ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . အန်တီလေး”

ဘိုးဘိုးနှင့်ဘွားဘွားမှာ အိမ်အောက်ထပ်တွင် အတက်အဆင်း
ဆွယ်ကူစေ၍ နေကြသည်။ ယခု စိန်လက်စွပ်ပျောက်သော ကိစ္စတွင်
ဆည်း ဘိုးဘိုးကဘာမှဝင်မပြော။ ဘွားဘွားက . . .

“ပိုင်းစိန်မ ချိုကြွနေတာကြာပြီ။ လာစမ်းဒီနားကို တုတ်ပါ
ဆောက်ခဲ့”

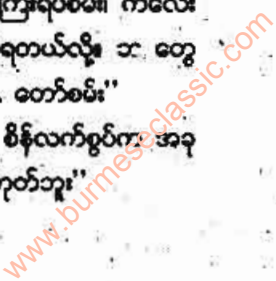
ကျွန်မလည်း အနီးရှိမတ်ရပ်တံမြက်စည်းတွေ၍ ကောက်ပေး
ရာ ကွဲရိုက်၊ ခွားရိုက် ရိုက်သဖြင့် တံမြက်စည်းတံပင် ကျိုးသွားရ
သည်။ ထိုစဉ် အမေအောက်ထပ်မီးဖိုချောင်မှပြေးလာပြီး . . .

“သခင်မကြီး . . . တော်ပါတော့ရှင်။ ကျွန်မသမီးလေးက
ပိုင်ရှင်မသိဘဲ အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင် မခိုးဖူးပါဘူးရှင်”

“ငါ့သမီး စိန်လက်စွပ်က အပ်တိုမဟုတ်ဘူး။ သိန်းကျော်တန်
ထယ်၊ နင်ပါ ဒီနားလာခဲ့စမ်း။ သားသမီး မလိပ်မာရင် မိဘခေါင်းတုံး၊
သိချဲ့မဟုတ်လား။ မိဘက အဆုံးအမညံ့ဖျင်းလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ ကဲဟယ်
ထဲဟယ် . . . ဘုန်း . . . ဘုန်း . . . ဘုန်း”

အမေမှာ ကျောကျော့အောင် ခံရရှာပါသည်။ “အင့် . . .
အင့် . . . ဟင့်” ပြီးတော့ ငိုရှာသည်။ ကျွန်မလည်း ပြန်မပြောခဲ့။
ထိုစဉ် ဘိုးဘိုးအခန်းထဲက ထွက်လာပြီး “အဘွားကြီးရပ်စမ်း။ ကလေး
မှိုက်ရင် လူကြားကောင်းသေးတယ်။ အမေပါမှိုက်ရတယ်လို့။ ဘ တွေ
ထဲ ခင်ဗျားသမီး အထားမှားတာဖြစ်မှာပေါ့ . . . တော်စမ်း”

“ရှင်ဘာသိလို့ ရှေ့နေလိုက်နေတာလဲ။ စိန်လက်စွပ်က အခု
အထိ မတွေ့သေးဘူး။ ငါးပြားဆယ်ပြားတန် မဟုတ်ဘူး”

၇၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်မတို့ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဘိုးဘိုးကို အလွန် ကျေးဇူးတင်မိသည်။ အဘွားကိုတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲ တေးမှတ်ထား လိုက်သည်။ ထိုနေ့က အန်တီလေးက ကော်ဖီနှစ်ခွက်ယူခဲ့ရန် အပေါ် ထပ်မှ လှမ်းအော်၍ ကျွန်မတက်ပို့ရသည်။ အန်တီလေးနှင့် ကိုထွေး အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းတွင် ထိုင်နေကြသည်။ အန်တီလေးမှာ သနပ်ခါးတွေ ပျက်နေပြီး အဝတ်အစားကို ကပိုကရိုဖြစ်နေသည်။

ညဘတွင် အိမ်သားများအား ထမင်းကျွေးပြီး ကျွန်မတို့ သားအမိ အိုးခွက်ပန်းကန်များအား တိုက်ချွတ်ဆေးကြောကြရသည်။ ပြီးမှ ကျွန်မတို့နေသော ကားဂိုဒေါင်အနီး အဖိကလေးသို့ပြန်ပြီး ညစာ စားကြရသည်။ ယနေ့ အိမ်ကြီးရှင်များ ထမင်းစားနည်းကြဟန်တူသည်။ ဟင်းကျွန်၊ ထမင်းကျွန်များစွာ ပိုနေသည်။ ကျွန်မလည်း ထိုညက အရိုက်ခံရပြီး ပင်ပန်းလွန်းလို့လားမသိပါ။ ထမင်းအတော်စားနိုင်သည်။

ထမင်းစားနေစဉ် ကျွန်မက ညနေကော်ဖီသွားပို့စဉ်က အန်တီ လေး အမူအရာပျက်နေသောအကြောင်း ပြောပြရာ အမေက . . .

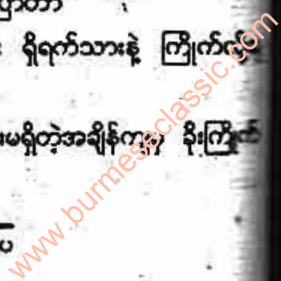
“ဟဲ့ . . . တိုးတိုးပြောသမီး။ ကြားသွားလို့ အမေတို့ အလုပ် ပြုတ်နေဦးမယ်။ အမေသိတာကြာပြီ။ အန်တီလေးနဲ့ကိုထွေးက ဖြစ်နေ ကြတာ”

“အမေ . . . ဖြစ်နေကြတာဆိုတာ ဘာလဲအမေ”

“ဟဲ့ . . . ကြိုက်နေကြတာလို့ပြောတာ”

“အန်တီလေးမှာ အန်ကယ်ကြီး ရိုရက်သားနဲ့ ကြိုက်လို့ လားဟင်”

“ကြိုက်လို့မရလို့။ အန်ကယ်ကြီးမရှိတဲ့အချိန်က ခိုးကြိုက် ကြတာ”

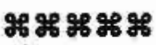

“အဲဒါဆို အန်တီလေးက ဘယ်ကောင်းမလဲ။ အန်ကယ်ကြီးကို သနားစရာ”

“တော်တော့ . . . သမီး။ ဒါက သူတို့အိမ်တွင်းရေးကိစ္စ။ သမီးစိတ်မဝင်စားနဲ့။ နောက်ပြီး သမီးက (၁၃)နှစ်ဆိုပေမဲ့ ထွားတော့ အပျိုဖော်ဝင်တော့မယ်။ သတိထားပါ။ ကိုထွေးသမီးကို ကြည့်တဲ့အကြည့် တစ်ပရိုးသားဘူး။ အနေအထိုင် အပြောအဆို အသွားအလာ ဆင်ခြင် နိုင်မှတော်ကာကျမယ်သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . အဖေ”

ကျွန်မလည်း အမေပြောမှ သတိရတော့သည်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ကလေးတစ်ယောက်ဟုပင် ထင်ထားသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်မ အပျိုပေါက်ဖြစ်နေပါပြီ။ ကိုထွေးကျွန်မကိုကြည့်သော အကြည့်ကိုလည်း သတိရပါသည်။ သူကြည့်လျှင် ကျွန်မ မနေတတ်။ ရှိုးတိုးရှုန်တန် ခြစ်နေတတ်သည်ကို ယခုမှ ကျွန်မအပြေသိတော့သည်။

နောက်နေ့များတွင် အန်တီလေးခေါ်မှ ကျွန်မတို့သားအိမ်
 အိမ်ပေါ်ထပ်တက်ရသည်။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရသည်။ ထမင်းပွဲပြင်ဆင်
 ပေးရသည်။ အန်ကယ်ကြီးရှိလျှင်တော့ အောက်ထပ်တွင် ထမင်းစား
 ခန်းတွင် ငိသားစု စုံညီစွာစားကြ၍ ကျွန်မတို့သက်သာပါသည်။ အန်ကယ်
 ကြီးမရှိလျှင်တော့ အန်တီလေး ကိုထွေးနှင့်သမီးအတွက် အံပေါ်ထပ်
 တက်၍ ပြင်ဆင်ပေးရသဖြင့် ကျွန်မတို့သားအိမ်မှာ အပေါ်တက်သို့
 အောက်ဆင်းလိုက်နှင့် အတော်ပင်ပန်းပါသည်။

ကျွန်မတို့ ထမင်းပြင်ဆင်ပေးနေစဉ် အန်တီလေးလက်တွင်
 ပျောက်သွားသည်ဆိုသော စိန်လက်စွပ်ကို ပြန်တွေ့ရသည်။ အထူး

မှားပြီး ပြန်တွေ့တာလား။ ကျွန်မတို့အား အိမ်ပေါ်သို့မတက်စေရန် သက်သက်လုပ်ကြံဖန်တီးတာလားတော့ မသိပါ။ ကျွန်မတို့ကလည်း မပေးရဲပါ။ ယခုတစ်လော အန်ကယ်ကြီးမရှိသောအချိန်တွင် အန်တီလေးနှင့် ကိုထွေးအပြင်မထွက်ကြ။ အခန်းအောင်းနေတတ်သည်က များသည်။

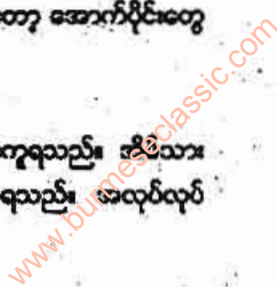
နှစ်ပတ်ခန့်ကြာတော့ အန်ကယ်ကြီး စင်္ကာယူ ပြန်လာသည်။ သို့သော် စုအတွက်သာမက ကျွန်မတို့အား အမိအတွက်လည်း အဝတ်အစားကလေးများပါလာ၍ ပေးသည်။ နိုင်ငံခြားဖြစ်များဖြစ်၍ အတော်ထူသည်။ ကျွန်မတို့အား အမိမှာ အဝတ်သစ် အစားသစ်မရှိပါ။ အန်တီလေးစွန့်သော အဝတ်အစားများကိုသာ အကောင်းလုပ်၍ ဝတ်ဆင်နေရသည်။ ယခုအန်ကယ်ကြီးပေးသော အဝတ်အစားများမှာ ကျွန်မတို့ဘဝတွင် အကောင်းဆုံး။ အဝတ်အစားများဖြစ်၍ မဝတ်ဖြစ်ဘဲ ရှိသောစွာ သိမ်းဆည်းထားရသည်။

အန်ကယ်ကြီးမှာ တစ်ညသာ အိပ်တွင်အနားယူနိုင်ပြီး အလုပ်အကြွေးများအတွက် နောက်တစ်နေ့တွင် သစ်ကွက်များသို့ ဆင်းရမည်ဖြစ်၍ သူ့ပါဂျွဲရိုးကားကြီးအား ရေဆေးထားရန် ကျွန်မအားခိုင်းထားသဖြင့် နောက်တစ်နေ့မနက်စောစောတွင် ကျွန်မရေပိုက်ဖြင့် ရေဆေးနေစဉ် အိပ်ရာမှစောစောထလေ့မရှိသော ကိုထွေးရောက်လာပြီး . . .

“ဝိုင်းစိန်မ တခြားအလုပ်သွားလုပ်တော့ ငါရေဆေးလိုက်မယ်။ အန်ကယ်က ဒီကားကြီးနဲ့နယ်ဆင်းမှာဆိုတော့ အောက်ပိုင်းတွေ ဝါစစ်ရဦးမယ်။ သွားတော့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မ မီးဖိုချောင်ပြန်ဝင်၍ အမေအားကူရသည်။ အိမ်သားများအတွက် မနက်စာလည်း အမြန်ပြင်ဆင်နေရသည်။ မလုပ်လုပ်

၇၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

နေရင် ကျွန်မတွေ့မိသည်မှာ ကိုထွေးအန်ကယ်ကြီးကားအား တစ်ခါမှ ရေမဆေးပေးဘူးပါ။ သူတို့စီးသောကားကိုပင် မဆေး။ အပြင်တွင်သာ သွားဆေးလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ မသင်္ကာ၍ မီးဖိုခန်းပြတင်းပေါက်မှ လှည်းကြည့်မိရာ ကိုထွေးကားအောက်ထဲဝင်၍ ပြင်ဆင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထူးတော့ အတော်ထူးဆန်းနေပါသည်။

ကျွန်မတို့သားအမိ အိမ်သားများအတွက် မနက်စား လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီနှင့်မုန့်များကို ပြင်ဆင်ပြီးသည်။ (၈)နာရီထိုးချိန်တွင် အိမ်သားများ ရောက်လာကြသည်။ မိသားစုစုံညီစွာရှိသော နေက်စာစားချိန် ဖြစ်သည်။ အန်ကယ်ကြီးမရှိသော အချိန်မှာတော့ ယခုလို စုံညီစွာ အချိန်နှင့်စားလေ့မရှိပါ။ အန်ကယ်ကြီးမရှိသော နေ့ရက်များတွင် (၉)နာရီခန့်မှ အိပ်ရာထတတ်သဖြင့် (၉:၃၀) နာရီ ကလေးကျောင်းပို့ချိန်ကို ကမန်းကတန်း လုပ်ရလေ့ရှိသည်။ ကလေးကျောင်းကို အမြဲတမ်း နောက်ကျလေ့ရှိသည်။ ယနေ့တော့ အန်ကယ်ကြီးက စီစီထွန်းကလေးကိုချိုးလာသည်။ အန်တီလေးက လွယ်အိတ်ကို ယူလာသည်။ စီစီလေးက အန်ကယ်ကြီးပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ မနက်စာစားသည်။ ထိုစဉ် ကိုထွေးလည်း အဝတ်အစားလဲပြီး ကလေးကျောင်းပို့ရန် ရောက်လာသည်။

အန်ကယ်ကြီးက . . . .

“မောင်ထွေးရေ . . . ငါဒီနေ့သစ်ကွက်တွေဆင်းပြီး ကုမ္ပဏီအဖွဲ့တွေနဲ့ အလုပ်အကြွေးတွေ လုပ်ရမှာမို့ တစ်ပတ်လောက် အနည်းဆုံးကြာမယ်။ သမီးကိုဂရုစိုက်ပါ။ ကျောင်းပို့ချိန်၊ ကျောင်းကြိုချိန် နောက်မကျစေနဲ့။ အစစအရာရာ စိတ်ချပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . အန်ကယ်၊ စိတ်ချပါ”

အန်ကယ်ကြီးက ကျွန်မတို့သားအမိဘက်လှည့်၍

“ဝိုင်းစိန်မတို့ သားအမိကိုလည်း အန်ကယ်ကြီးက အားကိုး
တယ်နော်။ အလုပ်သမားလို မနေပါနဲ့။ မိသားစုဝင်တွေလိုနေပါ။ လိုအပ်
တာရှိရင်ပြော။ အားမနာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . အန်ကယ်ကြီး”

အန်ကယ်ကြီးက ယောက်ျားများဘက်သို့လှည့်၍ . . .

“အဖေခွဲအမေတို့လည်း တစ်လတစ်ခါ ဆေးစစ်ကြရဲ့လား။
အသက်တွေကြီးကြပြီ။ ဂရုစိုက်ပါ။ အဖေလည်း ဖိုထိုးတာ နည်းနည်း
လျှော့ပါ။ ရင်ဘတ်ကို မီးအပူရှိန်ဟပ်တာ ကြာရင်မကောင်းဘူး”

ဘိုးဘိုး . . .

“ငါကတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲဟေ့။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မင်းအမေ
သာ ဟိုဟာဖြစ်လိုက်၊ သည်ဟာဖြစ်လိုက်နဲ့ အစားကလည်း မရှောင်ဘူး”

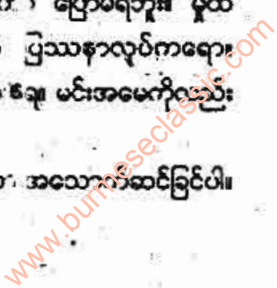
ဘွားဘွား . . .

“ကျွန်မလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းသားပဲ။ မသေခင် ကိုယ်
ကြိုက်ရာ ကိုယ်စားတာဘာဖြစ်သလဲ”

ဘိုးဘိုး . . .

“ဝက်သား။ မျှစ်ချဉ်နဲ့မို့တွေ စားနေလို့ပြောရတာဟေ့။ အဲ့ဒါ
တက်စာတွေ ခင်ဗျားက သွေးတိုးလည်းရှိတယ်။ စားရင်လည်း အာသာ
ပြေရုံမဟုတ်ဘူး။ အဝစားတာ။ တစ်နေ့တော့ ဒုက္ခရောက်ဦးမယ်။
မို့စားတာ ကန်စွန်းရွက်ကလေးနဲ့ရောစားပါဆိုအ . . . ပြောမရဘူး။ မို့ထဲ
ကန်စွန်းရွက်ပါတာနဲ့ ဝိုင်းစိန်တို့သားအမိကို ပြဿနာလုပ်ကရေး
သူအတွက် မှီဟင်းသပ်သပ်လုပ်ပေးရတယ်သာ နေ။ မင်းအမေကိုလည်း
ပြောခဲ့ဦး”

“ဟုတ်သားပဲ . . . အမေရယ်။ အစ အသောက်ဆင်ခြင်ပါ။

၇၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းစင်

အစားတစ်လုတ်နဲ့ ဒုက္ခရောက်တတ်ပါတယ်။ သတိထားဆင်ခြင်ပါ။”

“မင်းကပါ ငါ့ကို ဆရာလာလုပ်နေပြန်ပြီ။ မသေခင်မှာ ငါစားချင်တာ အဝစားပစ်မယ်။ ဘယ်မှလာမပြောနဲ့ မသဒ္ဓါရင်လည်း မကျွေးကြနဲ့တော့။ ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ငါဝယ်စားမယ်။”

အန်ကယ်ကြီး . . .

“မဟုတ်ပါဘူးအမေရယ်၊ မသဒ္ဓါစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပြောရတာပါ။”

“အေး . . . ဒါဆိုရင် မပြောနဲ့တော့။ ငါစားချင်ရာစားမယ်။”

“ဪ . . . အမေရယ်”

အန်ကယ်ကြီး လက်လျှော့သွားပါသည်။

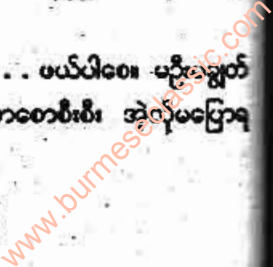
ယောက္ခမများဖြစ်သော်လည်း အမေအရင်းလို သဘောထားသောသူ စိတ်ဓာတ်နှင့် ဖိလာဆန့်ကျင်နေ၍ စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။

စားသောက်ပြီးကြတော့ ကိုထွေးနှင့်အုန်းတီလေးက စိစိလေးအားကျောင်းပို့သည်။ အန်ကယ်ကြီးက ပါးဂျဲရိုးကားကြီးအား ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး နယ်ဆင်းသွားတော့သည်။

ကျွန်မတို့သားအမိ စားသောက်ပြီးသော ပန်းကန်များအား ဆေးကြောသိမ်းဆည်းနေရင်း ကျွန်မအမေ့အား ပြောမိသည်။

“အမေရေ . . . ကျွန်မ ဒီနေ့ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ အန်ကယ်ကြီးအတွက် စိတ်ပူနေမိတယ်။ ကားတစ်စီးရပြန်မယ်လို့ စိတ်ထဲမှာထင်နေမိတယ်။”

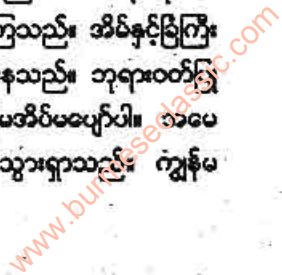
“ဟဲ့ . . . ဖွဟဲ့ . . . လွဲပါစေ . . . ဖယ်ပါစေ။ မဉ္ဇိမချွတ်မပြောကောင်းမဆိုကောင်း သမီးရယ်။ စောစောစီးစီး အဲလိုမပြောရဘူးကွဲ့။ နိမိတ်ဖတ်သလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။”

ထိုနေ့အိမ်သားများ နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင် ဖုန်းဝင်လာသည်။ တိုက်ကြီးအထွက် ကျွန်မတို့နေသည် ဥတိုကျေးရွာအနီးတွင် အန်ကယ်ကြီးကားဘရိတ်ပေါက်၍ တစ်ဖက်မှလာသည် သစ်ကားကြီးဖြင့် ဝင်တိုက်မိပြီး သေဆုံးသွားကြောင်း သတင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့သားအမိ ချုံးပွဲချ၍ ငိုမိသော်လည်း အိမ်သားများက မငိုကြ။ အန်တီလေးက နှက်ရည်စို့ရုံသာပင်။ သူတို့တိုက်ကြီးဆေးရုံသို့ လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ အားကိုးသော ရွှေတောင်ကြီးပြိုသွားပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ သားအမိ စိတ်မကောင်းလွန်း၍ နေ့လယ်စာပင် မစားဖြစ်ကြတော့ပါ။

ညနေတွင် အိမ်နီးချင်းကားကြုံဖြင့် စိစိထွန်းကလေးကျောင်းမှ ဖြန်လာသည်။ သူ့အားလာမကြိုသဖြင့် ငိုယိုပြီး စိတ်ကောက်လာရာ သည်။ ကျွန်မတို့သားအမိက ချောရသည်။ သူကဆိုးလေပင် ဖြစ်သည်။ ဆုံးစံအတိုင်း ကျွန်မတို့သားအမိမှာ စိစိထွန်း၏လက်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်ရသေးသည်။ ညမိုးချုပ်စ သူ့အမေပြန်လာမှ အငိုတိတ် သည်။ အန်ကယ်ကြီးမှာ ကားချင်းခေါင်းခြင်းဆိုင်တိုက်မိ၍ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်ဖြစ်သွား၍နေ့ချင်းပင် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရကြောင်း သိရသည်။ ကားကို တော့ နောက်တစ်နေ့မှသွားဆွဲရမည်ဟု အန်တီလေးက ပြောသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်မတို့သားအမိ ညစာနှင့်မနက်စာ ပေါင်းစား ရသော်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိပါ။ ည စားသောက်သိမ်းဆည်းပြီး အိပ်ရာဝင်တော့ ဘုရားဝတ်ပြုရင်း အန်ကယ်ကြီးကောင်းရာသုဂတိ ရောက်စေရန် ကျွန်မတို့သားအမိ ဆုတောင်းမိကြသည်။ အိမ်နှင့်ခြံကြီး မှာတော့ ယနေ့ည အထူးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ဘုရားဝတ်၍ အပြီး အိပ်ရာဝင်တော့လည်း အတော်နှင့်ကျွန်မအိပ်မပျော်ပါ။ အမေ တတော့ တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းလွန်း၍ အိပ်ပျော်သွားရှာသည်။ ကျွန်မ

၈၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

စဉ်းစားရင်း အန်ကယ်ကြီးသေဆုံးရခြင်းမှာ ကိုထွေး၏ပယောဂများ လားဟု စဉ်းစားရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

အန်ကယ်ကြီးကို စိတ်စွဲ၍ ထင်ပါသည်။ ညအိပ်မက်မက်ရာ အိပ်မက်ထဲ၌ အန်ကယ်ကြီးက . . .

“သမီး . . . ဝိုင်းစိန်မ အန်ကယ်ကြီးကို လုပ်ကြံတာ မောင်ထွေးပဲ။ ကားဘီးက ဘရိတ်ဆီပိုက်ခေါင်းတွေကို လျှော့ထားတော့ ဘရိတ်ဆီက တဖြည်းဖြည်းကုန်သွားပြီး အရေးပေါ်ဘရိတ်နင်းတော့ မမိတော့ဘူး။ အဲ့ဒါကြောင့် အန်ကယ်ကြီးသေရတာ မောင်ထွေးကို သတိထားပါ”

ကျွန်မ ညဉ့်လယ်အိပ်မက်ကလန့်နိုးတော့ ချွေးစေးများ ပြန် နေပြီး အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် အန်ကယ်ကြီး မှာ မနက်ကဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားနှင့်ဖြစ်ပြီး သွေးအလူးလူးနှင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မပြန်အိပ်သော်လည်း အိပ်မပျော်တော့ပါ။ မနက် (၄)နာရီ တွင် အိပ်ရာကထရသည်။ အမေအား အိပ်မက်အကြောင်း တိုးတိုး ပြောပြပြီး စိတ်မရွှင်လန်းတော့ပါ။ ဥပဒေအရ ကျွန်မမလုပ်တတ်ပါ။ သို့သော် ကိုထွေးအား အန်ကယ်ကြီးကို ကိုယ်စားလက်စားချေရမည် ဟုတော့ စိတ်ထဲတွင် တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့သားအမိ မနက်စာ၊ နေ့လယ်စာအတွက် ရေခဲခွေးအိုး တည်၊ ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်ရန် ပြင်ဆင်နေရသော်လည်း ကျွန်မစိတ် မပါပါ။ အန်ကယ်ကြီး မျက်နှာကိုသာ တရေးရေးပြင်ယောင်ဖြေ၍ သနားနေမိပါသည်။

ယနေ့ အိပ်သားများ စောစောနိုးကြသည်။ မနက်မှာ လက်ဖက် ရည်ပွဲအား (၇)နာရီ၌ပင် ပြင်ဆင်ပေးရသည်။ အန်တီလေးနှင့်ကိုထွေးက

စောစောခရီးထွက်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ စနေနေ့ဖြစ်၍ စိစိလေးလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်ခေါ်သွားရန် ပြောဆိုနေကြသည်။ ယောက်ျားဖြစ်ကြသော ဘိုးဘိုးနှင့်ဘွားဘွားကတော့ ဘာမျှမပြောကြ။ စားသောက်အပြီး အခန်း ထဲပြန်ဝင်သွားကြသည်။

အန်တီလေးတို့ ကားထွက်သွားတော့ အဘွားက ကျွန်မကိုခေါ်သည်။ အဘိုးကတော့ အိမ်နောက်ဖိုရုံထဲတွင် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

“ဘွားဘွား . . . ကျွန်မကို ခေါ်တယ်ဆို”

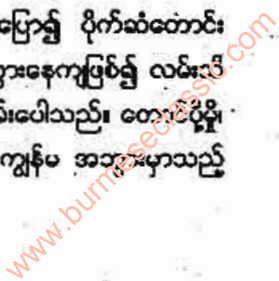
“အေး . . . နင့်ကို အလှကြည့်ချင်လို့ ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ ခိုင်းစရာရှိလို့ခေါ်တာ။ ဒီမနက် ဘာဟင်းချက်သလဲ”

“အဘွားကြိုက်တဲ့ ဝက်သားနီချက်၊ ငါ့ပတ်မွှေခွဲ သီးစုံချည်ရည် ဟင်းပါအဘွား”

“အေး . . . ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါကြိုက်တာမပါသေးဘူး။ ဒီနားက ဈေးကိုသွား မှီ(၂၀)သား ဝယ်ခဲ့။ တညင်းသီးလည်းပေါ်နေပြီ။ အဲဒါ လေးငါးလုံးဝယ်ခဲ့ပြီပြုတ်ပေး။ မှီကိုတော့ ငရုတ်သီးလေးနဲ့ ကြော်ချက်ချက်ပေး ကျက်ရင်ပြော။ ဒီနေ့ ငါအဘိုးကြီးနဲ့မစားဘူး။ နောက်ကျခံစားမှာ။ အဘိုးကြီးကို ငါစားမဲ့ဟင်းတွေ ထည့်မပေးနဲ့။ အသိလည်းမပေးနဲ့။ သိသွားရင်တော့အသေပဲ။ ကဲ . . . မြန်မြန်သွား မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘွားဘွား”

ကျွန်မအမေ့အား အကျိုးအကြောင်းပြော၍ ပိုက်ဆံတောင်းပြီး ဈေးသို့ပြေးခဲ့သည်။ အန်တီလေးနှင့်ဈေးသွားနေကျဖြစ်၍ လမ်းလျှောက်သည်။ မိုးဦးကျကာလဖြစ်၍ ဈေးတွင်မှီများအရမ်းပေါ့သည်။ တောင်ပိုမှီ၊ ဖက်စွပ်မှီများ။ မွေးပြူရေးမှီများလည်းရှိသည်။ ကျွန်မ အဘွားမှာသည်

၈၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အတိုင်းဝယ်သည်။ အပြန်လမ်း။ လမ်းထိပ်ညောင်ပင်အောက် အမှိုက်ခဲ
အနီးတွင် တောင်ပို့ကြီးရှိရာ တောင်ပို့ခြေရင်း၌ မှိုများပေါက်နေသည်
ခြေကျဉ်းများပါသည်။ ကျွန်မကတော့သူဖြစ်၍ မှိုအကြောင်းနားလည်
ပါသည်။ ခြေကျဉ်းပါသောမှိုများမှာ အဆိပ်ရှိတတ်သည်။ မှိုတစ်ပွင့်အား
လက်နှင့်ချေ၍ ပွတ်ကြည့်ရာမဲသွားသည်။ ကျွန်မလေးငါးပွင့်ခူး၍ မှိုထုပ်
နှင့်ရောပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ အခွင့်သာတုန်း အဘွားအား ပညာပေးရန်
ဖြစ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေမအားသဖြင့် ကျွန်မပင် မှိုများ
အားနှင့်၍ ရေဆေးပြီး အဘွားပြောသည်အတိုင်းချက်သည်။ မှိုအနံ့မှာ
အလွန်သင်းပျံ့လှသည်။ သွားရည်ကျချင်စရာပင်။ တညင်းသီးကိုလည်း
ပြုတ်ရာ စီးပိုင်နေသည် (၁၁၀၀)နာရီတွင် အဘိုးအား ထမင်းခူးကျွေး
သည်။

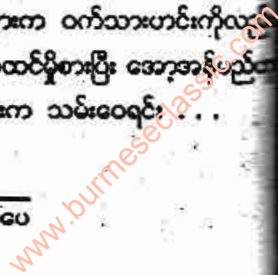
“ဝိုင်းစိန်မ . . . နင့်အဘွားရော ထမင်းမစားသေးဘူးလား
ဘယ်နားမှာလဲ သွားခေါ်လိုက်”

“ဘိုးဘိုး . . . ဘွားဘွားက မဆာသေးလို့ နောက်ကျ
စားမယ်တဲ့။ ခြံထဲက ခရေပင်အောက်မှာရှိပါတယ်”

“အေး . . . အေး . . . ဒါဖြင့် ငါစားတော့မယ်”

အဘိုးစားပြီး အခန်းထဲဝင်သွားမှ အဘွားကြီးကို သွားခေါ်
သည်။ သူ့ကြိုက်သောဟင်းများကို ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးရသည်။ မှိုဟင်းနဲ့
တညင်းသီးကို အတော်စားသည်။ အဘွားက ဝက်သားဟင်းကိုလည်း
အဆီနှင့်အခေါက်မှကြိုက်သည်။ ကျွန်မအထင်မှိုစားပြီး အော့အန်မည်
ထင်နေသည်။ သို့သော်မဟုတ်ပါ။ အဖွားက သမ်းဝေရင်း . . .

“ဝါး . . . ဝါး . . . ဟား”

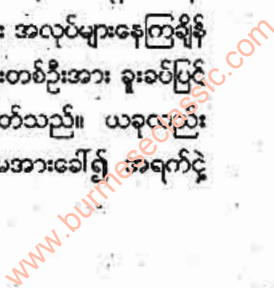
“စားလို့ကောင်းလို့က်တာ။ ဒီနေ့မို့ဟင်းက အရသာထူးတယ်။
အက်စွပ်မို့မဟုတ်လား။ ငါက အဲ့ဒီတော့မို့စစ်စစ်မှ ကြိုက်တာ။ ရန်ကုန်က
မွေးမြူရေးမို့တွေက ချဲ့တဲထဲ ပေါ့ရွတ်ရွတ်နဲ့ စားမကောင်းဘူး။ ကဲ...
ငါအိပ်တော့မယ်။ အိပ်ခန်း တွန်းပို့စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘွားဘွား”

ကျွန်မ မို့ဟင်းအကျန်များအား အမေစားမှာစိုး၍ အမှိုက်ပုံးသို့
သွားသွန်ပစ်လိုက်ပြီး အိုးကိုပါဆပ်ပြာနှင့်တိုက်၍ ရေစင်အောင်ဆေး
လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်မတို့သားအမိ ထမင်းစားကြသည်။ လူနည်း၍
ယနေ့ဟင်းပိုလှုံနေသည်။

ညနေ မိုးချုပ်မှ အန်တီလေးတို့ပြန်လာကြသည်။ ည (၈)နာရီ
ထမင်းစားတော့ အဘွားအိပ်ရာက မထသေးပါ။ အဘိုးက ကျွန်မအား
သွားနီးခိုင်းတော့ အဘွားအား ခေါ်မရတော့ပါ။ ချက်ချင်းဆေးရုံသို့
ပို့ကြသော်လည်း အဘွားမှာမနိုးသောအိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်ပျော်သွားပြီဖြစ်
သည်။ သွေးတိုးလွန်း၍ ဦးနှောက်သွေးကြောပေါက်ပြီး သေဆုံးသွား
သည်ဟု သိရသည်။ အသက်ကြီးပြီး ဒုက္ခိယကြီးဖြစ်၍ အသေအချာ
စစ်ဆေးကြဟန်မတူပါ။ အန်တီလေးမှာ တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်၍ အတော်
ပူဆွေးနေဟန် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ထိုညက ကိုထွေးပင်ပန်းလို့ဟုဆိုကာ အောက်ထပ်တွင် ထမင်း
စားခန်းထဲ အရက်လာသောက်သည်။ အမေက ထမင်းစားရန် အခန်း
ပြန်သွားသောအချိန် ဖြစ်သည်။ ယနေ့အိမ်သားများ အလုပ်များနေကြချိန်
ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့မှာ အချိန်နှင့်မနားကြရ။ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦးအား ခူးခပ်ပြင်
ဆင်ပေးနေရသည်။ ကိုထွေးမူးလာလျှင် ရစ်တတ်သည်။ ယခုလည်း
အမြည်းထပ်တောင်း၍ ထည့်ပေးနေသော ကျွန်မအားခေါ်၍ အရက်ငွေ

၈၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ခိုင်းသည်။ ကျွန်မအရက်ငွေပေးနေစဉ် ပခုံးအားကိုင်သည်။ ပြီးနောက်ခါးအားဖက်သည်။ ကျွန်မရုန်းကန်ဖယ်ရှားနေစဉ် အန်တီလေးအပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာပြီး . . .

“ကိုထွေး . . . ဒါဘာလုပ်တာလဲ။ ဟိုကောင်မကရော ဘာလို့ မြှူဆွယ်နေတာလဲ။ အပျိုလေးဖြစ်ပြီး အရက်ငွေပေးရတယ်လို့ လာစမ်း ဒီကို . . .”

“ဖျန်း . . . ဖျန်း”

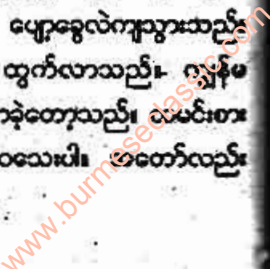
“အန်တီလေး . . . အို . . . အ . . . အ”

ကျွန်မ ရှင်းပြခွင့်မရပါ။ အန်တီလေးက ကျွန်မပါးအား နှစ်ချက် ဆင့်ရိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်မအား အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး ရေချိုးခန်းထဲသွင်း၍ ပိတ်ထားပါသည်။ ပြီးနောက် တံခါးလာဖွင့်ပေးပြီး အသင့်ပါလာသော မောင်းချွတ်နှင့်ထိုးတော့သည်။

“ကောင်မ . . . ငါ့အချစ်ကို လုတုံ့ကောင်မ . . . သေစမ်း”

ရည်းစားလူလု အူနုကျွဲခတ်ဟူသော စကားပုံအတိုင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မ မောင်းချွတ်အား မနည်းရှောင်နေရသည်။

တစ်ချက်တွင် အန်တီလေးက ဓားနှင့်အထိုး အရှိန်လွန်၍ အုတ်ရေကန်နှင့်နဖူးဆောင့်မိစဉ် ကျွန်မက တံခါးထောင့်တွင် ထောင်ထားသော အဝတ်လျှော်လက်ရိုက်တုတ်ကိုတွေ့ရသဖြင့် အလျင်အမြန် ယူပြီး အန်တီလေးအုတ်ဆက်အား နှစ်ဖက်စုံကိုင်၍ရိုက်ချလိုက်ရာ “ခွပ်” ဟူသောအသံနှင့်အတူ သမံတလင်းပေါ်သို့ ပျော့ခွေလဲကျသွားသည်။ သွေးများကလည်း မြင်မကောင်းအောင် ထွက်လာသည်။ ကျွန်မ ရေချိုးခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။ လမ်းစားခန်းတွင်မှာတော့ ကိုထွေးကထိုင်ရာက မထသေးပါ။ အတော်လည်း

မူနေသည်။ ကျွန်မအား မြင်သည်နှင့် . . .

“အချစ်ကလေး . . . လာစမ်း၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ အရက်ငဲ့၊
ပေးစမ်း၊ အမြည်းလည်းကုန်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကိုထွေး”

ကျွန်မ ပိုဟင်းများအား သွန်ပစ်လိုက်သည်ကို နှမြောမိသည်။
ယခုအချိန်ကိုထွေးအား ကျွေးလိုက်လျှင် ကိစ္စပြတ်ပြီ။ ကျွန်မ အရက်ငဲ့၊
ပေးရင်း ဆင်ကြဲကြဲနေမိသည်။ ကိုထွေးက ကျွန်မခါးကို အတင်းဖက်
ထားသည်။

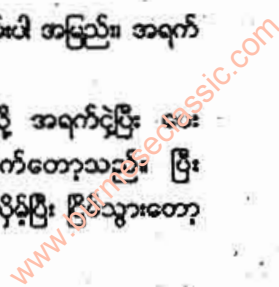
“လွတ်ပါကိုထွေးရယ် . . . ကျွန်မအမြည်း သွားယူပေး
မယ်လေ”

“အင်း . . . မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့”

ကျွန်မ အိမ်နောက်ဘက်တံခါးအားဖွင့်၍ ခြံအနောက်ဘက်
အိမ်ရုံတောအနီးသို့ ပြေးခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် “ဆင်မီးတောက်” အပင်
ထစ်ပင်အား ကျွန်မတွေ့ထားသည်။ အနီနှင့်အနက်ရောပြီး သစ်ခွပွင့်
အလား လှပသောအပွင့်ပွင့်သည် အဆိပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ လက်နှင့်
ဆက်၍ ဥကလေးအားတူးခဲ့ပြီး မီးဖိုချောင်တွင် ငရုတ်ဆုံအတွင်း
ထားထုအရည်ညှစ်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲထည့်၍ ယူခဲ့သည်။ ဝက်သား
ထစ်ခွက်လည်း ခပ်ခဲသည်။

“ကြာလိုက်တာ အချစ်ကလေးရာ ပေးစမ်းပါ အမြည်း။ အရက်
ထည်းထည့်ပေးဦး၊ မြန်မြန်လုပ်”

ကျွန်မအသင့်ယူလာသော ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ငဲ့ပြီး “ပေး
ဆိုက်ရာ ကိုထွေးမှာတစ်ရှိန်တည်း မော့ချလိုက်တော့သည်။ ပြီး
နောက်“ပူတယ်၊ ပူတယ်” ဟု အော်ဟစ်ခါ လူးလှိုင့်ပြီး ငြိမ်သွားတော့

ဂ်း * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သည်။

အဲ့ဒီနောက်မှာ ကျွန်မလည်း ရဲစခန်းသွားပြီး အဖမ်းခံတာပါ။ စစ်ဆေးလို့ အကြောင်းစုံသိရတာနဲ့ တရားသူကြီးက ကျွန်မကိုညှာတာပြီး ထောင်ဒဏ်(၇)နှစ်ပဲ ချတာပါ။ အသက်လည်း မပြည့်သေးဘူးလေ”

ကျွန်ုပ် ...

“အင်း . . . ဝိုင်းစိန်မ ဘဝက အတော်ဆိုးတာပဲ။ ဒါနဲ့မင်း အမေကရောကွဲ့”

“အမေကတော့ အဲ့ဒီအိမ်မှာပဲ အဘိုးနဲ့ စိစိထွန်းကလေးပဲ ကျန်ခဲ့တာဆိုတော့ အဖိုးက အတင်းခေါ်ထားတာ”

“မင်း . . . ဒီကလွတ်သွားရင်ကောကွယ်”

“အဘိုးက လက်ခံရင်တော့ အဲ့ဒီအိမ်မှာပဲ ပြန်နေမှာပါ။ အဘိုးက ကျွန်မကို မွေးစားမယ်လို့လဲ ကြားရပါတယ်”

“အေး . . . အေး ကောင်းပါရဲ့ကွယ်။ အဆိုးနဲ့ အကောင်းဆိုတာ ဒွန်တွဲနေတတ်တဲ့သဘာဝရှိတယ်။ လိမ္မာအောင်နေပါ ဝိုင်းစိန်မရယ်။ စိတ်ရိုင်းတွေကို မမွေးပါနဲ့တော့။ မင်းလွတ်ချိန်ကျတော့လည်း လူကြီး ဖြစ်ပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဆရာ”

“ဝိုင်းစိန်မ . . . ဦးကို အခုတိုက်တဲ့ကော်ဖီထဲမှာရော ဘာ ထည့်ထားသေးလဲ။ မှန်မှန်ပြော”

“ဘာမှ မပါပါဘူးဆရာ”

“မပါလို့ရမလား။ အဲ့ဒီကော်ဖီထဲမှာ ကော်ဖီအပြင် ယုကြားနဲ့ နို့ဆီပါသေးတယ်။ မှတ်ထား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“အို . . . ဆရာကလည်း”

ပိုင်စိန်ပ * ၈၇

အပျိုပေါက်မကလေး ရှက်သွားဟန်တူပါသည်။ လူကြမ်းသော်
လည်း နှလုံးသားက နူးညံ့ဟန်တူပါသည်။ ဆေးကုသမှုပြီးဆုံးပြီးနောက်
ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ အမျိုးသမီးအဆောင်အတွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့တော့ ည(၁၂)
နာရီထိုးပြီဖြစ်သည်။

***

✿ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မောင်နှမ
အောင်
အောင်
အောင်
အောင်

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေကျ "ရွှေပြည်သိမ်း" လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ကျွန်တော်နှင့်မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)၊ ထုတ်ဝေသူ
NEW IDEA စာအုပ်တိုက်မှ ဦးတင်ထွန်းဆိုကြသည်။ မောင်ညိုမှိုင်း
စာအုပ်ကိစ္စနှင့် ထုတ်ဝေသူ၏ သထုံ၊ မော်လမြိုင်စာအုပ်တိုက်များအား
လှည့်လည်ရန်ကိစ္စဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အား ဧည့်သည်အဖြစ် ဖိတ်သည်။ ထုတ်ဝေသူမှာ
PUBLICA ကားကလေးရှိသော်လည်း သူ့ကားက ခရီးဝေးဖိတ်အောင်
သည့်အပြင် အပေါင်းအသင်းများ တစ်စုတဝေးတည်းစီးရန်၊ စကားပြော
ရန် အဆင်ပြေသဖြင့် အဝေးပြေးကားကြီးနှင့်သွားရန် ဖြစ်ကြသည်။

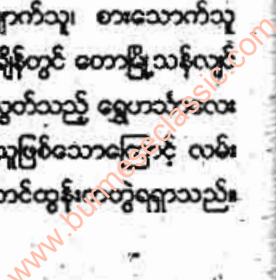
www.burmeseclassic.com

ကြာသပတေးနေ့ညနေတွင် “ရွှေပြည်သိမ်း” လက်ဖက်ရည် ဆိုင်၌ဆုံကြပြီး ထိုညတွင် ထုတ်ဝေသူကိုတင်စွန်းအိမ်တွင် နှံ့အိပ် ကြရန် စီစဉ်ထားသည်။ အစီအစဉ်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ဆုံကြပြီး ကိုတင်ထွန်းအိမ်တွင် ညအိပ်ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်မှာ စမ်းချောင်း၊ ဗုသိမ် လမ်း၊ အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာဖြစ်၍ အတော်အဆင့်မြင့်သည်။ နယ်ဆင်း၍ ဘုရားဖူး၊ တောင်တက်ရန် ပထမလှေကျင့်ရာ စခန်းလည်း ဖြစ်သွားသည်။

ကိုတင်ထွန်းအိမ်ခန်းမှာ ကျယ်ဝန်းသော်လည်း စာအုပ်များနှင့် ပြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့အား ကိုတင်ထွန်း၏အမေ့လက်ရာဟင်း၊ ထမင်းများနှင့် ဇွယ်ဇွယ်ရာရာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။ အမေမှာ အသက် (၇၀)ကျော်သော်လည်း ကျန်းမာရေးကောင်းပုံရသည်။ အမေအိုကြီးနှင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမများအား လုပ်ကျွေးပြုစုနေသော ကိုတင်ထွန်းအား ကျွန်တော်တို့ သာဝခေါ်မိကြသည်။

ညစာစားသောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့အောက်ဆင်း၍ လိုအပ်မည့်ပစ္စည်းများ ဝယ်ကြရင်း၊ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ စမ်းချောင်း ရပ်ကွက်မှာ ညပိုင်းတွင် အလွန်စည်ကားသောရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုဖြစ် သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အအေးဆိုင်နှင့် စားသောက်ဆိုင်၊ ကုန်မျိုးစုံ ဆိုင်နှင့်ကွမ်းယာဆိုင်များပေါ်လှသည်။

ညနေပိုင်းလေညင်းခံရင်း လမ်းလျှောက်သူ၊ စားသောက်သူ များဖြင့် ဘုရားပွဲတမျှ စည်ကားလှသည်။ ထိုအချိန်တွင် တောမြို့သန်လျှင် တွင်နေထိုင်သော မောင်ညိုမိုင်းမှာ သောင်ပြင်လွတ်သည့် ရွှေဟင်္သာလေး လို မျက်စိကလယ်ကလယ်နှင့် မျက်မှန်တပ်ရသူဖြစ်သောကြောင့် လမ်း ကူးလမ်းဖြတ်ရာတွင် ကားမတိုက်စေရန် ကိုတင်ထွန်းကတော့ရှာသည်။

ထိုညက ကိုတင်ထွန်းအိမ်ညှော်ခန်းတွင် ညအိပ်ကြရာ အပေါ် ဆုံးထပ်ဖြစ်၍ လေဝင်သဖြင့် နွေရာသီဖြစ်သော်လည်း အေးချမ်းစွာ အိပ်စက်ခဲ့ရသည်။

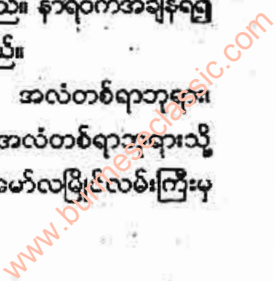
မနက် (၄) နာရီတွင် အိပ်ရာကထကြ၍ ခရီးထွက်ရန်ပြင်ဆင် ကြသည်။ မနက်(၅)နာရီတွင် ကိုတင်ထွန်း၊ ကြိုတင်မှာထားသော TAXI ကားရောက်လာ၍ အောက်သို့ဆင်းကြသည်။ အောင်မင်္ဂလာ အထေးပြေး သို့သွားကြသည်။ "ဝင်း" အထေးပြေးရပ်နားရာစခန်းသို့ မေးမြန်းစုံစမ်း ရှာဖွေနေရသဖြင့် ကားရပ်စခန်းသို့ မနက် (၆) နာရီထိုးမှရောက်တော့ သည်။ ကားမှာ(၇:၃၀)မှထွက်မည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ စခန်းအနီးတွင် BRAKFAST စားကြရင်း ကားစောင့်ကြပါသည်။

(၇:၃၀)နာရီတိတိအချိန်တွင် ကားထွက်ပါသည်။ ထိုင်ခုံ ဆက်ယူထား၍ခရီးသွားရင်း စကားပြောရသည်မှာ အဆင်ပြေလှသည်။ ထောက်ကြန့်၊ အင်းတကော်ကျော်တော့ကားမှာ မြန်လာသည်။

ခေတ်မီခရီးသည်တင်ကားကြီးဖြစ်၍ အရှိန်ပြန်ပြန်မောင်းသော် လည်း မြန်မှန်းမသိရပါ။ VIDEO ဖွင့်ပေးသဖြင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း စကားပြောရင်းမှ မပွလင်သို့ (၁၂) နာရီ မထိုးမီရောက်သည်။

ကားရပ်နားသောဆိုင်မှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပြီး စားစရာ၊ သောက်စရာ အစုံရသည်။ ထမင်းဟင်းများလည်း အလွန်ကောင်းမွန် သန့်ရှင်းသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ စား၍မြိန်လှသည်။ နာရီဝက်အချိန်ရ၍ စားသောက်ကြပြီးနောက် ကားကြီးထွက်ပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သထုံမရောက်ခင် အလံတစ်ရာဘုရား၊ အထုံခုံဂိတ်တွင်ဆင်းကြပြီး ဆိုက်ကားစီး၍ အလံတစ်ရာဘုရားသို့ သွားကြသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ရန်ကုန်၊ မော်လမြိုင်လမ်းကြီးမှ

၉၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဘုရားခြေရင်းအထိ ကံ့ကော်ပင်ကြီးများအား စီတန်းစိုက်ပျိုးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အပင် (၁၀၀၀) တိတိရှိကြောင်း ဆိုက်ကားဆရာက ရှင်းပြ သည်။ လမ်းမကြီးမှာ မြေနီလမ်းဖြစ်သော်လည်း ဖြောင့်တန်းညီညာနေပြီး ကံ့ကော်ပင်တန်းနှင့်အပြိုင် ဖောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရားကြီးမှာ ယခင် ကျွန်တော်တို့ လွန်ခဲ့သော(၃)နှစ်ခန့်က ရောက်စဉ်က ထုံးသက်န်းသာကပ်ထားသော်လည်း ယံခုအခါတွင် ရွှေပြား သက်န်းများကပ်ထားသဖြင့် အလွန်သပွာယ်ကြည်ညိုစရာ ကောင်းလှ သည်။ အဝေးမှပင် ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ဖူးတွေ့ရသည်။

ဆိုက်ကားက ဘုရားခြေရင်းအထိ ရောက်သည်။ လူတစ် ယောက် (၃၀၀/-)စီပေးရသည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု အထုပ်အပိုးများဖြင့် အနီးရှိကြည့်ရည်ဆိုင်တွင် ခေတ္တထိုင်ရင်း ကြနက်ရည်သောက်၍ အပန်း ဖြေကြသည်။

ကိုတင်ထွန်းက ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးအား မေးသည် -

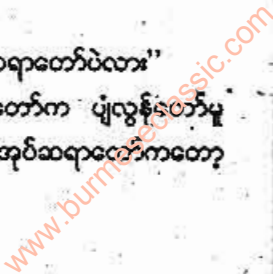
“ဒီက . . . ညီမ ဘုရားပွဲတော်က ဘယ်တော့လဲ”

“ဖေဖော်ဝါရီလထဲမှာ ပြီးသွားပြီအစ်ကို၊ အလွန်စည်ကားပါ တယ်။ ကျွန်မတို့ဆိုင်တွေက ပွဲတော်အကျန်တွေပေါ့။ ကျွန်မတို့ဆိုင် လည်း သိမ်းတော့မှာပါ”

မောင်ညိုမိုင်း . . .

“အခုဒီက ဆရာတော်က အလျင်ဆရာတော်ပဲလား”

“မဟုတ်တော့ဘူးရှင်၊ အရင်ဆရာတော်က ပျံလွန်တော်မူ သွားပြီ၊ ဦးစန္ဒနဝံသလို့ခေါ်တယ်။ ယခုတိုက်အုပ်ဆရာတော်ကတော့ ဦးစာနယျပါ”

“အရင်ဆရာတော်က ပအိုဝ့််ဆရာတော်မဟုတ်လား။ ကျွန်ခေါက်ဘုရားပွဲလာတုန်းက ပအိုဝ့််ကလေးတွေပါလာလို့ စိတ်ဝင်စားမိတာပါ။ သီချင်းလည်း ဆိုကြတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ပအိုဝ့််ကလေးတွေက ဆရာတော်ကို အလွန်ချစ်ခင်ရှိသေကြတာ။ ဆရာတော်အကြောင်းကို စပ်ထားတဲ့သီချင်းကို ဆိုကြတာထင်ပါတယ်။ အခုလည်း ဒီဘုရားမှာ ပအိုဝ့််တွေရှိပါတယ်။ သူတို့က ဆရာတော်ဇာတိ ကျွန်ကော်သိမ်ဆိပ်တိုက်နယ်၊ ထိပုံရွာက လာကြတာပါ”

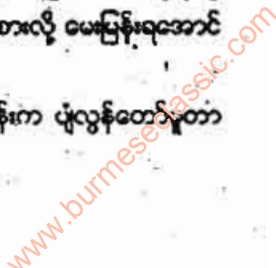
“၁၃၁၄ တပေါင်းလမှာ ဒီဘုရားကြီးကို အုတ်မြစ်ချပါတယ်။ အနှစ် (၂၀) ကြာ ၁၃၃၄ မှ ဘုရားတည်ပွဲပြီးစီးပါတယ်။ ၁၃၃၄ တပို့တွဲလဆန်း (၁)ရက်နေ့ကစပြီး လဆန်း (၁၁) ရက်နေ့အထိ ဘုရားပွဲတော်လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာမင်းသားကြီးစိန်တင်ဝင်းရဲ့ ပအိုဝ့််ဇာတ်ကို ညလုံးပေါက်ကပါတယ်။ အခုတော့ မင်းသားကြီးစိန်တင်ဝင်းလည်း နေပြည်တော်ခံထားရလို့ မကနိုင်တော့ပါဘူး။ အရွယ်ကလည်းကြီးပြီလေ”

“အခုမင်းသားကြီးက ဘယ်မှာနေတာလဲဗျ၊ တွေ့ပြီး စကားပြောလို့ရနိုင်မလား”

“စကားပြောနိုင်ပါတယ်။ သူက အခုဘုရားအနီးက ရွာတင်နေတာပါ”

“အေးဗျာ . . . ကျွန်တော်က သန်လျင် ကျွန်ခေါက်ဘုရားပွဲတော်မှာ ပအိုဝ့််ဇာတ်ကိုကြည့်လိုက်ရလို့ စိတ်ဝင်စားလို့ မေးမြန်းရအောင်လာတာပါ။ စာတစ်အုပ်လောက်ရေးချင်လို့ပါ”

ကျွန်တော် “ဆရာတော်က ဘယ်တုန်းက ပျံလွန်တော့တာလဲဗျ”

၉၄ * ဆောင်ပုဒ်ကြီးသိန်းဝင်း

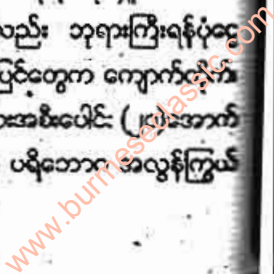
“၁၉၈၈-ခုနှစ်ကပဲ၊ ဒီဘုရားကြီးကို တည်ဖို့ဆရာတော်ဟာ အနှစ် ၂၀ ကျော်ကျော်ကျိုးပမ်းခဲ့ရတာပါ။ ပအိုဝ်းဇာတ်ကတာလဲ၊ ဘုရားကြီး ရန်ပုံငွေအတွက်ပါ။ ဆရာတော်ယုံလွန်တော်မူသွားပြီးမှ စိန်ပူးတော်၊ ငှက်မြတ်နားတော်အသစ်တင်ပြီး အလံတစ်ရာပြည့်အောင် ပြုပြင်တည်ခဲ့တာပါ။ ဆရာတော်ယုံလွန်တော်မူတော့ သက်တော် (၈၁) နှစ်ရှိပါပြီ”

“ဒါနဲ့ . . . ဒီဘုရားနယ်မြေမှာ သက်သတ်လွတ်စားကြတယ် ဆိုတာ ဟုတ်သလားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီဘုရားကြီးအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရွာ(၁၂)ရွာ ရှိပါတယ်။ ဘုရားကြီးဝေယျာဝစ္စကို လုပ်ပေးတဲ့ရွာတွေပါ။ အတွင်း (၆)ရွာ နဲ့အပြင် (၆)ရွာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အတွင်း (၆)ရွာက ယောဂီတွေပါနေပါတယ်။ ကံ့ကော်ပင်တန်းဘေးမှာပါ။ သက်သတ်လွတ်စားကြတယ်။ အပြင် (၆) ရွာကတော့ အသက်မလွတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဘုရားဝေယျာဝစ္စ လုပ်ရာမှာ အတွင်း (၆) ရွာပြီးမှ အပြင် (၆)ရွာက လုပ်ရပါတယ်။ ဒုတိယ ဦးစားပေးပေါ့”

ကိုတင်ထွန်း“ဘုရားထဲမှာ ကားကြီး၊ ကားလေးအများကြီးတွေ တယ်ဗျ ကားလေးမှာလည်း “အလံတစ်ရာ” လို့ရေးထားတယ်။ အဲဒါ ဘုရားပိုင်တဲ့ကားတွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ စေတနာရှင်တွေက ဘုရားကိုလှူတားတာပါ။ ဘုရားတည်တုန်းကလည်း သုံးတယ်။ အခုလည်း ဘုရားကြီးရန်ပုံငွေ အတွက် အတွင်းရွာတွေက ယာဉ်မောင်း၊ စက်ပြင်တွေက ကျောက်ထုတ်၊ အုတ်တိုက်လုပ်ပြီး ရန်ပုံငွေရှာနေကြတာပါ။ ကားအစီပေါင်း (၂၀)အောက် ရှိမယ်ထင်ပါတယ်။ အလံတစ်ရာဘုရားကြီးက ပရိဘောဂ အလွန်ကြွယ်

ဝပါတယ်ရှင်”

ကျွန်တော် “ဟုတ်တယ်ဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်က ကျွန်တော်ရောက်တုန်းက ဘုရားကြီးက ထုံးသက်န်းပဲကပ်ထားတာ အခုတော့ ရွှေရောင်ကိုဝင်းနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ အခုရွှေပြားသက်န်းတွေ ကပ်လှူပူဇော်ထားပါတယ်”

မောင်ညိုဝိုင်း . . .

“ဘုရားသမိုင်း၊ အသေးစိတ်ကို သိချင်တယ်ဗျာ။ ဘယ်သူ့ကို မေးရင်ရနိုင်မလဲ”

“ဘုရားတန်ဆောင်းထဲမှာ စာအုပ်ရောင်းပါတယ်။ တိုက်အုပ်ဆရာတော်ကိုမေးရင်လည်း သိနိုင်ပါတယ်ရှင်”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဘုရားထဲဝင်ကြရန် ပြင်ဆင်စဉ် ကျွန်တော်မှ

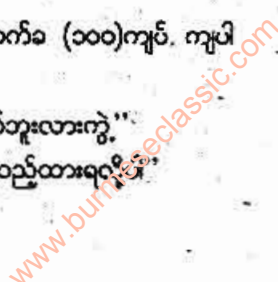
“ခဏကလေးစောင့်ကြဦးဗျာ။ ဟိုအနားမှာ အိမ်သာတွေ မြင်ရတယ်။ ဘုရားမဖူးမီ အပေါ့အပါးသွားချင်လို့ပါ”

ကျွန်တော် အိမ်သာခန်းဘက်သို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ဆိုင်တန်းများနှင့်တော့ ပေ (၁၀၀)ကျော်ဝေးပေမည်။ အိမ်သာများမှာ အုတ်နှင့်ဆောက်ထားပြီး ကန်များထဲတွင်ရေအပြည့်။ ကျွန်ုပ်အပေါ့အပါးများအပြီး ပြန်ထွက်လာစဉ် ထန်းပင်အနီး အမိုးအောက်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက လှမ်းခေါ်သည်။

“ဦးလေး ခဏနေပါဦး။ အိမ်သာတက်ခ (၁၀၀)ကျပ် ကျပါတယ်”

“ဒါ ဘုရားပိုင်အိမ်သာတွေ မဟုတ်ဘူးလားကွဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မက ရေခပ်ထည့်ထားရလို့ပါ”

၉၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ငါးဆယ်ကျပ်မရဘူးလား”

“မရပါဘူးရှင် (၁၀၀)ကျပ်အတိကျပါတယ်။ အခု ဘုရားဖူးလာ သူနည်းတော့ ဝင်ငွေမကောင်းဘူးရှင်”

“မင်းက ကန်ထရိုက်ခွဲထားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက ရေခပ်ထည့်ပေးရုံပါပဲ”

ဘုရားကြီးဝင်းပိုင် ပစ္စည်းကိုလည်း မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် လုပ်စားသူကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရ၍ အလွန်အံ့သြမိသည်။ အများက သက် သတ်လွတ်စား၍ တစ်သက်လုံးဘုရားကျွန်ခံ၍ ကုသိုလ်အမှုပြုကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ အလံတစ်ရာဘုရားကြီးဝင်းအတွင်း ဝင်ခဲ့ကြပါ သည်။ တောင်ဘက်မှန်တွင် ဘုရားဝတ်ပြုကြသည်။ အလှူငွေထည့်ကြ သည်။ ဘုရားပုံတော်နှင့်ဆရာတော်ကြီးပုံတော်၊ ဘုရားသမိုင်းစာအုပ်များ ဝယ် ကြသည်။ အလှူခံဌာနတွင် ယောက်ကြီးတစ်ဦးကို တွေ့သော်လည်း သူကရှင်းမပြ၊ ဓာတ်ပုံနှင့်စာအုပ်ကိုသာရောင်းပြီး တိုက်အုပ်ဆရာတော် နှင့်တွေ့ရန် ညွှန်ပြသည်။

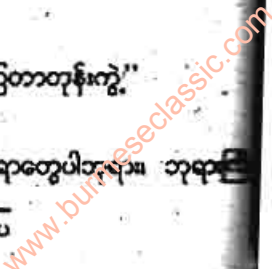
ကျွန်တော်တို့ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ နေပူကျွဲကျွဲ လမ်း လျှောက်ကြပြီး တိုက်အုပ်ဆရာတော်ရှိရာ အရှေ့ဘက်မှန်သို့လာကြ သည်။ ဆရာတော်ဦးစာနယုအားဖူးတွေ့ရပြီး ဆရာတော်ကနေရာပေါ်၌ ဘုရားကြီးအကြောင်းအား ကျွန်တော်တို့ မေးမြန်းသမျှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြပါသည်။

ဆရာတော် . . . .

“ဒကာကြီးတို့က ဘယ်ကလာကြတာတုန်းကွဲ့”

မောင်ညိုမှိုင်း . . . .

“ရန်ကုန်ကပါဘုရား။ စာရေးဆရာတွေပါဘုရား။ ဘုရားကြီး

သမိုင်းအသေးစိတ်သိချင်၍ လာကြကြောင်းပါဘုရား”

“မြောက်ဘက်မုခ်နားမှာ ဆရာတော် ဦးစန္ဒနဝံဿရေးထိုးထားတဲ့ ကျောက်စာရှိတယ်ဒကာကြီး။ အဲဒါ အခိုင်အမာဆုံးပဲ။ ဘုရားသမိုင်းစာအုပ်တွေကလည်း တောင်ဘက်စောင်းတန်းမှာ ရှောင်ပါတယ်”

မောင်ညိုမိုင်း . . .

“တင်ပါဘုရား . . . တပည့်တော်တို့ဝယ်ပြီးပါပြီဘုရား။ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ မပါတာလေးတွေ မေးချင်တာပါဘုရား”

“မေးပါ . . . ဒကာကြီး။ ဘုန်းကြီးသီသမျှ ဖြေပါမယ်”

“ဆရာတော် ဦးစန္ဒနဝံဿ ပြန်ဝင်စားတဲ့ ကိုယ်ရင်လေးရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလားဘုရား။ တပည့်တော်တို့တွေချင်ပါတယ်ဘုရား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒကာကြီး။ ဟိုအပေါ်ဘုရားစင်နားက ဆရာတော်ကြီးဘေးမှာပုံပါ။ အဲဒါ ငယ်စဉ်တုန်းကပါ။ အခုတော့ လူထွက်ပြီး လူဖျိုတောင်ဖြစ်နေပါပြီ။ သူက ဒီမှာမနေပါဘူး။ ကျွန်ခေါက်နားက ထိပုံစုရွာပြန်သွားပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရှိစဉ်က အကြောင်းတွေတို သူကအကုန်အစင် ပြန်ပြောနိုင်ပါတယ်”

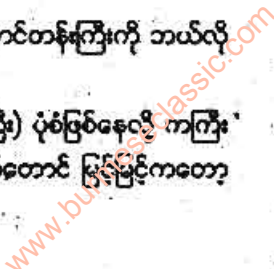
မောင်ညိုမိုင်း . . .

“မတွေ့ရတာ နာတာပဲဇော်၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ ဆရာတော်နဲ့ အတော်တူတာပဲ”

ကျွန်တော် . . .

“ဆရာတော်ဘုရား၊ ဒီအပေါ်က ထောင်တန်းကြီးကို ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲဘုရား”

“ပထမအဆင်းကတောင်က (က-ကြီး) ပုံစံဖြစ်နေလို့ ကကြီး’ တောင်လို့ခေါ်တယ် ဒကာကြီး။ အနောက်ဘက်တောင် ပြင်မြင်ကတော့

၉၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မိုးမခတောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဘုရားစေတီတွေအများကြီးရှိတယ်။ ဒကာကြီးတို့ တက်ဖူးကြဦးမှာလား”

ကိုတင်ထွန်း . . .

“တင်ပျံ့ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့တောင်ပေါ်ကို တက်နိုင်သမျှ တက်ပြီးဖူးပါ့မယ်။ ညကိုတော့ ဒီရေခဲထဲမှာ အိပ်လို့ရမလားဘုရား။ တပည့်တော်တို့က အရှင်ဘုရားနဲ့လည်း စကားပြောချင်၊ မေးချင်၊ လျှောက်ချင်သေးလို့ပါဘုရား”

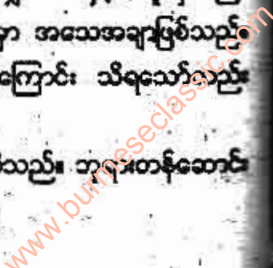
“အိမ်း . . . အိမ်း . . . ရပါတယ် ဒကာကြီးတို့၊ ဒီက ကပ္ပိယကြီးက စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

ရေခဲကြီးမှာ ဘုရားတန်ဆောင်းနှင့်တွဲထားသည်။ အခန်းများခွဲထားပြီး ဘုန်းတော်ကြီးများလည်း နေထိုင်သည်။ တန်ဆောင်းကြီးအား ဖျဉ်များဖြင့် ကာရံထားသဖြင့် အလွန်ပူလှသည်။ သစ်ရိပ်၊ ဝါးရိပ်မရှိရှားခေါင်မှာလည်းအလွန်နိမ့်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ညအိပ်ရန်နေရာမှာ တန်ဆောင်းအတွင်း ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ ထိုင်ရင်းညအိပ်ရမည့် အခြေအနေကို စဉ်းစားနေမိစဉ် ဘုရားရင်ပြင်တော် ကျောက်ပြားများပေါ်သို့ လေအငွေ့တွင် လိမ့်၍ပါလာသော ပလတ်စတစ်အိတ် (ကျွတ်ကျွတ်အိတ်)အသံများကို ကြားရသည်။

တခွဲခွဲနှင့်တရှုပ်ရှုပ်နှင့် လူလမ်းလျှောက်သံနှင့် တူလှသည်။ ညဘက်တွင်လည်း အလွန်ပူလောင်နေမည်မှာ အသေအချာဖြစ်သည်။ ရေချိုးရန်၊ အပေါ့အလေးသွားရန် နေရာရှိကြောင်း သိရသော်လည်း အလှမ်းဝေးသည်။

ကျွန်တော်ညအိပ်ရန် ဝန်လေးနေမိသည်။ ဘုရားတန်ဆောင်း

ဘုန်းကြီးကျောင်းဖြစ်၍ ညစာအတွက်လည်း အခက်အခဲရှိသည်။ ဘုရားဝင်းအပြင်တွင် အအေးဆိုင်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သာရှိသည်။ ထမင်းစားရန်အတွက်(၂)မိုင်ခန့်ခရီးလမ်းလျှောက်ပြီး ခုန်ကုန်မော်လမြိုင်လမ်းဘေးရှိ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ရှာဖွေရဦးမည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဆရာတော်အား ဝတ်ပြည့်ပြီး ကကြီးတောင်ပေါ်သို့ တက်ရန်လမ်းလျှောက်ထွက်လာကြသည်။ အချိန်မှာ ညနေ (၃) နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း နေမှာပူလောင်တုန်းပင်။ အနောက်ဘက်မှစကြန်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြပြီးနောက် တောင်ခြေသို့ ရောက်သည်။

တောင်ခြေမှတက်လာရာ မတ်ဆောက်လာပါသဖြင့် ကျွန်တော်မတက်တော့ပါ။ ဒူးမှာနာလာသည်။ လှေခါးထစ်များမှာ ကျောက်ထုံးများခင်းထားသော လမ်းသာသာသာဖြစ်သည်။

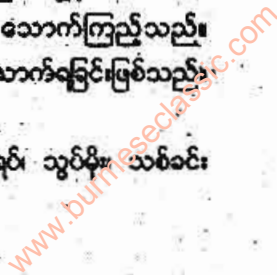
မောင်ညိုဦး . . .

“ကဲ . . . ထောင်မှူးကြီး။ ခင်ဗျားမလိုက်နိုင်ရင် ဒီနားမှာရေပ် လေးမှာပဲ စောင့်နေခဲ့ပေတော့။ ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ အလျှော့မပေးဘူး။ အပေါ်ရောက်အောင်တက်မယ်။ အပေါ်မှာ မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံကလေးတွေရှိက်မယ်”

“စိတ်ချ။ လက်ချသွားကြပါဗျာ။ ကျွန်တော်စောင့်နေပါမယ်”

သူတို့တောင်ပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တောင်ထက်လမ်းဘေးရှိ ရေအိုးစင်ကလေးမှရေကို သောက်ကြည့်သည်။ လက်ကိုင်ရိုးတပ် အုန်းမှုတ်ခွက်ကလေးဖြင့် သောက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ရေမှာကြည်လင်အေးမြနေသည်။

ပြီးနောက် ရေအိုးစင်အနီးရှိ တစ်ဖက်ရပ် သွပ်မိုး သစ်ခင်း

၁၀၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ရေကလေးတွင်ဝင်ထိုင်၍ ပုတီးစိပ်တော့သည်။ ပုတီး(၁၁)ပတ်ပြည့်သော်
တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်များအား အမှုဝေသည်။

ပြီးနောက်အစွဲ ရေအိုးစင်နောက်တွင် ထောင်ထားသော
မုတ်ရံအုန်းတံမြက်စည်းကလေးအားတွေ့ရသဖြင့် စရပ်ကလေးရှေ့နှင့်
တောင်ပေါ်တက်သည့် လှေကားထစ်များအားလှဲကျင်းပြီး သန့်ရှင်းရေး
လုပ်တော့သည်။ ဝါးရွက်ကြောနှင့်ညောင်ရွက်များ ရှင်းလင်းသွားသည်။
မြေပြောင်ပြောင်ပေါ်လာ၍ စိတ်ချမ်းသာမိသည်။ ထိုစဉ်တွင် မောင်ညိုမှိုင်း
နှင့် ကိုတင်ထွန်းတို့ ပြန်ဆင်းလာကြသည်။

မောင်ညိုမှိုင်း . . .

“ထောင်မှူးကြီးတို့ကတော့ အလုပ်ကို ဖြစ်နေတာပဲ။ ယူတတ်
ရင် ကုသိုလ်ဆိုတာရတာပဲနော်။ ကျွန်တော်တို့တော့ ပင်ပန်းပြီး ပြန်လှည့်
လာရတယ်။ ကကြီးတောင်ပေါ်ပဲရောက်တယ်ဗျို့။ အပေါ်ဆင့်က မိုးမခ
တောင်ပေါ်တော့ မတက်နိုင်တော့ဘူး။ ပြန်လှည့်လာရတယ်။ ထောင်မှူး
ကြီး နားပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော့်လည်း ကုသိုလ်လေးဝေပျူပါဦး။”

ကိုတင်ထွန်း . . .

“ဆရာမှိုင်း ဆရာနေပါဦးဗျာ၊ ထောင်မှူးကြီး တံမြက်စည်း
လှည်းနေပုံကို ကျွန်တော်မှတ်တမ်းတင်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

ကိုတင်ထွန်းဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးတော့ မောင်ညိုမှိုင်းကျွန်တော့်ထံမှ
တံမြက်စည်းယူ၍ ဝင်လှည်းသည်။ ဖုန်လုံးများကြားထဲတွင် မောင်ညိုမှိုင်း
ကိုယ်ပျောက်သွားတော့သည်။

သရဲ တစ္ဆေ၊ ဣန္ဒရဆရာကြီးမို့ တောင်စောင့်နတ်များက ကူညီ
လိုက်ဟန်တူပါသည်။ ထိုစဉ်တွင် ကိုတင်ထွန်းကလည်း အားကျမခဲ။
သောက်ရေအိုးစင် ခေါင်မိုးပေါ်မှတွေ့ရသော ကြက်လွှဲတံမြက်စည်း

ကလေးဖြင့် သောက်ရေအိုးစင်ခေါင်မိုးအား လှဲကျင်းနေတော့သည်။

တောင်ပေါ်တက်ဘုရားပူးသူနှင့် မတက်နိုင်၍ အောက်တွင် လွန်ခဲ့သောကျွန်တော်ထံမှ ကုသိုလ်များအား သူတို့နှစ်ယောက် လှယူ နေကြပါသည်။ ကုသိုလ်စားပြုများဖြစ်ဟန်တူသည်။

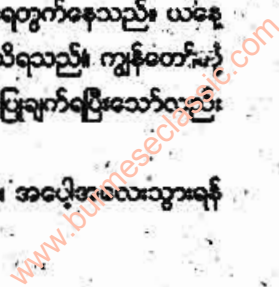
ကျွန်တော်တို့တောင်ပေါ်က ဆင်း၍အလံတစ်ရာဘုရားကြီး၏ ထူးခြားလှသော ကံ့ကော်ပင်တောတန်းအောက် အရိပ်ခို၍ ပြန်ခဲ့ကြ သည်။ ကံ့ကော်ပင်တန်း၏ လက်ဝဲဘက်တွင် မြေနီကားလမ်းရှိသည်။

လက်ယာဘက်တွင် သန့်ရှင်းနေသော ကံ့ကော်ပင်အောက်မြေ လမ်းကျယ်ကြီးနှင့် လက်ယာဘက်တွင် ယောဂီများနေထိုင်သည့် လုံးချင်း အိမ်ကလေးများအား ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် သစ်ရိပ်၊ ဝါးရိပ်တွင် သန့်ရှင်း သပ်ရပ်စွာ မြင်တွေ့ရသည်။ အိမ်ခြံများရွေ့၍ ကံ့ကော်ပင်များအား အပိုင်သတ်မှတ်ထားဟန်တူသည်။

ရေအိုးစင်ကလေးများ တည်ထားသည်။ သတ်မှတ်ထားသည်။ ကံ့ကော်ပင်များအောက်တွင် လှဲကျင်းထားသည်မှာ ပြောင်ဝင်းနေသည်။ အချို့ယောဂီအိုကြီးများကတော့အောက်တွင် လှဲကျင်းသန့်ရှင်းနေကြ တုန်းပင်။ အမျိုးသမီးကြီးများသာဖြစ်သည်။ နေမင်းကြီးမှာ အနောက် ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ တိုက်အုပ်ဆရာတော်သည့် တန်ခေတင်သို့ ရောက်တော့ ဆရာတော်အခန်းထဲတွင် ငွေများရေတွက်နေသည်။ ယနေ့ အလံတစ်ရာဘုရားကားများ လုပ်အားခများဟု သိရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားပေါ်တွင် ညအိပ်ရန်ဆရာတော်ထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရပြီးသော်လည်း မအိပ်လိုတော့ပါ။

ဘုရားပေါ်တွင် ရေရှားဟန်တူပါသည်။ အပေါ်အလေးသွားရန်

၁၀၂ * ထောင်မှူးကြီးလိန်းဝင်း

လည်း အိမ်သာကို မပြင်ရ။ တစ်ည နှစ်ခါ၊ သုံးခါပေးသွားတတ်သော မောင်ညိုပိုင်းအတွက်မလွယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ဖုန်အလူးလူးဖြင့် ရေချိုးမှပြစ်ပေးတော့မည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးတိုင်ပင်၍ ဆရာတော်အား နှုတ်ဆက်ဝတ် ပြုပြီး စာအုပ်များနှင့်မုန့်များလှူဒါန်းခဲ့သည်။

မောင်ညိုပိုင်း . . .

“အရှင်ဘုရားတပည့်တို့ ပြန်ခွင့်ပြုပါဘုရား။ ဒီမှာ ညမအိပ် တော့ပါဘူး။ မင်းသားကြီး ဦးစိန်တင်ဝင်းလည်း လေဖြတ်ထားပြီ။ ရွာထဲ မှာနေတာဆိုတော့ တပည့်တော်တို့ မသွားတော့ပါဘူးတုရား။ အဲ . . . ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ “အလံတစ်ရာဘုရားကျောက်စာ” ကိုတော့ ကူးယူသွားချင်ပါတယ်ဘုရား။ ညွှန်ပြတော်မူပါဘုရား”

“အိမ်း . . . အိမ်း . . . ကောင်းပါပြီ ဒကာတို့၊ ဘုရား ကျောက်စာက မြောက်ဘက်မှန်နားမှာရှိပါတယ်။ သွားကြပေရော့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မြောက်ဘက်မှန်ဘက်သို့ သွားကြသည်။ ကျောက်စာတိုက်မှာ မြောက်ဘက်မှန်အနီး အထက်ပစ္စယံပေါ်တွင် တည် ထားသည်။ ကျောက်ဖြူ စကျင်ကျောက် ကျောက်သားပေါ်တွင် ရေထိုး ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

“သထုံမြို့နယ်၊ အလံတစ်ရာမဟာဓဗ္ဗက္ခယစေတီကျောက်စာ”

သထုံမြို့နယ်၊ ကျိုက်ကော်သိမ်ဆိပ်တိုက်နယ်အနီး၊ ထီးပုံရွာ စာတံ၊ သက်တော် (၅၉)နှစ်၊ ဝါတော်(၁၄)ဝါရှိ၊ ၁၂၇၅-ခုနှစ်၊ ဘဗိုတွဲ လဆန်း (၉)ရက်၊ အဂါဇေဗ္ဗာ (ပအိုဝ်းအမျိုးသား) ဆရာတော် ဦးစန္ဒနဝံသ ဦးဆောင်၍ အဖွဲ့ဝင်တို့၏အင်အားဖြင့် (၂၂) နှစ်အတွင်း ၁၃၁၄-ခုနှစ်မှ

ဝတင်၍ အလံတစ်ရာစေတီကို အုတ်မြစ်ချတည်ဆောက်သည်။

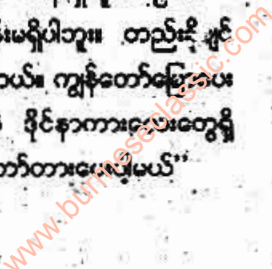
၁၃၃၅ ထိ ပါရမီဆယ်ပါးအဖွဲ့ဝင် (၂၅၅၆၁၉၁)၊ အလံတစ်ရာ ကုန်းတော် ဗုဒ္ဓဂါမရွာ၌ လူနေရပ်ကွက် (၇)ခု၊ အိမ်ခြေ (၁၂၂၄)အိမ်၊ လူဦးရေ (၅၃၁၉)ဦး၊ အလံတစ်ရာကုန်းတော်နေ၊ ရသေ့၊ ရသေ့မ၊ ဥပါသကာ၊ ယောဂီအားလုံး ရာသက်ပန်သက်သတ်လွတ်၊ ဘေးဆုံးစားသုံး ရန် သစ္စာပြုထားကြသည်။

၁၃၄၀-ပြည့်၊ တန်ခူးလဆန်း (၁၂)ရက် ပြီးစီးအောင်မြင်သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကျောက်စာကူးနေကြစဉ် ပအိုဝ့််အမျိုးသား အင်္ကျီ လုံချည်နီနီခဲခဲများ ဝတ်ထားကြသော အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားများ ပန်းများကိုင်ဆောင်၍ အိုးစည်ခုံမောင်းတီးခတ်တန်းစီ၌ ဘုရားဝင်၊ အတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။ လူ (၅၀)ခန့်ရှိသည်။ ညနေချမ်း၊ ဘုရားကြီး အား ပန်းကပ်သောက်တော်ရောက်ရန် ဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။

ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းများယူ၍ ကားဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ဈေးဆိုင်တန်းအနီးတွင် ဆိုက်ကားရ၍တော်ပေသေးသည်။ (၂) မိုင်ခန့် ခရီးကို တစ်ဦး(၃၀၀/-)ကျပ်စီပေးရသည်။ ဆိုက်ကားတစ်စီးတည်း လူ(၃)ယောက် ခိုင်းသည်။ ကံကော်တောလမ်းအတိုင်း ပြန်လာကြရာ ရွာတွင်းဝင်ပြီးနောက် ရန်ကုန်-မော်လမြိုင်လမ်းမသို့ ရောက်သည်။ ညနေ နေဝင်ချိန်ဖြစ်သော်လည်း အလင်းရောင်ရှိသေးသည်။ ကားမရလျှင် ဤရွာတွင် ညအိပ်ရန် တည်းခိုခန်းစုံစမ်းကြရာ အနီးရှိလူတစ်ဦးက -

“ဆရာကြီးတို့ ဒီရွာမှာ တည်းခိုခန်းမရှိပါဘူး။ တည်းခို နှင့် ရင်တော့ နီးစပ်ရာအိမ်တွေမှာ တည်းခိုလို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်မြေးအဖေ ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် သထုံ-မော်လမြိုင်သွားမဲ့ ဒိုင်နာကားပေးတွေရှိ စာတ်ပါတယ်။ ခဏစောင့်ကြည့်ပါဦး။ ကျွန်တော်တားပေးပါမယ်”

၁၀၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်တို့ကားစောင့်ရှောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသည်။ ထမင်းဆိုင်တော့ မမြင်ရပါ။ ရွာမှာလည်း လမ်းဘေးရွာငယ်လေးဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်၊ ကြော်ညိုဆိုင်နှင့် ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်ဆိုင်လေးများလောက်သာ တွေ့ရသည်။

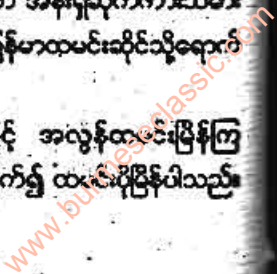
ယင်းရွာသားကြီးမှာ သဘောကောင်းလှသည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်သောက်သဖြင့် သူ့အားတိုက်သော်လည်း မသောက်ပါ။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဒိုင်နာကားလေးတစ်စီးလာသည်။ ရွာသားကြီးက တားပေးသည်။ ကားပေါ်တွင် လူ (၅)ဦးခန့်သာပါသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ခုံနေရာရသည်။

သထုံသို့တစ်ဦး(၅၀၀/-)ကျပ်စီပေးရသည်။ မော်လမြိုင်အထိ သွားမည်ဟုသိရသည်။ ကျွန်တော်တို့က ဝင်းကျိုက်တောင် တက်ကြဦးမည်ဖြစ်၍ သထုံရွှေစာရံဘုရားရှေ့တွင် ဆင်းကြသည်။ ရွှေစာရံဘုရားအား ဖူးမြော်ကြပြီးနောက် တည်းခိုခန်းရှာ၍ (၃) လမ်းအကျော် အတွင်းထဲ၌ တည်းခိုခန်းရသည်။

တစ်ဦး(၂၀၀၀/-)နှုန်းသာပေးရသည်။ တည်းခိုခန်းတွင် ပစ္စည်းများအားထားပြီးနောက် ရေတစ်ဝချိုးကြသည်။ သထုံရေမှာလည်း သန့်စင်ပြီးအေးမြနေ၍ လန်းဆန်းအမောပြေသွားကြသည်။

ညစာစားရန် ထမင်းဆိုင်ရှာရပြန်သည်။ အရှေ့ဘက်ထွက်၍ မော်လမြိုင်လမ်းမကြီးအား ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် အနီးရှိဆိုင်ကားသမားတစ်ဦးအား မေးမြန်းရာ "ရွှေမြိုင်" ဟူသော မြန်မာထမင်းဆိုင်သို့ရောက်သည်။

တောင်တက်ထား၍ ပင်ပန်းသဖြင့် အလွန်ထမ်းမြီန်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ဝိစကီနှစ်ပက်သောက်လိုက်၍ ထမ်းလျှံပြန်ပါသည်။

ဆေးအဖြစ်သောက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ မောင်ညိုမှိုင်းနှင့် ကိုတင်ထွန်း တို့ကတော့ သောက်တတ်ကြသော်လည်း မသောက်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခန်းပြန်ရောက်တော့ ညွှန်းနာသိမ့် ရှိပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်က မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ခြေလက် ဆေး၍ ဘုရားဝတ်ပြု၊ ပုတီးစိပ်ပါသည်။ ဟိုလူနှစ်ယောက်ကတော့ အပေါ့အပါးသွားပြီး အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

မျက်နှာမသစ်၊ သွားမတိုက်၊ ဘုရားမသို့ခိုး၊ ပုတီးမစိပ်ပါ။ အတော်ညစ်ပတ်သောလူများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တော့ အရက် သောက်ပြီး ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်သည်ဟု ကဲ့ရဲ့ကြသည်။ ခရီးသွားနေစဉ် ပင်ပန်းသောကြောင့် အရက်ကို ဆေးအဖြစ်သောက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ညဉ့်ဘက်အိပ်၍ အလွန်ခဲကောင်းသည်။ သထုံညချမ်းမှာ မတ်လဆန်းဖြစ်၍ ရန်ကုန်ထက်ပူပါသည်။ လျှပ်စစ်မီးလစနေ၍ ပန်ကာ ဖွင့်နိုင်သောကြောင့် အဆင်ပြေပါသည်။

မနက် (၅) နာရီ အိပ်ရာထကြသည်။ မျက်နှာသစ်ပြီး ရေချိုးကြ ပြန်သည်။ မနက် (၇) နာရီတွင် တည်းခိုခန်းအား သေခွပြန်အပ်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း ကားစောင့်သည်။ မော်လမြိုင်သို့သွားမည့် မှန်လုံကားကြီးရသဖြင့် အဆင်ပြေပြန်သည်။

မုတ္တမမှ မော်လမြိုင်တံတားကြီးအားကျော်ခဲ့ပြီး မော်လမြိုင်မြို့ ထဲရောက်သည်။ ဈေးအနီးတွင် ခရီးသည်များခေတ္တချ၍ ဆက်ထွက် လာရာ မော်လမြိုင်အဝေးပြေးကား ဂိတ်အတွင်းရောက်မှ ဂိတ်ဆုံးတော့ သည်။ အချိန်မှာ နေ့လယ် (၁၁) နာရီကျော်ပြီဖြစ်၍ ကားဝင်းမှ ရာ အနီးရှိ ထမင်းဆိုင်သို့ဝင်ကြသည်။ "ပြုံးမေ" ထမင်းဆိုင်ဟု ဆိုင်းဘုတ် ကြီးရေးထားသည်။ ထမင်းစားရန်အတွက် ဆိုင်ရှင်ကိုယ်ပိုင် စေတနာ

၁၀၆ ● ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကောင်းစွာဖြင့် စီစဉ်ပေးသည်။

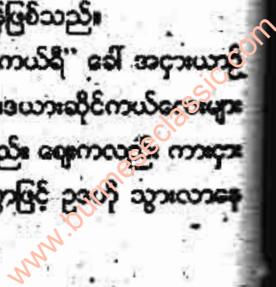
ဟင်းချို၊ မှာ ကြက်သား၊ ဝက်ကလီစာ၊ ဆိတ်ကလီစာ၊ ငါးဟင်း၊ ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်နှင့် အရန်ဟင်းများအဖြစ် ကြက်ဟင်းခါးသီးကြော်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်ကြော်နှင့်ပဲဟင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ငပိရည်၊ ငပိထောင်းနှင့် တို့စရာများလည်းပါသေးသည်။ ထမင်းစားနေစဉ် ဆိုင်ရှင်ဒေါ်သန်းသန်းဝင်းမှ သန်လျင်မှမောင်ညိုမှိုင်းနှင့် အိပ်နီးချင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

အသိပိတ်ဆွေများဖြစ်ကြ၍ မောင်ညိုမှိုင်းတို့တအား စကားပြောတော့သည်။ ထမင်းစားပြီးနောက် ကော်ဖီနှင့်မုန့်များရောက်လာသည်။ ဆိုင်ရှင်ဒေါ်သန်းသန်းဝင်းမှာလည်း စာချစ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အားလပ်ချိန်တွင် စာဖတ်တတ်ကြောင်းသိရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စာအုပ်များ လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

သူမအားနှုတ်ဆက်ပြီး သူမညွှန်ပြရာ အဝေးပြေးကားဝင်းထောင့်တွင်ရှိသည့် မော်ရှေ့မြိုင်တည်းခိုခန်းသို့ ရွာခဲ့ကြသည်။ တည်းခိုခန်းမှာ(၃)ထပ်အဆောက်အဦ ဖြစ်သည်။

ပထမထပ်၊ အစွန်ထောင့်ခန်း၊ (၃) ဦးခန်းအားပေးသဖြင့် ခေတ္တအမောဖြေ၊ အနားယူကြပြီးနောက်၊ ရေချိုးကြသည်။ မော်လမြိုင်ရေမှာ သထုံရေထက် စိမ်းမြဲကြည်လင်နေသည်။ ရေချိုးပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ မြို့ထဲလည်ပတ်၍ ရှေးဝယ်ရန်ဖြစ်သည်။

အပြင်သွားရန်အတွက် “ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီ” ခေါ် အငှားယာဉ်များရှိသည်။ Super Cub အမျိုးအစား၊ ယိုးဒယားဆိုင်ကယ်ငှားများဖြစ်သည်။ နောက်ထိုင်ခုံတွင် လူ (၂) ဦး တင်သည်။ ရှေးကလည်း ကားငှားသည်ထက်မနှိမ့်၊ လမ်းမများတွင် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဥပမာ သွားလာနေ

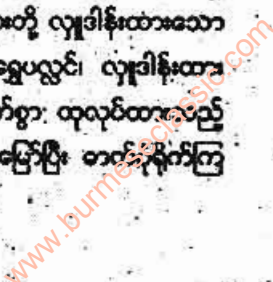
ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ပစီးရဲပါ။ အနီးတွင် တွေ့ရသည် (လေးဘီးကား) တစ်စီးအား ငှားရမ်းလိုက်သည်။

မော်လမြိုင်ထောင်နှင့် ကျိုက်သံလဲဘုရားဘက်သွားရန် ဖြစ်သည်။ လူသုံးဦး (၂၀၀၀/-)ကျပ်ပဲ စောင်းသည်။ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီများပေါ်ပေါက်၍ ကားငှားရမ်းသူနည်းကြောင်း ကားဆရာက ငြီး(ညည်း)ပြသည်။ မော်လမြိုင်ထောင်တွင် ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း နိုးကြီးအောင်က ထောင်ပိုင်ကြီးဖြစ်သည်။

ရဲစခန်းတွင်လည်း ရဲအုပ်ကြီး သူငယ်ချင်းမောင်မောင်ဝင်းရှိ သေးသည်။ မော်လမြိုင်ထောင်ရောက်တော့ ဦးမိုးကြီးအောင်မရှိ၊ စိုက်ပျိုးခင်းသွားနေကြောင်းသိရသဖြင့် သူ့ဖနီးအား စာအုပ်လက်ဆောင်ပေး၍မှာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ “ကျိုက်သံလဲဘုရား” သို့ တက်ကြသည်။ ဘုရားဖူးကြသည်။ မြောက်ဘက်မှစ်အဆင်းတွင် ဝေါပကလူကြီး တစ်ဦးနှင့်တွေ့ပြီး သူကပင် မင်းတုန်းမင်း၏မိဖုရား (စိန်တုံးမိဖုရား) ကိုးကွယ်ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော ဘုရားဝင်းအတွင်းရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့လိုက်ပို့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အား ဖူးမြော်ရင်း အလှူငွေကပ်၍ စာအုပ်များလှူဒါန်းသည်။ ဆရာတော်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အတွင်းခန်းဝင်၍ မင်းတုန်းမင်းနှင့် စိန်တုံးမိဖုရားတို့ လှူဒါန်းထားသော သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ ဓွယ်တော်ပင့်ဆောင်လာသည့် ရွှေပလ္လင်၊ လှူဒါန်းထားသည့် ရှေးဟောင်းရွှေစာတိုက်၊ လက်ရာမြောက်စွာ ထုလုပ်ထားသည့် ပန်းကနုတ်၊ တံကဲများအား ကြည့်ရှုလေ့လာဖူးမြော်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။

၁၀၈ ❁ ထောင်မှူးကြီးသိန်းစင်

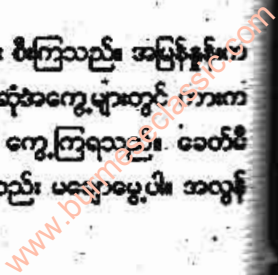
ရှေးဟောင်းအနုပညာလက်ရာများဖြစ်သည်။ အနစ်(၂၀၀)ခန့် ပိုပြီးဖြစ်သော်လည်း အကောင်းအတိုင်းပင်၊ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သော ဆရာတော်များကြောင့်လည်းဖြစ်မည်။ ဦးပဉ္စင်းမှ တိုင်ဖုံးများတွင် ဇာတ်တော်တစ်ခုလုံးအား ပုံဖော်ထုလုပ်ထားသော ရွှေကနုတ်ပန်းများအား လှည့်လည်ပြသသည်။

ရှေးမြန်မာတို့၏ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ အနုပညာလက်ရာများဖြစ်သည်။ တိုင်ဖုံးကနုတ်ပန်းများအား သစ်ပင်တစ်ပင်တည်းအား အဆက်အစပ်မရှိ ထုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ မပျော်လင့်ဘဲ ရှေးဟောင်းပန်းပုလက်ရာများအား ကြည့်ရှုခွင့်ရသဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်မိသည်။ မြန်မာ့ရှေးဘုရင်များ၏ ဘာသာရေးကိုးကွယ်မှုနှင့် အလှူအတန်း၊ ရက်စရာမှုကိုလည်း ဂုဏ်ယူမိသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်ဝကြီး ကြည့်ရှု ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတင်ကြပြီး ဆရာတော်အား နှုတ်ဆက်ကန်တော့၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အပြန်လမ်းတွင် ဆိုင်ကယ်မြို့တော်ဖြစ်၍ ကားသမားများမှာ အတော်သတိထား၍ မောင်းကြရာသည်။

တစ်လလျှင် ဆိုင်ကယ်တိုက်မှုပေါင်း (၁၀၀) ကျော်ပြီး၊ လူ (၂၀၀)ကျော်ခန့် ဆေးရုံပို့ရကြောင်း၊ သေဆုံးသူလည်းများကြောင်း သိရသည်။ သူတို့ဆိုင်ကယ်စီးသည်မှာ (HELMET) ခေါ် ဦးထုပ်ဆောင်းသူက နည်းသည်။

ဆိုင်ကယ်တစ်စီး (၃) ယောက်လည်း စီးကြသည်။ အမြန်နှုန်းမှာ မလျော့၊ ဖမ်းဆီးမည့်သူလည်း မမြင်မိ။ လမ်းဆုံအကျွန်းများတွင် ကားက ဆိုင်ကယ်များအား ဦးစားပေးစောင့်စားပြီးမှ ကွေ့ကြရသည်။ ခေတ်မီလာ၍ ခရီးလမ်းကြောင်းလျှင် ပြန်လာသော်လည်း မလျော့ပေ့ပါ။ အထွန်

အန္တရာယ်များ၍ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

ဆိုင်ကယ်ချင်းတိုက်ရုံသာမက၊ လမ်းသွား၊ လမ်းလာများကိုလည်း အရှိန်မထိန်းနိုင်သဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မိမှုများလည်း မကြာခင်ထင်ရှားကြောင်း ကားဆရာကရှင်းပြသဖြင့် ကျောချမ်းမိသည်။

တိုးတက်မှု၏ အနိဋ္ဌာရုံများလားဟုလည်း စဉ်းစားဝေဖန်မိသည်။ တိုးတက်ခေတ်မီစည်းကမ်းရှိရန် အတော်လိုသေးသည်ဟု သုံးသပ်မိသည်။

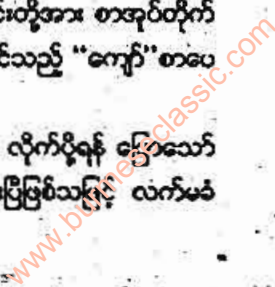
ကျွန်တော်တို့သည် တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။ တည်းခိုခန်းမှာ အဝေးပြေးကွင်းအတွင်း အရိပ်ရသစ်ပင်မရှိသဖြင့် ကျနေအောက်၌ပင် အလွန်ပူလောင်နေသည်။ အခန်းတွင်း၌ ပန်ကာဖွင့်၍ အနားယူကြသည်။

မောင်ညိုမြိုင်းမှာ မျက်မှန်ချွတ်၊ နားကြပ်ချွတ်ထားသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်ကိုတင်ထွန်းက မကောင်းပြော၍ စကြ၊ နောက်ကြသော်လည်း သူမကြားပါ၊ မမြင်ပါ။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သနားစရာကလေးပင်။

ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တအနားယူ၊ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး လေးဘီးကားငှား၍ ထွက်ကြပြန်သည်။ ဤတစ်ခါတော့ ထုတ်ဝေသူကိုတင်ထွန်း၏ပေးပို့ထားသော စာအုပ်တိုက်များသို့ဖြစ်သည်။ လေးဘီးကားဆရာမှာ အသွား(၂၀၀၀/-)ပဲ တောင်းသည်။ စောင့်ဆိုင်းမယူပါ။

ကိုတင်ထွန်းက ကျွန်တော်နှင့်ကိုညိုမြိုင်းတို့အား စာအုပ်တိုက်ဆိုင်ရှင်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ နောက်ဆုံးဝင်သည့် “ကျော်” စာပေစု ဦးကျော်နှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။

အပြန်တွင် ဦးကျော်က ညစာကျွေးရန် လိုက်ပို့ရန် ငြောသော်လည်း ကျွန်တော်တို့တွင် လေးဘီးကားငှားထားပြီဖြစ်သဖြင့် လက်မခံ

၁၁၀ ❁ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တော့ပါ။

ဦးကျော်သမီး ဥစ္စာကလည်း မော်ဂျေလှပြီး စာအုပ်တစ်မျိုးစီ အတွက် (၅၀)အုပ်စီ အပြန်ဆုံးပို့ပေးရန်မှာသည်။ (၁၀)တန်း စာမေးပွဲများ အပြီးတွင် အလွန်ရောင်းကောင်းကြောင်းပြောသည်။

ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ သူတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုင်နှစ်ဆိုင်တွင် စာအုပ်ဝယ်သူကမစ၊ တန်းစီ၌ပင်ဝယ်နေကြသည်။ စာအုပ်အမျိုးကလည်း စုံသည်လေ။

အပြန်တွင် ကျွန်တော်တို့ လေးဘီးကားဖြင့် မော်လမြိုင်ကမ်းနား လမ်းအားပတ်၍ ပြန်ကြစဉ် ကျွန်တော်က စပ်စုသည်။

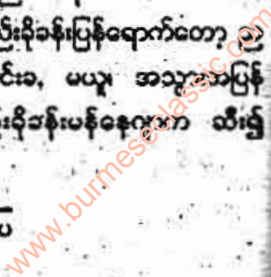
“ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်ညိုမှိုင်းနဲ့ ကိုတင်ထွန်းရေ စာရေးဆရာ တွေ ထုတ်ဝေသူတွေထက် စာအုပ်အရောင်းဆိုင် ပိုင်ရှင်အလုပ်က ပို ကောင်းတယ်ထင်တယ်ဗျာနော်”

“ဟုတ်သယဲ့ဆရာရယ်၊ အခုဆိုင်ရှင်ဆိုရင် ဆိုင်ခန်းက နှစ်ခန်း Hilux ကားအသစ်တစ်စီး၊ Super Roof ကားတစ်စီး ဆိုင်ကယ် ကလည်း သုံးစီးလောက်ရှိတယ်။

“ကိုတင်ထွန်းမှာလည်း Publia ကားအစုတ်တစ်စီးရှိပါတယ် ဗျာ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဟဲ့”

အားလုံးသဘောကွ၍ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

မော်လမြိုင်ကမ်းနားတွင် လေညင်းခဲရင်။ လေးဘီးကား ဆရာက ဖြည်းဖြည်းမောင်းပေးသည်။ တည်းခိုခန်းပြန်ရောက်တော့ ည (၆)နာရီ ကျော်ပြီး ကားဆရာကစောင့်ဆိုင်းခ၊ မယူ၊ အသွားပြန် (၅၀၀၀/-)ကျပ်ပဲ တောင်းသည်။ တည်းခိုခန်းမန်နေဂျာက သီး၍ ပြောသည်။

“ဆရာတို့ ဧည့်သည်လာတယ်။ မှော်လမြိုင် ထောင်ပိုင်ကြီးတဲ့ ပြုံးမမစားသောက်ဆိုင်မှာ စောင့်နေတယ်လို့ပြောတယ်”

“ကျေနူးပဲ . . . မန်နေကျကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ခွဲချိန်းထား တယ်။ ညစာစားကြဖို့ပဲ။ ကျွန်တော်တို့အပေါ် မတက်တော့ဘူး။ ကိုယ် သွားတော့မယ်”

ကျွန်တော်တို့လိုက်လာကြရာ စားသောက်ဆိုင်ရွေ့တွင်ခုံချ၍ ထွက်တိုင်စောင့်မျှော်နေသော သူငယ်ချင်းထောင်ပိုင်ကြီး ဦးမိုးကြီးအောင် နှင့်တပည့်ဖြစ်သူအား အဝေးမှပင်မြင်ရသဖြင့် လက်ပြနှုတ်ဆက်ကြ သည်။

ဦးမိုးကြီးအောင် “ကိုသိန်းဝင်းဇေ၊ ကိုယ်စောင့်နေတာကြာ ပြီကွ။ မင်းတို့ဘယ်သွားကြတာလဲ”

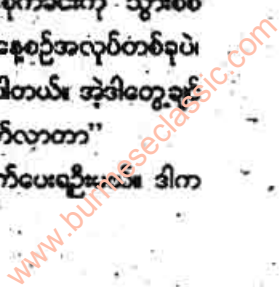
“မြို့ထဲစာအုပ်ဆိုင်တွေသွားပြီးအပြန် ကမ်းနားလမ်းပတ်လို့ ကြာသွားတာ သူငယ်ချင်း၊ ဒါနဲ့ မင်းက ထောင်ပိတ်ပြီးမှအားတာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ သူငယ်ချင်း။ ဒီနေ့တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ စော စော ထောင်ပိတ်နိုင်တယ်လေကွာ။ မင်းမေ့နေပြီလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ထောင်လောကက ထွက်ဖာကြာတော့ ထောင်အထာတွေပေတောင်ကုန်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ ကိုမိုးက နေ့လယ်က စိုက်ခင်း သွားတယ်ဆို၊ စာအုပ်ပေးခဲ့တာဇော တွေ့ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုသိန်းဝင်းဇေ၊ ထောင်စိုက်ခင်းကို သွားစစ် ရသေးတယ်။ အဲ့ဒါလည်း ထောင်ကိစ္စအပြင် နေ့စဉ်အလုပ်တစ်ခုပဲ။ ခင်ဗျားစာအုပ်ကို မိန်းမက ရောက်ရောက်ရှင်းပေးပါတယ်။ အဲ့ဒါတွေ့ခွင့် ထွန်းလို့ ထောင်စောစောပိတ်၊ ရေဖိုးချိုးပြီး ထွက်လာတာ”

ကျွန်တော် “ကဲ . . . ကဲ . . . ပိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါက

၁၁၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

စာရေးဆရာ သန်လျင်မောင်ညိုပိုင်။ ဒီကဆရာကတော့ New Idea စာပေက ထုတ်ဝေသူဦးတင်ထွန်းပါ။ ဒါက မော်လမြိုင်ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးမိုးကြီးအောင်ပါ။ သူတို့ မတ်တတ်ရပ်၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဆရာ”

“ဝမ်းသာပါတယ် ထောင်ပိုင်ကြီး”

ကျွန်တော်တို့တွေ့ထိုင်ကြစဉ် “ပြုံးမမ” စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သန်းသန်းဝင်းရောက်လာပြီး . . .

ထိုစဉ် ဦးမိုးကြီးအောင်က ကျွန်တော့်အား တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလာသည်။

“သူငယ်ချင်း . . . ကြိုက်တဲ့ဆိုင်သွားလေ၊ ငါကျွေးမှာပါ”

“အေးပါ . . . မင်းတို့မြို့ရောက်တော့လည်း မင်းတာဝန်ပေါ့။ တခြားဆိုင်မသွားတော့ပါဘူး ဒီဆိုင်မှာပဲစားမယ်။ ဒီမှာအကုန်ရပါတယ်။ လက်ရာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ကြိုက်တာမှာစား၊ မှာသောက်လို့ ရတယ်”

“သူငယ်ချင်း . . . မင်းသောက်သေးသလား”

“အင်း . . . ညနေပိုင်း နှစ်ပက်လောက်သောက်တယ်။ နေ့ တိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ်တော့ မသောက်တော့ဘူး။ အရက်သောက်ရင် ပြဿနာက တက်တက်လာလို့မသောက်တော့တာပါ။ မော်လမြိုင်ထောင် က အုတ်ရိုးနိမ့်တယ်။ ဘုရားနဲ့လည်းနီးပြီး မြို့လယ်ခေါင်ရောက်နေတာ။ အမြဲသတိရှိနေရတယ်သူငယ်ချင်း။ နောက်ပြီး ကိုယ်နေတဲ့အိမ်က အမှာ မခံဘူး သူငယ်ချင်းရေး အရင်ထောင်ပိုင်တွေအကြောင်းလည်း မင်းကြား မှာပါ”

“ရခိုင်ထောင်ပိုင်ကြီး အရက်မသောက်တော့ဘူးဆိုတော့ အံ့ဩစရာပဲပေါ့၊ အခုမိုးကြိုးရောပစ်သေးသလား”

“မပစ်နိုင်တော့ပါဘူး သူငယ်ချင်းရား အသက်လည်း ကြီးလာပါပြီ။ ၂၀၀၉-ခုနှစ် ကုန်လောက်မှာ ပင်စင်ယူတော့မှာ”

ကျွန်တော် ဦးမိုးကြိုးအောင်အား နောက်ပြောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူငယ်စဉ်က ရောက်ရာအရပ်တွင် အထက်လူကြီးနှင့် မတည့်သဖြင့် ပြဿနာဖြစ်လေ့ရှိသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်၍ပြဿနာဖြစ်ခြင်းကို ကျွန်တော် တို့အပတ်စဉ်တူ၊ သူငယ်ချင်းများက “မိုးကြိုးအောင်၊ မိုးကြိုးပစ်ခြင်း” ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ထားသည်။

“အေးဗျာ . . . ဘာလိုလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အသက် (၆၀)နား နီးလာကြပြီနော်။ ကိုမို၊ ကျန်းမာရေးရော ကောင်းရဲ့လား”

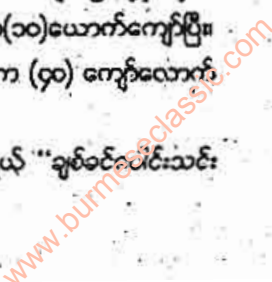
“ကောင်းပါတယ်၊ အနည်းအပါးတော့ ရောဂါရှိတာပေါ့။ သူငယ်ချင်းရော ဘာရောဂါရှိသလဲ”

ကျွန်တော် “လောလောဆယ်တော့ မရှိသေးဘူး။ အသက်ကြီးလာရင်တော့ သူ့အလိုလို ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား သူငယ်ချင်း”

“ဟုတ်ပဲ၊ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒါနဲ့ တို့အပတ်စဉ် (၆)က သူငယ်ချင်းတွေလည်း တော်တော်လျော့သွားပြီနော်။ In Service ဆိုလို့ (၁၀) ယောက်ကျော်လောက်ပဲရှိတော့။ မူလက (၆၆)ယောက်တောင်နော်”

“ဟုတ်ပဲဗျာ၊ ဦးမြင့်သန်းနဲ့ ကိုအောင်ကျော်ဌေးတို့မှ မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့စာရင်းအရတော့ မသဆုံးသူက (၁၀)ယောက်ကျော်ပြီ။ နှုတ်ထွက်သူ၊ အထုတ်ပယ်ခံရသူ၊ ပင်စင်သွားသူက (၄၀) ကျော်လောက်ရှိတယ်”

“တရားသဘောအရပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ် “ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း”

၁၁၄ * ထောင်မှူးကြီးလိန်းဝင်း

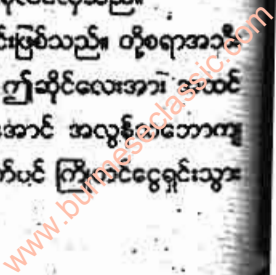
ဆတ်ဆံ့ခြင်းက ကွေကွင်းနောက်ဆုံးရှိတတ်သည်" ဆို မဟုတ်လား။
ငယ်စဉ်ကတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနဲ့ ရာထူးတိုးတက်ရေး၊ ချမ်းသာ
ရေးအတွက် ဦးစားပေးပြီးလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတာ၊ ကြီးလာမှကျန်းမာရေး
ဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲလို့ သိလာရတယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာပြီး ကျန်းမာ
ရေးမကောင်းရင် အလကားပေါ့သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငွေရှိတိုင်း ရောက်
မပျောက်နိုင်ပါဘူး။ ငွေရှိတိုင်းလည်း အသက်ပြန်ငယ်လို့ မရတော့
ပါဘူး။"

"အေးဗျာ . . . ခင်ဗျားဆိုက သတိ၊ သံဝေဂတရားသဘော
တွေကြားရတာ အလွန်အမိုးတန်ပါတယ်။ ကိုမိုးငယ်စဉ်ကနဲ့ လုံးဝမတူ
တော့ဘူးနော်။ ခံယူချက်တွေ အတော်ပြည့်ဝလာပြီ။ အရင်တုန်းကတော့
သောက်မယ်ဆို ရှေ့ဆုံးက ရန်ဖြစ်မယ်ဆိုရှေ့ဆုံးကပဲနော်"

"ဘဝသင်္ခန်းစာတွေပေါ့၊ သူငယ်ချင်းရယ်။ မကောင်းတဲ့စိတ်
တွေကို အသက်အရွယ်နဲ့ အချိန်က ကိုစားသွားတာပါ။ ငယ်စဉ်ကတော့
ကြောင်းကျိုး ဆင်ခြင်မှုတရားနည်းတာကိုးနော့"

ကျွန်တော်တို့ စကားကောင်းနေကြစဉ် ပြုံးမမဆိုင်ရှင်
ဒေါ်သန်းသန်းဝင်းကဆိုပေါ်တွင် စားပွဲနှစ်လုံးဆက်၍ အထူးပြင်ဆင်
ထားကြောင်း အကြောင်းကြားလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုဆိုင်ပေါ်
တက်ခဲ့ကြပြီး ညစာစားကြသည်။ ဟင်းများမှာ စုံလင်လှသည်အပြင်
ငါးကြော်များ၊ ငါးကြော်နုများ၊ အသုပ်များစုံလင်လှသည်။

အရည်သောက်ဟင်းက ချဉ်ရည်ဟင်းဖြစ်သည်။ တို့စရာအခါ
အရွက်နှင့် ငပိရည်၊ ငပိပေါင်းလည်းပါသည်။ ဤဆိုင်လေးအား ခုဆင်
သေးဟန်တူသော ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးမိုးကြီးအောင် အလွန်ခင်ဘောကျ
သွားပြီး နောက်တစ်နေ့မနက် စောစောအတွက်ပင် ကြီးလင်ငွေရှင်းသွား

ခဲ့သည်။

စားသောက်ပြီးတော့ အချို့တံရန် အသီးအနှံနှင့်ကော်ဖီများ ရောက်လာပြန်သည်။ စားသောက်ကြပြီးနောက် . . .

ဦးစိုးကြီးအောင် “ကဲ . . . သူငယ်ချင်းစားလို့ သောက်လို့ အလွန်ကောင်းတယ်ကွယ်။ မြန်မာထမင်းဆိုင်ထဲမှာတော့ အလွန်လက်ရာ ကောင်းတဲ့ဆိုင်ပဲ။ မနက်ဖြန်မနက်တော့ ထောင်ဖွင့်ရမှာမို့လာနိုင်မယ် ထင်ဘူး။ တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်သူငယ်ချင်းဇေ၊ သွားပြီနော်”

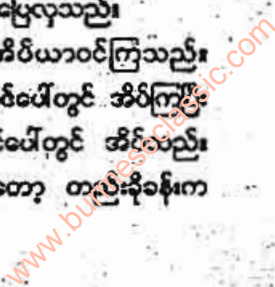
“ခဏစောင့်ဦးသူငယ်ချင်း။ ဆရာမောင်ညိုမှိုင်းက သူ့စာအုပ် ဆက်ဆောင်ပေးဦးမှာ တည်းခိုခန်းပြန်ယူနေတယ်”

မောင်ညိုမှိုင်းက ထောင်ပိုင်ကြီးအား လက်မှတ်ထိုး၍ စာအုပ် ဆက်ဆောင်ပေးပြီးနောက် သူတို့ဆိုင်ကယ်ကလေးဖြင့် ပြန်ကြသလို ကျွန်တော်တို့လည်း တည်းခိုခန်းသို့ လမ်းလျှောက်၍ပြန်လာကြသည်။

တည်းခိုခန်းတွင် နေ့လယ်ကလိုမဟုတ် လူအတော်များနေဟန် ရှိသည်။ မိန်းမသံများ ကြားနေရသည်။ ခေအိမ်ဘက်တွင်လည်း လူများ ဆူရသည်။ မနက်ဖြန်မနက်တွက်မည်ကားအတွက် လိုက်ပါလာကြမည် ဆီတူခရီးသွားများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့အခန်းထဲဝင်၍ လွတ်လပ်စွာ အနားယူကြသည်။ ဆက်ဖြန်မနက် (၇း၃၀) နာရီကား လက်မှတ်ဝယ်ထားပြီးဖြစ်၍ အိပ်ရေး အောင်အိပ်ပြီးမှ ကားစီးရန်ဖြစ်သဖြင့် အဆင်ပြေလှသည်။

ည(၁၀)နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့အိပ်ယာဝင်ကြသည်။ ညိုမှိုင်းနှင့် ကျွန်တော်က နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ကြပြီး အဆင်ထွန်းက သီးခြားတစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်သည်။ အိပ်လာခေါက်သည်။ ကျွန်တော်တံခါးပွင့်ပေးတော့ တည်းခိုခန်းက

၁၁၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကောင်လေးဖြစ်သည်။

ကိုတင်ထွန်းမှတ်ပုံတင်တွင် အဘနာမည်မပါသဖြင့် လိာမေခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုတင်ထွန်းက အဘနာမည်ပြောပြီး ပြန်အိပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်အိပ်၍မရပါ။ မျက်စိကြောင်နေသည်။

ပုတီးထစ်စိပ်နေစဉ် တံခါးလှည့်ခေါက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်ဖွင့်ပေးရာ မည်သူမျှရှိမနေပါ။ ရေခဲအိမ်ခန်းဘက်မှ ရေချိုးသံတော့ကြားနေရသည်။ အခန်းအားလုံးလည်း တံခါးပိတ်၍ အိပ်နေကြပြီး နောက်ကျမှ ရောက်လာသောစဉ်သည် ရေချိုးခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်ပုတီးဆက်စိပ်ပြီးနောက် အိပ်ရာဝင်ရန်အတွက် အပေါ့အပါးသွားရန် အိမ်သာခန်းဘက်ထွက်ခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေချိုးသံကြားနေရသည်။ စကားဝါပန်းနဲ့လည်း ရနေသည်။

စဉ်သည်က စကားဝါပန်းနဲ့ခေါင်းလျှော်ရည် သို့မဟုတ် ဆပ်ပြာနှင့်ရေချိုးနေဟန်တူသည်။ ည(၁၀)နာရီကျော်အချိန် ခေါင်းလျှော်သည်တော့ မဖြစ်နိုင်၊ ကျွန်တော်အားနေသော အိမ်သာခန်းထဲဝင်၍ အပေါ့အပါးသွားသည်။

ရေချိုးခန်းဘက်မှ ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်သံကြားရသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးရယ်သံဖြစ်သည်။ ရေကျသံရပ်သွားသည်။ သို့အော် တံခါးဖွင့်သံ မကြားရ။ ကျွန်တော်အမျိုးသမီးနှင့်ဆုံမည်ဖြစ်၍ အိမ်သာခန်းထဲတွင် စောင့်နေလိုက်သည်။

သို့သော် ဘာသံမျှမကြားရတော့ပါ။ စကားဝါပန်းနဲ့ကတော့ မွှေး အိနေအောင် ထွက်ပေါ်လာသည်။ တည်ဆဲခန်းအနီးတွင် စကားဝါပန်းနှင့်နေဟန်တူသည်။

ကျွန်တော်အပြင်ထွက်၍ ရေချိုးခန်းရှေ့က မကြွလေ့တွင် လာ

ဆေးသည်။ ဘုံဘိုင်ခေါင်းက ရေမလာပါ။ ရေချိုးခန်း တံခါးကတော့
ပိတ်ထားပြုဖြစ်သည်။ အတန်ငယ်စောင့်သော်လည်း ရေချိုးခန်းထဲက
အသံမကြားရသဖြင့် တံခါးခေါက်ကြည့်သည်။

အသံပြန်မပေး၍ တံခါးအားတွန်းကြည့်ရာ အလွယ်တကူပွင့်
သွားသည်။ မီးများလင်းနေသော်လည်း ရေချိုးခန်းထဲတွင် လူမရှိပါ။
စကားဝါပန်းနံ့ကတော့ ရေချိုးခန်းထဲတွင် ထောင်းထောင်းထနေသည်။

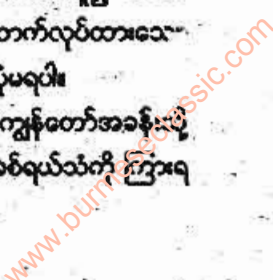
ကျွန်တော်ရေခပ်၊ လက်ဆေးစဉ် ကြမ်းပြင်အားကြည့်မိရာ
ကြမ်းပြင်မှာ ရေတစ်စက်မှပစို ခြောက်သွေ့နေသည်။ စောစောက ရေချိုး
နေသောရေများ ဘယ်ရောက်ကုန်သည် မသိပါ။

ကျွန်တော်တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကြက်
သီးမွေးညင်းထသွားသည်။ ထိုစဉ်တွင် အိမ်သာခန်းဘက်မှ အမျိုးသမီး
တစ်ဦး၏ ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်သံကို ကြားရပြန်သည်။ အတန်ငယ်ဖြူသွား
သော်လည်း ဟန်ကိုယ်ဖို့လှုပ်၍ ကျွန်တော်အပြင်ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်သာခန်းတံခါးမှာဟနေသဖြင့် ကျွန်တော်ခြေနှင့်ကန်၍
ခွင့်ကြည့်ရာ အထဲတွင်တစ်စုံတစ်ယောက်မျှမရှိပါ။ အပေါ်ထပ်တွင်
အမျိုးသမီးများ တည်းခိုနေသဖြင့် ၎င်းတို့အသံများလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
အချိန်ကတော့ ည (၁၁) နာရီခန့်ရှိပြီ။

နောက်တစ်ခု စဉ်းစားမိ၍ အိမ်သာဘေး မှန်ပြတင်းပေါက်မှ
အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ စကားဝါပင်မပြောနှင့် သစ်ပင်ဟူ၍ တစ်ပင်
မျှမရှိပါ။ အဝေးပြေးကိတ်ဝင်းမှာ မကြာမီကမှ ဆောက်လုပ်ထားသော
အသစ်ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်စိုက်ရန်လည်းနေရာ ရှိပုံမရပါ။

ပဟေဠိများစွာကို အဖြေမညှိတော့ဘဲ ကျွန်တော်အခန်းသို့
ပြန်ခဲ့သည်။ နောက်ရေချိုးခန်းမှ ရေကျသံနှင့်တစ်ခပ်ရယ်သံကို ကြားရ

၁၁၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ပြန်သည်။ ကျွန်တော်လုံးဝ ဂရုမစိုက်တော့ပါ။

အခန်းထဲတွင် မောင်ညိုပိုင်က အိပ်ပျော်နေသော်လည်း ကိုတင်ထွန်း အိပ်ပျော်သေးဟန်မတူပါ။ ညာဘက်လက်လှုပ်၍ ခြင်္သေ့ နေဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်အိပ်ရာပေါ်တက်၍ လှဲချလိုက်စဉ် နံရံအား လက်သီးနှင့်ထိုးသံ “ခုန်း” တစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ချပြီး ကိုတင်ထွန်း အိပ်ရာက ထလာသည်။

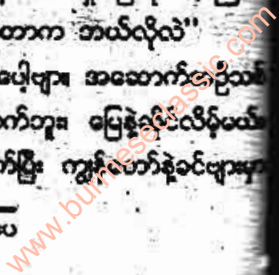
ကျွန်တော်မှ “ကိုတင်ထွန်း . . . ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ယောင်ပြီ ထိုးမိတာလား။”

“အေး . . . ဆရာလည်း အိပ်မရသေးဘူးလား။ ဒီအခန်းက ဘယ်လိုမှန်းလည်းမသိဘူးဆရာ။ ဒီလောက်တောင်ပေါ်တက်ပြီ၊ ပင်ပန်း ထားတာ နှစ်နှစ်ကြိုက်ကြိုက် အိပ်ပျော်ရမှာပေါ့။ မနေ့က သထုံမှာဆိုရင် အိပ်လို့ကောင်းလိုက်တာဆရာရယ်။ အခုဟာ ညဦးကတည်းက အိပ် မရတာ။ အိပ်ပျော်ပြန်တော့လည်း ဆရာ . . . ကြောင်တွေ ကျွန်တော် ရှေ့မှာ လာဆော့နေလို့ မောင်းထုတ်ဘာမပြေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို ပြန် မာန်ဖိနေလို့ လက်သီးခွဲထိုးလိုက်တာ အား . . . လား . . . လား နာလိုက်တာဆရာရယ်။ အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလိုပါပဲဗျာ။”

ကျွန်တော် “အဲ့ဒါ အဆောက်အဦနေရာ မသန့်လို့ဖြစ်တာထိ ကျွန်တော်လည်း ရေချိုးခန်းထဲမှာ ပညာပြန်ခဲချပြီးပြီ။”

ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ပုံကို ကိုတင်ထွန်းအား ရှင်းပြလိုက်သည်။ “ဆရာ . . . နေရာမသန့်ဘူးဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ”

“ရေခဲ၊ မြေခဲမကောင်းတဲ့နေရာပေါ့ဗျာ။ အဆောက်အဦသစ် တွေဆိုတော့ အဆောက်အဦမဆိုင်လောက်ဘူး။ မြေခဲလို့လိမ့်မယ် မြေမသန့်လို့ ဖြစ်တာလို့ထင်တယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်ခွဲခင်ဗျားမှာ

သိမ်ဝင်ပုတီးတော်ပုတီးပါတယ်လေ။ ပညာစမ်းတဲ့သဘောပေါ့။”

ကိုတင်ထွန်းက အိပ်ပျော်နေသော မောင်ညိုမှိုင်းအား ညွှန်ပြပြီး . . .

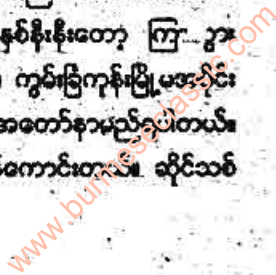
“ဒါနဲ့ဆရာ၊ ဒီဟာကြီးကတော့ အိပ်လိုက်တာသိုးနေတာပဲ နော်၊ သူ့ကျဘာမှ မဖြစ်ပါလား။”

“သူက သရဲ တစ္ဆေ ဝတ္ထုရေးတဲ့ စာရေးဆရာဆိုတော့ တော်ဒါ ချင်းအနှောင့်အယှက်မပေးလို့ဖြစ်မှာပေါ့။”

ကျွန်တော်တို့အိပ်မရသဖြင့် စကားဆိုင်ပြောဖြစ်ကြသည်။

“ဆရာ၊ အရင်ကရော အခုလို ကြုံဖူးသလားဟင်”

“ကြုံဖူးတယ် . . . အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောနိုင်တာပါ။ ကွမ်းခြံကုန်းမှာပါ။ အဲဒီမြို့မှာ လူပျိုကြီး ဦးခင်မောင်သန်းဆိုတာရှိတယ်။ ကျွန်တော်လူငယ်ချင်းပါပဲ။ သူက လူမှုရေးအတော်ကူညီတတ်တယ်။ ကျွန်တော်ထောင်မှာရှိနေစဉ်တုန်းကလည်း ကွမ်းခြံကုန်းက သူ့အသိ ပိတ်ဆွေတွေ ထောင်ရောက်တာနဲ့ အကူအညီတောင်းတော့တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကွမ်းခြံကုန်းမြို့မှာ ကျွန်တော်နဲ့ဆက်ဆံဖူးသူတွေ အတော် များတယ်။ ကျွန်တော်အလုပ်ကထွက်ပြီး ဝမ်းနည်းသူရောက်လာတယ်။ သူ့ပိတ်ဆွေ ကိုထွန်းနဲ့မမွှေးတို့ စားသောက်ဆိုင်ကိစ္စပါ။ ခေါက်ဆွဲကြော် ဆိုင်နာမည်ရပေမဲ့၊ အရက်မရောင်းရလို့ ဝင်ငွေနည်းတယ်တဲ့။ အဲဒါ အရက်လိုင်စင်လုပ်ပေးဖို့ ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော်လည်း အပေါင်းအသင်း ဆရာတွေရှိတာနဲ့ လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ တစ်နှစ်နီးနီးတော့ ကြ . . . ဘာ တယ်။ ဆိုင်ဖွင့်တော့ ကျွန်တော့်ကိုပိတ်တယ်။ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့မအင်း မှာပါ “ရွှေအိပ်မက်စားတော်ဆက်” ဆိုရင် အတော်နာမည်ရှိပါတယ်။ တစ်ခုစား ပြန်မာစား အပြည်လည်း အလွန်ကောင်းတယ်။ ဆိုင်သစ်

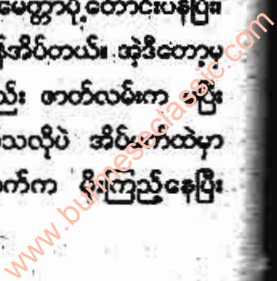

၁၂၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဆိုတော့ ဆက်ဆံရေးကလည်း အလွန်ကောင်းတယ်။ မိသားစုဆိုင်၊ လူကုန်ထံရပ်ကွက်မှာ ဖွင့်ထားတာဆိုတော့ ဆိုင်သန့်တယ်ပေါ့ဗျာ။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ ကိုထွန်းနဲ့မေ့တို့က လှိုက်လှဲပျူငှာ ကြိုဆိုပါတယ်။ သူတို့အိမ်ကြီးက စစ်ကြိုခေတ်ကတည်းက အဘိုးအဘွားတွေဆောက်ခဲ့တဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်မဲကြီး။ စစ်အတွင်း ငုံးကျဲတုန်းက ပါမသွားတဲ့ တစ်လုံးတည်းကျန်ခဲ့တဲ့အိမ်လို့သိရတယ်။ တကယ့်ဂန္ထဝင်အိမ်မဲကြီးပေါ့ဗျာ။ တိုတိုပြောရရင် ကျွန်တော့်ကို ကျွေးမွေးပြုစုပြီးတော့ အပေါ်ထပ်ဘုရားခန်းရှေ့မှာနေရာပေးတယ်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တဲ့ အိမ်ရာနဲ့ခြင်ထောင်နဲ့ပါပဲ။ ကိုခင်မောင်သန်းကလည်း ရွာခံဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောဖော်ရအောင် လာအိပ်ပေးတယ်။

ညဦးပိုင်းစကားထိုင်ပြောကြပြီး ည(၁၁)နာရီလောက်မှာ အိပ်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်အိပ်လို့မရဘူး။ မျက်စိကြောင်နေတယ်။ အစားမှားလို့လားလို့ စဉ်းစားမိပေမဲ့ စားတဲ့ဟင်းတွေကလည်း စားနေကျ ကြက်သား၊ ဝက်သားနဲ့ငါးဟင်းပဲ။ ထူးဆန်းတာမပါဘူး။ အိပ်မရတော့ ပုတီးထိုင်စိပ်ပြီးမေတ္တာပို့တယ်။ ပြီးတော့ ပြန်အိပ်တယ်။ မပျော်ပြန်ဘူး။ ဒါနဲ့ အိမ်ရာကထပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လက်နှိပ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်တော့ ကျွန်တော့်ခြေရင်းအိပ်ခန်းနံရံမှာ ထောင်ထားတဲ့ ကိုထွန်းရဲ့ အဘိုးအဘွားဓာတ်ပုံကို သွားတွေ့မိတယ်။ အဘိုးကြီးက ဂုဏ်ပုံထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ပြူးကြည့်နေသလိုပဲ။ အဲဒါနဲ့ မေတ္တာပို့တောင်းပန်ပြီး ဓာတ်ပုံကို မှောက်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြန်အိပ်တယ်။ အဲဒီတော့မှ အိပ်လို့ပျော်တယ်။ အဲ . . . အိပ်ပျော်တော့လည်း ဓာတ်လမ်းက ပြီးသေးဘူး။ ခင်ဗျာ၊ စောစောက အိပ်မက်မက်သလိုပဲ အိပ်မက်ထဲမှာ ပက်လက်အိပ်နေတုန်း အမျိုးသမီး(၅) ယောက်က ငါ့ကြည့်နေပြီး

ဝိုင်းရယ်နေကြတယ်။ အဲဒါနဲ့ လန့်နိုးပြီး ပြန်အိပ်မရဘဲ မိုးလင်းတော့ တာပဲ။ ဘေးကသူငယ်ချင်း ကိုခင်မောင်သန်းကတော့ တခုခုနဲ့ဟောက် ဖျားတောင် ဟောက်နေသေးသလျာ”

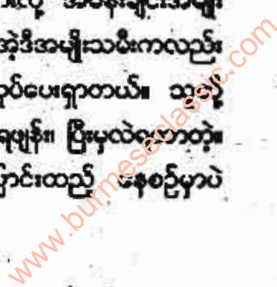
“ဆရာအိပ်မက်က ကျွန်တော့်လိုပါပဲလား။ နောက်ရော ဆရာ အဲဒီကွမ်းခြံကုန်းအိမ်မှာ အိပ်ဖြစ်သေးသလား။ ဘာကြောင့်ဆိုတာကိုရော စုံစမ်းမိသလား”

“ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ စုံစမ်းတာပေါ့။ အိမ်ရှင်ကိုထွန်းကိုတော့ အားနာလို့ မမေးမိပါဘူး။ ဆိုင်အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို မေးကြည့် တာပါ”

“ဘယ်လိုတဲ့လဲဆရာ”

“အဲဒီအိမ်ကြီးပိုင်ရှင် အဘိုးက အောက်လမ်းဆရာကြီးတဲ့။ ဧည့်သည်အသစ်တွေလာရင် အမြဲတမ်းအဲသည်လို ဖြစ်တတ်သတဲ့။ ကျွန် တော်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးနော်။ ဆိုင်ကိစ္စအတွက် နှစ်လတစ်ခါ လောက် ကျွန်တော်သွားရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ အပေါင်းအသင်းဧည့် သည်တွေပါ အလည်လိုက်လေ့ရှိတယ်။ သူတို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ အိပ်မရကြဘူး။ အိပ်ပျော်ရင်လည်း အိပ်မက်ဆိုးမက်တော့တာပဲ။ အလွန် ထူးဆန်းတယ်ဗျာ။”

နောက်တစ်ခုပြောဦးမယ်။ အဲသည်အိမ်ကြီးမှာ ထစ်နေ နတ်အုန်းသီးလဲတော့ အိမ်ရှင်ဒေါ်မွှေးက မအားလို့ အိမ်နီးချင်းအမျိုး သမီးတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးကလည်း လုပ်တတ်၊ ကိုင်တတ်ဆိုတော့ အသေအချာလုပ်ပေးရှာတယ်။ သူ့နဲ့ ဝေလွှဲက ဆွဲမယ့်နတ်အုန်းသီးကို ပွဲထိုး၊ နဲ့သာရေဖျန်း၊ ပြီးမှလဲလှောက်တဲ့ ပွဲကနေ နတ်အုန်းသီးဆိုင်းထဲကို အုန်းသီးပြောင်းထည့် မနုစဉ်မှာပဲ

၁၂၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်စောစောက ပြောခဲ့တဲ့အဘိုးအဘွားပုံက အုန်းတော်စင်အုန်း
မှာ ချိတ်ထားတာဆိုတော့ ဓာတ်ပုံထဲက အဘိုးကခေါင်းထွက်ပြီး
မျက်လုံးပြူးပြသတဲ့၊ အဲ့ဒါနဲ့ အဲ့ဒီအမျိုးသမီးလည်း ငယ်သံပါအောင်
အော်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းပြေးရသတဲ့”

“အတော်ထူးဆန်းတာပဲနော်ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ နောက်မှသိရတာကတော့ ကိုထွန်း၊ မမွှေး
တို့မိသားစုတောင် အိမ်ပေါ်ကို နေ့ခင်းကြောင်တောင် တစ်ဦးတည်း
မတက်ခဲ့ဘူးလို့ သိရတယ်”

“ဂန္ထီရဆန်တဲ့အိမ်ကြီးလို့ ထင်ပါရဲ့ဆရာနော်”

“အမှန်ပေါ့ဗျာ၊ ဂန္ထီရအိမ်ကြီးပါပဲ၊ စစ်ကြိုခေတ်က ဆောက်
ခဲ့တဲ့အိမ်ဟောင်းကြီးဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့၊ ဒါတောင်မြို့မပိုင်း
ရပ်ကွက်ဆိုတာ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့အလယ်ခေါင်း၊ လူစည်ကားတဲ့နေရာ
မှာဗျာ၊ မြို့စွန်ချားများဆိုရင်တော့ အတော်ခြောက်လှန့်ပြီး ကြောက်စရာ
ကောင်းမဲ့သဘောရှိတယ်၊ ခင်ဗျားမယုံရင် တစ်ညအိပ်သွားလည်ကြ
ယော်လေ”

“တော်ပါပြီဆရာရယ်၊ အိပ်ရေးပျက်လှပါတယ်၊ သရဲတော့
မကြောက်ပေမဲ့ အိပ်ရေးပျက်မှာကိုတော့ ကျွန်တော်အကြောက်ဆုံးပဲ”

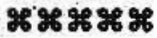
နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ ကြောင်တောင်
တောင်နှင့်မိုးလင်းပြီး ကားဂိတ်သို့ဆင်းခဲ့ကြသည်။ မနက်(၆)နာရီခန့်သာ
ရှိသေးသဖြင့် “ပြုံးမမ” စားသောက်ဆိုင်တွင် မနက်စောစော စားကြ
သည်။ ဆိုင်ရှင်ဒေါ်သန်းသန်းဝင်းက မန္တလေးလက်ရာထက်သာသာ
နန်းကြီးသုပ်လုပ်၍ ကျွေးသည်။ ကျွန်တော်ကြိုက်သော MISTER CUP
ကော်ဖီကို ဖျော်ပေးသည်။ ပြီးနောက် လမ်းခရီးတွင်သောက်လျက် အချို့ရည်

ပုလင်းများနှင့် သောက်ရေသန့်ပုလင်းများကိုလည်း လက်ဆောင်ပေး
လိုက်သေးသည်။

ကျွန်တော် “ချမ်းမြေ့ကြွယ်” မှန်လုံကားကြီးပေါ်ရောက်တော့
ကိုတင်ထွန်းနှင့် သန်လျင်မောင်ညှိပိုင်းတို့ ကားပေါ်မရောက်ကြသေးပါ။
အောက်ကို ငိုကြည့်မှကားနံဘေးတွင် စာဖတ်ပရိသတ်များဖြစ်သော
ရှမ်းအမျိုးသမီးများ(တောင်ကြီးမြို့)နှင့် ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်နေကြောင်း သိရ
တော့သည်။

မနက် (၇း၃၀) နာရီတွင် ကားကြီးထွက်သည်။ မြန်မှန်းမသိ
ရပါ။ သံလွင်မြစ်ကူးမော်လမြိုင်တံတားကြီးကိုဖြတ်သည်။ အောက်တွင်
ခေါင်းဆေးကျွန်း ကျန်ခဲ့သည်။ မုတ္တမ၊ စင်းကျိုက်တောင်၊ သထုံ၊
မုပွလင်ကျော်တော့ ညကအိပ်ရေးပျက်သဖြင့် ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွား
တော့သည်။ စစ်ထောင်းတံတားကြီးကို ဖြတ်ကူးသည်ကိုပင် ကျွန်တော်
မသိနိုင်တော့ပါ။

❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ပုဂံ
အင်္ဂုလိ
ပုဂံ
ပုဂံ

ယနေ့တနင်္ဂနွေနေ့ အလုပ်ပိတ်ရက်ဖြစ်သည်။ အမဲလိုက်ရန် အစီအစဉ်ရှိသော်လည်း ရုံးကိစ္စများရှိသဖြင့် မနက်ခင်းအလုပ်များတော့ သည်။ မုဆိုးကျော်ထွားကတော့ ထုံးစံအတိုင်းတောဝင်သွားပါသည်။ မျောက်တင်သောင်းလည်းပါသွားသည်။ ယနေ့သူတို့ ပျားဖွပ်ကြရန် အစီ အစဉ်ရှိသည်။

ဖြစ်ကြီးနားမှ (R.P)Radio Phone ဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော် လက်နက်၊ ခိုကွာစာရင်း၊ ခဲဘက်ပြေးစာရင်းနှင့် လူနာစာရင်း၊ သူ့ခြား ဖြစ်စဉ်များအား စာရင်းပြုစုနေချိန်ဖြစ်သည်။

နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်တွင် မုဆိုးကျော်ထွားတို့ ပြန်ရောက်

၁၂၆ ● ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

လာကြသည်။ သစ်ခွပန်းများ၊ ပျားရည်ပုံးနှင့် ရစ်ကြက်ဖနှစ်ကောင် ပါလာသည်။

“ဟဲ့အောင်တွေ အဆင်ပြေကြချဲ့လား။”

“ပြေပါတယ်ဆရာ၊ ပျားဖွပ်တယ်ဆိုတော့ ပျားတုပ်တော့ခံကြ ရတာပေါ့။ ပျားရည်သုံးပိဿာလောက်ရတယ်ဆရာ။ ဒါတောင် ပျားအုံ နှစ်အုံထဲရယ်။ ကျွန်တော်ပျားဖယောင်းတွေပါ ယူလာခဲ့တယ်။ လိုတာ သုံးရတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ဆရာမပါတဲ့နေ့ကျမှ တောဝက်အုပ်လိုက် တွေ့လို့ သစ်ပင်ပေါ်တက်နေရသေးတယ်။ ဝက်ခါးပါတ်ကြားကြီး ဦးဆောင်တဲ့ဝက်အုပ် ဆရာ၊ အရင်က ကျွန်တော်မမြင်ဖူးပါဘူး။ မျောက် တင်သောင်းဆိုရင် အသည်းကိုယားနေတာပဲ။ သေနပ်မပါတဲ့နေ့ဆိုရင် တောကောင်တွေ တွေ့ရတာများတယ်”

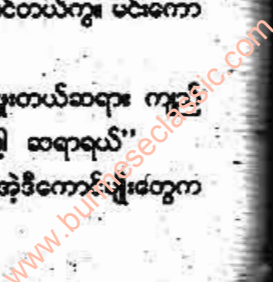
“ဘယ်နားမှာ တွေ့ရတာလဲ၊ အကောင်အတော်များသလား။”

“မက်လင်ချဉ်ပင်ကြီးအောက်မှာပဲဆရာ၊ ဝက်ခါးပါတ်ကြား ကြီးကအထီးပေါ့။ ကျန်တဲ့ဝက်ပျိုမ (၆) ကောင်က အချိန် (၄၀) တန်း တွေပဲ”

“အေး . . . အေး . . . နောက်နေ့တွေမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဝက်ခါးပါတ်ကြားကြီးကစတော့ သေနတ်နဲ့ပစ်လို့ရမယ် မထင်ဘူး။ ငါ ကော့သောင်းမှာ နှစ်ခါကြုံဖူးတယ်။ ကျည်မထွက်တာနဲ့ ကျည်လွဲတာနဲ့ ချည်းပဲ။ ဝက်ခါးပါတ်ကြားက ကျည်ပြီးတယ်လို့ ထင်တယ်ကွာ။ မင်းကော ကြုံဖူးတယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်လည်း ကြုံဖူးတယ်ဆရာ၊ ကျည် ပြီးရင်လည်း နင်းကိုင်းထောင်ပြီး လှံနဲ့ထိုးတာပေါ့ ဆရာရယ်”

“မင်းထင်သလောက်မလွယ်ဘူးနော်၊ အဲ့ဒီကောင်မျိုးတွေက

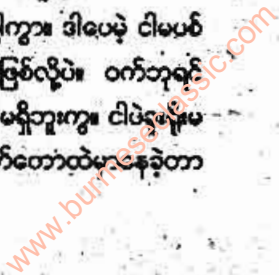
အစောင့်အရှောက် ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ကော့သောင်းမှာနေတုန်းက မုဆိုးတင်မောင် ငိုကိုပြောဖူးတယ်။ တစ်ခါသူ အမဲလိုက်ရင်း တနင်္သာရီ ရိုးမပေါ်မှာ ကနစိုးပင်ကြီးတစ်ပင်တွေ့တာနဲ့ တက်ခူးစားနေတုန်း တော ဝက်အုပ်ရောက်လာတယ်။ ဝက်ခါးပါတ်ကြားကြိုက ခေါင်းဆောင်ပေါ့။ ဝက်မ(၅)ကောင်လည်း ပါလာတယ်။ ထူးဆန်းတာက ဝက်ခါးပါတ်ကြား ကြီးပေါ်မှာ ကလေးသေးသေးလေးတစ်ယောက်စီးလာတယ်။ ခမောက် ဆောင်းပြီး ပလွေမှုတ်လို့တဲ့လေး။ ကနစိုးပင်ပေါ်က တင်မောင်မှာ တူမီး ငှာနတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကလေးပါတော့ တင်မောင်ပပစ်ခဲ့တော့ဘူး။ ကြေကူနေတဲ့ ကနစိုးသီးတွေကိုစားရင်း ဝက်အုပ်ကအတော်ကြာမှ ထွက် သွားသတဲ့။ တင်မောင်အပြောကတော့ အစောင့်အရှောက်လို့ ပြောတာပဲ။ သူက ကရင်လူမျိုး သရဲ၊ တစ္ဆေကို အယုံအကြည်ရှိတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။”

“ဆရာနဲ့လည်း ကြားဖူးတယ်ဆို”

“အေး . . . ကြားဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကောင်ကြီး မဟုတ် ဘူးထင်တယ်။ ဒါနဲ့တွေ့တာက အကောင်ငယ်တယ်။ အချိန်(၅၀)လောက် ပဲရှိတယ်။ တင်မောင်တွေ့တာက အချိန် (၇၀)လောက်ရှိသတဲ့။ အစွယ်ကြီး တလည်း ကော့ပျံနေသတဲ့”

“အခု ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ခါးပါတ်ကြားကြီးကလည်း အချိန် (၅၀)လောက်ပဲရှိမယ်ထင်တယ်ဆရာ။ ဝက်ပျိုပဲ၊ အစွယ်ကလည်း အတော်ရှည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကော့ပျံတော့မနေသေးဘူး။”

“သူတို့ကို ပစ်လို့ရတဲ့နည်းတော့ရှိမှာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါမပစ် ခင်ဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ရှားပါးမျိုးနွယ်ဝင်ဖြစ်လို့ပဲ။ ဝက်ဘုရင် ထို့လည်း ပြောလို့ရတယ်ထင်ပါရဲ့။ တောတိုင်းမှာ မရှိဘူးကွာ။ ငါပဲလှူမ နေတုန်းက တစ်ခါမှမကြားဖူးဘူး။ (၃) နှစ်လောက်တော့ထဲမှာ နေခဲ့တာ

၁၂၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ရိုးရိုးဝက်မဲတွေပဲ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။”

ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာထမင်းစားကြပါသည်။ ကုလားပဲဟင်း နှင့် ဝက်သားခြောက်ကြော်သာဖြစ်သည်။ တောကောင်မရတာကြာသဖြင့် ဟင်းကုမကောင်းပါ။

“ဆရာရေ ညနေမှ ကောင်းကောင်းစားတော့ ရစ်ကြက်ဆီပြန် ဟင်းချက်ပေးမယ်။ ကျွန်တော်တောကြောင်ခြေရာ တွေထားတယ်ဆရာ။ စခန်းအရှေ့က ငှက်ပျောတောနဲ့ လက်ပံပင်ကြီးကြားမှာ ခြေရာကြီးတော့ အကောင်အတော်ကြီးမဲ့ပဲ။ ကြောင်ဝံပိုက်ဖြစ်ဖို့များတယ်”

“မင်းဟာ ကျားသစ်လည်း ဖြစ်နေဦးမယ်”

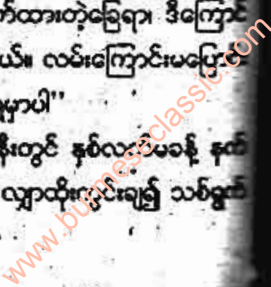
“မဟုတ်နိုင်ဘူး ဆရာ။ ကျားသစ်က လူနဲ့နီးနီးမလာဘူး။ ခြေရာက ဝှဖွလေးဆိုတော့ကြောင်ပါပဲ။ ဆရာလိုက်ခဲ့မလား။ ဒီနား တင်ပါ”

“အေး . . . အေး . . . လိုက်ခဲ့မယ်”

ကျွန်တော်တို့ စခန်းအရှေ့ဘက် ကားလမ်းအနီးသို့သွားကြ သည်။ ကားလမ်းမကြီးမှ လက်ပံပင်ကြီးနှင့် ငှက်ပျောတောကြား တိရစ္ဆာန်များသွားသည့် လမ်းယောင်ယောင်ကလေးရှိသည်။ ထိုလမ်း ပေါ်က သဲပေါ်တွင် ကြောင်ခြေရာပိုင်းပိုင်းကလေးများအား တွေ့ရသည်။ အချင်းတစ်လက်မကျော်ခန့်သာရှိမည်။

“ဆရာ . . . ဒါ . . . ညက လျှောက်ထားတဲ့ခြေရာ ဒီကြောင် တွေက သွားရိုးသွားစဉ်လမ်းပဲ သွားတတ်တယ်။ လမ်းကြောင်းမပြေးဘဲ တတ်ဘူး။ မနက်ဖြန်မနက် သေချာပေါက်ရမှာပါ”

မှဆိုကျော်ထွား ကြောင်ခြေရာအနီးတွင် နှစ်လမ်းပဲခန့် နှစ် သည့် ကျင်းကလေးတူ။ သုတ်ကိုင်ထောင်၊ လျှာထိုးကွပ်ချ၍ သစ်ရွတ်

ကလေးများဖြင့် အခြေမပျက် ပြန်ဖုံးထားလိုက်သည်။ သုတ်ကိုင်ကြီး၊ အားလည်း ဝါးလုံးခေါင်းရှည်ရှည်သေးသေးစွာ၌ ကိုင်းတံထိပ်တွင် နို့ဆီခွက်ခွံအား ခဲလုံးလေးများထည့်၍ အခိုင်ချည်ပြီး သစ်ခက်ကလေးများ ဖုံးထားသည်။ အဝေးမှကြည့်လျှင် သစ်ပင်ပေါက်ကလေးဖြင့်တူသည်။

“ကြို့ကိုဝါးလုံးစွပ်ထားက ကြောင်ကိုက်လို့မရအောင် လုပ်တာဆရာ။ ကိုင်းဟံထိပ်များမှာ နို့ဆီခွက်တပ်ထားတာကတော့ ကြောင်ပိရင် ရှန်းရင်အသံကြားရအောင် ခြုံသဘောမျိုးတပ်ထားတာ။ လာဆရာ ပြန်ကြစို့”

နွေလယ်ခင်းတွင် ကျွန်တော်ပြုစုထားသော စာရင်း၊ ဇယားများအား ခလရ(ခင်)စက်ပေါ်တင်ပေးပြီး၊ မြစ်ကြီးနားစခန်းသို့ ပို့ရပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်းနှင့်တွေ့ရာ ကျွန်တော်အား တပ်လက်ဖက်ခြောက်နှင့်နှပ်ထားသော လက်ဖက်ရည်အား မတ်ခွက်ကြီးတစ်လုံး အပြည့်တိုက်ပါသည်။

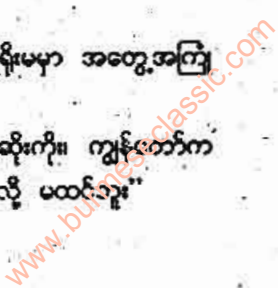
“ဦးသိန်းဝင်း . . . အမဲလိုက်တာ အတော်ဟန်လှတယ်ဆိုမျှ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး။ မုဆိုးရှိနေတော့ သူကရှာပေးတာပါ။ ကျွန်တော်က ပစ်ရုံပါပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ ကျွန်တော့်ဆီက တပ်ကြပ်ကြီးစိန်သောင်းတို့ နွေစဉ်လိုလို ကင်းလှည့်ရင်းပစ်ကြတာ တစ်ခါမှရတာ မကြားဖူးပါဘူး။ သွတ်သွားတာနဲ့ ပျောက်သွားတာချည်းပဲ”

“ကျွန်တော်က ပဲခူးရိုးမနဲ့ တနင်္သာရီရိုးမမှာ အတွေ့အကြုံ ချားခဲ့တယ် ဗိုလ်မှူး။ အဲ့ဒါကြောင့်ရတာပါ”

“အင်း . . . ခင်ဗျားက တစ်ကယ့်မုဆိုးကို။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဒီလောက်သေနတ်ပစ်တတ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

၁၃၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“တောထဲအနေများတော့လည်း၊ တောအကြောင်း၊ တောင်အကြောင်း၊ အထာသိပြီပေါ့၊ ဗိုလ်မှူးရယ်၊ ရောက်စက တောမလည်ခဲ့တော့ ငြိမ်နေရတာပေါ့။ သေနတ်ကတော့ အမျိုးမျိုးပစ်ဖူးပါတယ် တောလည်ရင်တော့ ဒဿမ.၃၀၃ ရှိုင်ဇယ်ကြီးက လက်တွေ့ဆုံးပါပဲ။ သူက မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်မဟုတ်လို့ မောင်းကြိတ်တင်လို့ရတယ်။ တစ်တောင့်ခြင်း ထွက်ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ စက်သေနတ်လို့ပဲ၊ မြန်မြန်ပစ်လို့ရပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကာဘိုင်သဘောကျတယ်ဗျာ၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ထိရောက်မှုလည်းရှိတယ်၊ ပစ်ရတာလည်း လက်တည့်တယ်”

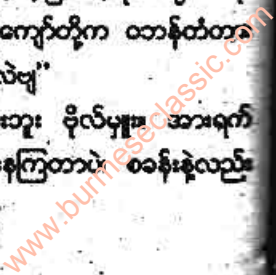
“ကာဘိုင်ကကျည်ရှားတယ် မဟုတ်လား၊ ဗိုလ်မှူးရဲ့၊ တောဝက်လိုကောင်မျိုးကျတော့ နှစ်ချက်လောက်မှ စိတ်ချရတာ။ ကျွန်တော်တို့ ရိုင်းဖယ်ကြီးကတော့ တစ်ချက်ချက်ကောင်းမှန်ရင် ပွဲသိမ်းပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ စစ်သင်တန်းတက်တုန်းကလည်း ရိုင်းဖယ်နဲ့စခဲ့ရတာပါ။ လေးတော့ အလွန်လေးသေဗျို့၊ ဒါနဲ့ ဦးသိန်းဝင်းတို့ ဒရုခချောင်းထဲက တံတားသံဘောင်တွေ ဆယ်တာပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး၊ ဗိုလ်မှူး၊ သုံးလေးခုကျန်သေးတယ်၊ သဲလိုက်နေလို့တူးရမယ် ပြောတယ်၊ ရေကျသွားမှတူးလို့ရမှာ”

“အေးဗျာ . . . နှစ်အတော်ကြာပြီဆိုတော့ ကျောက်တုံးတွေ သဲတွေနဲ့ပိနေရောပေါ့၊ အဆင်ပြေမှ လုပ်ကြပါ။ တခြားအလုပ်တွေကရော အများကြီးရှိသေးတယ်။ ဒါနဲ့ ဆလရက ကိုကျော်တို့က ဝာန်တံတာ ဆောက်နေတာ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲဗျ”

“ကျွန်တော်လည်းပရောက်ဖူးသေးဘူး၊ ဗိုလ်မှူး၊ အားရက်မှသွား ကြည့်ရမှာပဲ။ နေ့တိုင်းတော့ လုပ်နေကြတာပဲ၊ စခန်းနဲ့လည်း

လှမ်းစာယ်လေ”

“လာမဲ့တနင်္ဂနွေနေ့ ခင်ဗျားအားတယ် မဟုတ်လား။ သွားကြည့်ကြရအောင်။ အမဲလည်းလည်ရင်းပေါ့။ ခင်ဗျားမှဆိုပါခေါ်ခဲ့ဗျား။ ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ထဲက တောင်ပိုင်ဦးသန်းရွှေကြီးကို ကျွန်တော်သဘောမကျဘူး။ အင်မတန်ဖိမ်ခံတဲ့လူကြီးဗျား။ ရေချိုးတော့လည်း ရဲဘက်နှစ်ယောက်က ဆပ်ပြာတိုက်၊ ချေးတွန်းပေးရသေးတယ်။ ကျွန်တော်တပ်ကုန်းပေါ်က မှန်ပြောင်းနဲ့ကြည့်နေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဗိုလ်မှူး။ သူက ပျော်ပျော်နေတတ်ပါတယ်။ စခန်းမှာနေတုန်းကလည်း ညဉ့်နက်သန်းကောင် အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီးထွန်းပြီး ဖဲရိုက်နေလို့ Target Shooting ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ဗိုလ်မှူးခေါ်ဆူရသေးတယ် မဟုတ်လား”

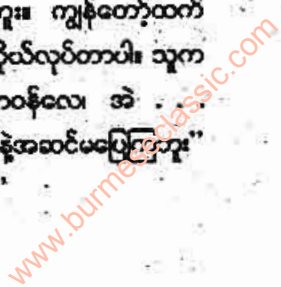
“အေး... ဟုတ်တယ်ဗျ။ ဒီလူကြီးက တစ်မျိုးကြီး။ အလုပ်လည်း သိပ်မလုပ်ဘူး။ အခုလည်း ကဝဘန်စခန်းလေးမှာ အစဉ်ပြေကြရဲ့လား မသိဘူး။ ဒါနဲ့ သူကခင်ဗျားတို့ သန္ဓေမဟုတ်ဘူးဆို”

“ဟုတ်ကဲ့... သူက ကျောက်မိုင်းက ပြောင်းလာတာပါ ဗိုလ်မှူး။ ကော့သောင်းစခန်းမှာလည်း သူနဲ့ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီလိုပါပဲ။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပါပဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကျွန်တော်နဲ့ အဆင်မပြေစရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ထက် ရာထူးကြီးပေမဲ့ သူ့အလုပ်သူလုပ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တာပါ။ သူက ရွှေတန်းတာဝန်၊ ကျွန်တော်က နောက်တန်းတာဝန်လေ။ အဲဒါပေမဲ့ ထောင်မှူးတွေနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကတော့ သူနဲ့အဆင်မပြေကြဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ ‘အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပဲလား’”

၁၃၂ ❁ ထောင်မှူးကြီးထိန်းဝင်း

“မဟုတ်ဘူး . . . ဗိုလ်မှူး။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စနဲ့ပါ။
ဟိုအပါတ်က ပြန်လာတုန်းကလည်း သူ့လူတွေထောင်မဖွင့်ခင် ထုတ်
မပေးလို့ဆိုပြီး ထောင်မှူးတွေနဲ့ စကားများကြသေးတယ်။ အလုပ်ကိစ္စ
မဟုတ်ဘူး။ သူ့ Breakfast ပြင်ဆင်ဖို့တဲ့ ခဲဘက်နှစ်ယောက်လည်း
ထုတ်ပေးထားပြီး သူ့အိမ်မှာအိပ်တာ။ သူ့တပည့်ဝန်ထမ်းတွေလည်း
ရှိတယ်”

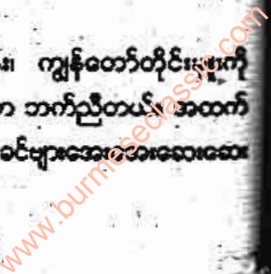
“ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ အဆင်မပြေတာကရောဗျာ”

“ရှေ့အပါတ်က သူ့ရှေ့တန်းပြန်မဲ့ရက်မှာလေ ဗိုလ်မှူး။
ဝန်ထမ်းတွေ မနက်ပိုင်းတန်းစီပြီး အလေးပြုတော့ တန်းစီကွင်းက
သူ့အိမ်ခေါင်းရင်းမှာ သူ့အိမ်မှာ ဈေးသည်မလေးတွေ တည်းခိုကြတော့
ခေါင်းရင်းစည်းရိုးပေါ်မှာ ထဘီတွေလှမ်းထားတယ်။ အဲ့ဒါဝန်ထမ်းတွေက
ထဘီတွေကို အလေးပြုရမှာလားဆိုပြီး Complain တက်တာပေါ့”

“အင်း . . . ကိုသိန်းဝင်းရေ ခင်ဗျားက ထွက်စာတင်ထား
တယ်ဆို။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ခင်ဗျားထွက်ရင်တော့ ဒီလူကြီးနဲ့ကျွန်တော်
တော့ ပြဿနာပဲ။ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ကျွန်တော်ထွက်စာတင်ထားတာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ
ဗိုလ်မှူး။ အလုပ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်အလုပ်တာဝန်ပေါ်မှာ လေးစား
သလို ဝန်ထမ်းနဲ့ခဲဘက်ကိုလည်း သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်။ တောထဲမှာ
နေရတာကိုလည်း ဖျော်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ဗျာ၊ ဘာလို့ထွက်မှာတုန်း။ ကျွန်တော်တိုင်းဗျားကို
ပြောလိုက်ရင်ရပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်က ဘက်ညီတယ်။ အထက်
ညွှန်ကြားသမျှ အကုန်လုပ်ပြီးပြီပဲ။ နောက်ဆို ခင်ဗျားအေးအေးဆေးဆေး
နေလို့ရပြီပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဗိုလ်မှူး။ ဗိုလ်မှူးစေတနာ၊ မေတ္တာကို ကျွန်တော်လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိက္ခာကျမခံတော့ဘူး။ ထွက်စာကျရင်တော့ ထွက်ပါရစေ။ ကျွန်တော်ရွှေတန်းမှာ ကောင်းစား နေလို့ ထွက်စာပြန်ရုပ်သိမ်းတယ်လို့ အထင်မခံနိုင်ဘူးခင်ဗျ”

“အင်းလေ . . . ခင်ဗျားအကြောင်းနဲ့ခင်ဗျားရှိမှာပေါ့။ ကျွန်တော်မတားတော့ပါဘူး။ ရန်ကုန်ရောက်ရင်တော့ ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်။ အမြဲတမ်း နေရပ်လိပ်စာသာပေးခဲ့ဗျား ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က ညီအစ်ကို အရင်းလို ဖြစ်နေကြပြီ”

“ကဲ . . . ဗိုလ်မှူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား။ လေးစားပါတယ်”

ကျွန်တော်သတိဆွဲ၍ အလေးပြုစုတ်ဆက်စဉ် . . .

“ကိုသိန်းဝင်း . . . ဓထုနေဦးဗျ။ ခင်ဗျားက လက်ဖက်ရည် ကြိုက်တော့ နို့ဆီသကြားနဲ့ တပ်လက်ဖက်ခြောက်ကလေး ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး”

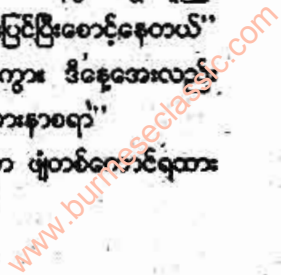
ကျွန်တော် ခလရ (၃၇) တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပါသည်။ တုန်းအောက်အရောက်တွင် မုဆိုးကျော်ထွားစောင့်နေသဖြင့် . . .

“ကျော်ထွား . . . ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွ”

“ဆရာ . . . ဝေချိုးပြီးပြီလား။ စခန်းမှာ တိယန်စွပ်ကရွာသူကြီး နဲ့အဖွဲ့ ရောက်နေတယ်။ ဦးအာကျွန်တဲထဲမှာ ဝိုင်းပြင်ပြီးစောင့်နေတယ်”

“အဲ့ဒါဆိုရင်လည်း ဝေချိုးတော့ဘူးကွား။ ဒီနေ့အေးလည်း အေးပါတယ်။ ဝဉ်သည်တွေ စောင့်နေတာ အားနာစရာ”

“ဆရာ . . . ကျွန်တော်ချောင်းကျွေက ဖျံတစ်ကောင်ရထား

၁၅၅ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တယ်။ အထီးဆရာ အစိုးတန်ပဲ။ ကိုကျော်(ဆ.လ.ရ)ပေးတဲ့ ဆိုင်ကယ်
စတီးကြီးနဲ့ထောင်လို့ရတာ။ အဲဒါ ကိုကျော်သိသွားလို့ ဖျံသိုကို သူ့ရောင်း
ပါပြောနေတယ်”

“ရောင်းလိုက်ပေါ့ကွာ၊ မင်းအသုံးစရိတ်ရတာပေါ့”

“ကျွန်တော်အသုံးစရိတ်မလိုပါဘူး ဆရာ။ လိုရင်လည်း ဆရာ
အပြုတမ်းပေးနေတာပဲ။ ဖျံသိုက ရခဲတယ်ဆရာ။ ဝယ်ချင်တိုင်းဝယ်လို့
မရဘူး။ တစ်အုပ်လုံးမှ အထီးတစ်ကောင်တည်းပါတာ။ အထီးရဖို့ဆိုတာ
အင်မတန်ခဲယဉ်းတယ်”

“ကိုကျော်ကိုပဲ ပေးလိုက်ပါကွာ၊ သူ့ကြီးနဲ့ထောင်လို့ ရတာပဲ။
ဈေးစကားလည်းမပြောနဲ့ သူ့ပေးသလောက်ပဲလား။ သူ့မှာရှိရင်လည်း ငါတို့
သုံးလို့ရတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဆရာရွှင်ပြုရင် ကျွန်တော်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။
ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို ဦးစားပေးတာပါ”

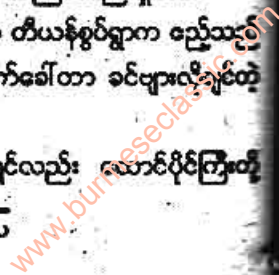
“အေး . . . အေး . . . ကျေးဇူးပဲ ကျော်ထွားရေ”

ကျွန်တော်တို့စခန်းသို့ ပြန်လာကြရာ (ဆ.လ.ရ)တံခွေ
အရောက်တွင် ကဝဘန်စခန်းမှ ပြန်လာသော ကိုကျော်တဲထဲမှ ထွက်
လာပြီး . . .

“လာဗျို့ . . . ထောင်ပိုင်ကြီး။ ဒီမှာအသင့်ပဲ။ ကျွန်တော်
ကဝဘန်ရွာက အရက်ရလာတယ်။ ငါကြောင်းကြော်လည်းရှိတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုကျော်ရေ စခန်းမှာ တီယန်စွပ်ရွာက ဧည့်သင့်
တွေ ရောက်နေလို့ ကျွန်တော့်ကို မုဆိုးလိုက်ခေါ်တာ ခင်ဗျားလို့ချစ်တဲ့
ဖျံသိုလည်း မုဆိုးလာပေးပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာရှိရင်လည်း လောင်ပိုင်ကြီးတို့

သုံး လို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဖျံသိုနာညည်ကြီးလွန်းလို့ စမ်းကြည့်
မလို့ပါ။ ကဲ . . . ကဲ တစ်ခွက်လောက်တော့ လုပ်သွားပါဦးဗျာ။ ဒါန
ကလေးမြောက်သွားအောင်လို့ပါ”

မငြင်းသာ၍ ကျွန်တော်ထဲထဲဝင်ထိုင်ပြီး ကချင်အရက်ပြင်း
တစ်ခွက်ဟော့ရပါသည်။ လက်ဖက်ရည် အဝသောက်ထားသဖြင့် အန်ပျား
အန်မလား မသိပါ။ ငါ့ကြော်အနည်းငယ်ဖဲ့စားရင်း ကျွန်တော့်အား
စောင့်နေသည့် မုဆိုးကျော်ထွားအား မေးရပါတော့သည်။

“ကျော်ထွားရေ ဖျံသိုဆေးအသုံး ပြောပြလိုက်ဦးလေကွာ။
တော်ကြာအကျိုးပေး ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေဦးမယ်” ကျွန်တော်မှ နောက်
ပြောင်လိုက်ရာ . . .

“သန့်စင်အောင်ဆေးကြောပြီး အရက်နဲ့စိမ်သောက်လို့လည်း
ရတယ်ဆရာ။ ပုပ်မသွားပါဘူး။ နောက်တစ်နည်းကတော့ ခြောက်အောင်
နေလှန်းပြီး အရက်နဲ့စိမ်သောက်ရတာပါပဲ။ ပျားရည်ကလေးနဲ့ ရော
သောက်ရင်တော့ ပိုအာနိသင်ရှိတယ်ဆရာ”

“ကိုကျော်ထွားရေ ဆေးလည်းပေး။ ဆေးနည်းလည်းပြောပြလို့
အလွန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ဘယ်လောက်ပေးရမှာလည်း”

“ဆရာဘာသာ ပေးချင်သလောက်ပေးပါဗျာ။ ကျွန်တော့်ဆရာ
ခွင့်ပြုရင် အလကားလည်းပေးလို့ရပါတယ်”

“အဲသလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေဗျာ။ ဒါရှားပါးပစ္စည်း
စစ်စစ်ကလည်းရခဲတယ်။ ခင်ဗျားတောင်းသလောက် ကျွန်တော်ပေး
ပါမယ်”

ကျွန်တော် . . .

“ပြောရမဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာဗျာ။ ကိုကျော်သာသာ ပေး

၁၃၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ချင်သလောက်ပေးလိုက်ပါ။ ပြဿနာမရှိပါဘူး။”

“အင်း . . . အဲ့ဒါဆိုရင်လည်း (၁၀၀၀)ကျပ်ပေးမယ်ဗျား၊ နည်းတယ်မအောက်မေ့ပါနဲ့”

“ကဲ . . . ကျော်ထွားရေး ပြန်ယူပြီးပေးလိုက်ပေရော့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

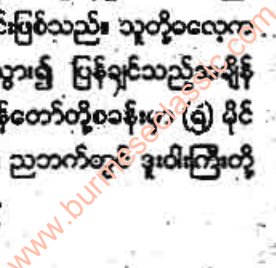
ကျွန်တော်တို့စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ အသင့်စောင့်နေကြသော ဧည့်သည်များနှင့်တွေ့သဖြင့် ဝိုင်းထိုင်ချပြန်ပါသည်။ ကျော်ထွားက ညနေစာချက်ထားသော ရပ်ကြက်သားဟင်းများအား လာချပေးပါသည်။ တီယန်စွပ်ရွာသူကြီးမှာ ထောင်မှူးဦးအာဂ္ဂန်အား ခင်မင်နေရာ တစ်လတစ်ခါခန့် စခန်းသို့လာလည်တတ်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လည်း အတော်ခင်နေပါသည်။

ရွာသူကြီး . . .

“ဆရာကြီး၊ ချွန်တော်တို့ရွာကို လာလည်ပါလား။ ချွန်တော် ဝက်ပေါ်ကျွေးမယ်”

“ဒူးဝါးကြီးကျွေးဖူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လာလည် မရ၊ စခန်းတာဝန်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ဖြစ်ကြီးနားပြန်တော့ ညအိပ်လာခဲ့မယ်နော်”

ဝိုင်းပြီးသော် ညစာထမင်းကျွေးပြီး ညမိုးချုပ်ပြီဖြစ်၍ မပြန်ရန် အတင်းတားရပါသည်။ သူတို့ဒေသနှင့် သူတို့ဖြစ်သော်လည်း တောကောင်များအန္တရာယ်ရှိသဖြင့် တားရခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ခလေ့က အချိန်ကိုမမူကြပါ။ သွားချင်သည့် အချိန်သွား၍ ပြန်ချင်သည်အချိန် ပြန်တက်ကြသည်။ တီယန်စွပ်ရွာနှင့် ကျွန်တော်တို့စခန်း (၅) မိုင် ကျော်ခန့်ဝေးသော တောလမ်းခရီးဖြစ်သည်။ ညဘက်စာ ခွေးဝါးကြီးတို့

အဖွဲ့အား အာဖွန်နီခါရိကွာတ်အတွင်း နေရာစီစဉ်ပေးရသည်။ ရဲဘက်
ဂွမ်းစောင်များ အရန်သင့်ရှိသဖြင့် ဧည့်သည်များအတွက် အဆင်ပြေ
ပါသည်။

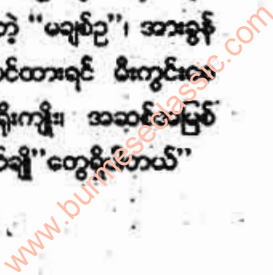
နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့သို့ပိတ်၍ Breakfast
ကျွေးရာ ထမင်းကြော်နှင့်ရစ်ကြက်အားဟင်းအပြင် ဗိုလ်မှူးပေးထား
သည့် နို့ဆီ သကြား၊ လက်ဖက်ခြောက်နှင့်၍ လက်ဖက်ရည်အချိုလည်း
တိုက်နိုင်ပါသည်။

ဒူးဝါးကြီး . . .

“ဆရာ . . . ချွန်တော်တို့ရွာကို လာလည်ပါ။ ဒီကပါလာတဲ့
သားနှစ်ယောက်ကလည်း တောလည်တတ်ပါတယ်။ ချွန်တော်အိမ်မှာ
လည်း ကချင်ဒေသထွက်ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥခွံ“တာကင်”(သားမင်း)ချို၊
“တောင်ဆိတ်ချို”တွေရှိပါတယ်။ ဆရာကို လက်ဆောင်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒူးဝါးကြီး နယ်မြေအေးချမ်းသေး
တော့ ကျွန်တော်တို့သွားလို့ မရသေးဘူး။ တောလည်းလည်ချင်ပါတယ်။
ဆွပ်ပရာဘွမ်ဒေသအနွဲ့ မရောက်ဘူးတဲ့နေရာမရှိအောင်ကို သွားချင်တာ
ပါ။ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥတွေကို ကျွန်တော်ဝါသနာပါတယ်။ တာကင်ချိုနဲ့
တောင်ဆိတ်ချိုက ဘယ်လိုအသုံးဝင်သလဲ”

“နယ်မြေအေးချမ်းတော့မှာပါ။ ဒါကြောင့် ခုတိုက်ပွဲတွေ
မဖြစ်တော့တာပါ။ ချွန်တော်မှာရှိတဲ့ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥတွေက ငှက်များ
ပျောက်တဲ့ “ခန်းတောက်မြစ်”၊ အသက်ရှည်စေတဲ့ “မချစ်ဥ”၊ အားခွန်
ဗလကောင်းစေတဲ့ “ရိုးပတီးဥ”နဲ့ အိမ်မှာဆောင်ထားရင် မီးကွင်းလ
တဲ့သတ္တိရှိတဲ့“တာကင်”ဖို၊ မ၊ ချိုတစ်စုံ၊ အရိုးကျိုး၊ အဆင်မပြေ
ကိုက်ခဲရင် လိမ်းတာနဲ့ပျောက်တဲ့ “တောင်ဆိတ်ချို”တွေရှိပါတယ်”

၁၃၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“အေးဗျာ . . . စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ခန်းတောက်မြစ်နဲ့ မချစ်ဥကိုတော့ ကျွန်တော်ရူးတယ်။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးနောင်မွန်းမှာ တာဝန်ကျတုန်းက ယူလာပေးတာ။ ခန်းတောက်မြစ်က တကယ်စွမ်းပါတယ်။ ငှက်များအလွန်နိုင်တယ်။ မချစ်ဥကတော့ ကြက်သွန်ဖြူနဲ့တူပြီး တောဥဖြူဖြူကလေးတွေပဲ။ ပျားရည်နဲ့စိမ်ပြီးစားရတာ။ အသက်ရှည်ဆေးလို့ပြောတာပဲ။ “ရှိုးပတီး” ဥတော့ မမြင်ဖူးဘူးဗျာ”

“ရှိုးပတီး” က ကြက်သွန်ဖြူလိုပဲပဲ ဆရာ၊ သူက မချစ်ဥထက် ကြီးတယ်။ အကြောအားသန်မာတယ်။ အားခွန်မလ ကောင်းစေတယ်။ သူ့ကိုပျားရည်နဲ့စိမ်စားရင် တောင်(၇)လုံးကို မမောတမ်း။ မနားတမ်းသွားနိုင်တယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်။ ဒီဆေးတွေက ဆွမ်းပရာဘွမ်ဒေသထွက် မဟုတ်ဘူးဆရာ။ ရေခဲတဲ့ ပူတာအိုအထက်ပိုင်းမှာပဲ ပေါက်ကြတာ။ “ရှိုးပတီး” ပင်က အသက်ရှိတယ်။ ဆောင်းတွင်းမှာတစ်နေရာထဲမှာ ငြိမ်နေတတ်တယ်။ မိုးတွင်းမှာ အမြစ်ထွက်အပင်ပွား ညှဉ်ပြီး နေရာသီ ကျတော့ နေရာအနံ့လျှောက်သွားတတ်တယ်။ သူတို့က အုပ်နဲ့ကျင်းနဲ့ နေတာ တွေ့ရင်တော့ အံ့လိုက်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဒေသမှာတော့ လမ်းများ ပြီး အပေါင်းအသင်းအုပ်စုဖွဲ့လည်ပတ်တတ်တဲ့ သားယောက်ျားလေးတွေကို “ရှိုးပတီး” လို့ခေါ်တယ် ဆရာ”

“အေးဗျာ . . . စိတ်ဝင်စားစရာ အလွန်ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် အခုတောင် ဒူးဝါးကြီးတို့ရွာကို အလည်လိုက်ချင်နေပါပြီ။ ဒီဒေသမှာ တခြားထူးဆန်းတဲ့အပင်တွေရော မှီသေးသလားခင်ဗျား”

“ရှိပေါ့ ဆရာရယ်။ အစိုးတန်တဲ့ ကျွန်းနက်ပင်၊ သစ်မွှေးပင်နဲ့ တော်ဝင်ဖရော့ပင်၊ သစ်ခွနက်ပင်တွေရှိတယ်လေ”

“ကျွန်းနက်နဲ့သစ်မွှေးပင်တော့ ဒီမှာ ကျွန်တော့်မြင်ဖူးတယ်

ဗျ။ တောင်ဝမ်ဖရောပင်နဲ့ သစ်ခွနက်ပင်တော့ မမြင်ဖူးသေးဘူး။”

“တောင်ဝမ်ဖရောပင်က အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဆိုင်တယ်ဆရာ အပင်ကြီးမျိုးပဲ။ အရွက်က ရွက်မြှာတစ်ရွက်မှာ ရွက်မြှာငါးရွက်ထွက် တယ်။ လူလက်ဖဝါးနဲ့တူတယ်။ အပွင့်က နီရဲရဲပဲ။ အသီးကလည်း အတောင့်၊ အခိုင်လိုက်သီးတယ်။ သူ့အခေါက်ကစွမ်းတယ်ဆရာ၊ အမျိုး သမီးတွေ ပဋိသန္ဓေမလိုချင်ရင် သူ့အခေါက်ကို ခါးမှာကြိုးနဲ့ချိပြီး ဆောင် ထားရင် ကလေးမရနိုင်ဘူး။ အခေါက်ကိုသွေးလိမ်းရင် အဖောအရောင် ပျောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိထားရမှာက ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမတွေ အဲ့ဒီအပင် အောက်ဖြတ်လျှောက်မိရင်တော့ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတတ်တယ်။”

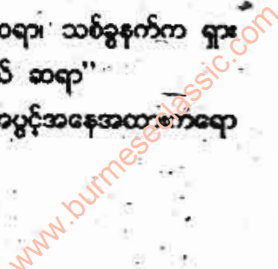
“ဪ . . . သူက အတော်ထူးခြားတဲ့ အပင်ပဲ။ အဲ့ဒီ တောင်ဝမ်ဖရောပင်နဲ့ သစ်ခွနက်ပင်က ဒီဒေသမှာရှိသလား။”

“ရှိပါ့ဆရာရယ်။ တောင်ဝမ်ဖရောပင်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရွာ အနောက်ဘက်ရွာစပ်က တောင်စောင်းမှာပေါက်နေတာ။ သစ်ခွနက် ကတော့ တောင်ကမ်းပါးစောင်း၊ ကျောက်လွှာပေါ်မှာ ပေါက်တယ်ဆရာ။ သစ်ပင်ပေါ်မှာ မပေါက်ဘူး။ သင်ပုန်းကျောက်ဆောင်တွေပေါ်မှာ ပေါက် တတ်တယ်။”

“သစ်ခွနက်ကတော့ အဖိုးတန်ပဲဗျ။ ရန်ကုန်က ကြော်ငြာ တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်ဖတ်လိုက်ရတယ်။ သစ်ခွနက်စစ်စစ်တစ်ပင်ရရင် နောက်ဆုံးပေါ်ကားတစ်စီးနဲ့လဲမယ်တဲ့။”

“အဲဒီလောက် အဖိုးတန်သလား ဆရာ၊ သစ်ခွနက်က ရှား တော့ရှားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှာရင်တွေ့နိုင်ပါတယ် ဆရာ။”

“သူ့အပင်က ဘယ်လိုပုံစံလဲဗျ။ အပွင့်အနေအထားကော ဗျာ။”

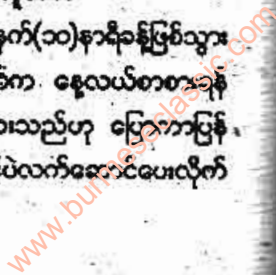
၁၄၀ * ဆောင်ရွက်ကြည့်ပါ

“သစ်ခွနက်အပင်က ပြေစိုက်သစ်ခွမျိုးပါ။ အရွက်လေးငါးရွက် ထွက်တယ်။ ပင်စည်ထွက်မလာဘူး။ အမြစ်ကနေ ပင်ပွားထွက်တယ်။ စိမ်းညိုရောင်အရွက်ပေါ်မှာ အဖြူပြောက်ကလေးတွေပါတယ်။ ဆောင်း တွင်းမှာပဲ အပွင့်ပွင့်စာပဲ။ အပွင့်က တစ်ခိုင်တည်းပဲ။ ထိပ်ဖျားကတည့် တည့်ထွက်ပြီး ပွင့်ဝတ်တွေက အင်မတန်လှတယ်။ နီညိုရောင်ပွဲ အနက် ဘက်လှတယ်ပေါ့။ လုံးဝအနက်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ”

“ဒူးဝါးကြီးပြောတဲ့ အပင်မျိုးကို ကျွန်တော်ရေးချီးရင်း ကျောက် ခက်ပင်တွေကြားမှာ တွေ့ဖူးတယ်။ နောက်ပြီး စတော်ဘယ်ရီ အရိုင်းပင် ကလေးတွေကိုလည်း ဒရုခချောင်းကမ်းဘေးမှာ အသီးနီနီကလေးတွေ သီးနေတာ တွေ့ဖူးတယ်။ စားကြည့်တော့ စတော်ဘယ်ရီသီးအရသာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အလွန်ချဉ်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာတွေ့တဲ့အပင်တွေက အရိုင်းပင် တွေပါ။ ရွှန်တော်တို့ရွာနား မလိခမြစ်ကမ်းမှာလည်း ရှိပါတယ်။ ပုံစံ အတော်တူပါတယ်။ သစ်ခွနက်ပင်အရွက်နောက်ကျောဘက်မှာ အပေါ် အရွက်အတိုင်း အဖြူပြောက်ကလေးတွေပါပြီး အရွက်ကအစိမ်းရင့်ရောင် ပါပဲ။ ချောင်းကမ်းဘေးပေါက်တဲ့ အရိုင်းပင်တွေကတော့ ရွက်နောက် ကြောမှာ နီညိုရောင်ပေါ်မှာ အဖြူပြောက်ကလေးတွေရတတ်တယ်။ အပွင့်ကလည်း အနီပဲ။ ဒါပေမဲ့ သေးသေးလေးတွေပွင့်တာ သစ်ခွနက် အစစ်လိုမလှဘူး။ အပင်ပုံစံကတော့ အတော်တူတယ်”

ကျွန်တော်တို့ စကားကောင်းနေ၍ မနက်(၁၀)နာရီခန့်ဖြစ်သွား ပါသည်။ နေလယ်စာ စားချိန်နီး၍ ကျွန်တော်က နေလယ်စာစားချိန် ပြောသော်လည်း ဒူးဝါးကြီးမှာ အလုပ်ရှိသေးသည်ဟု ပြောကာပြန် သွားကြပါသည်။ အပြန်တွင် ကျွန်တော်ဆန်နှင့်ပဲလက်ဆောင်ပေးလိုက်

ပါသည်။

မှသိုးကျော်ထွား မနက်က ကြောင်ရသည်။ နို့စိခွက်ခလောက်
သံညံနေ၍ သွားဖြုတ်ရကြောင်း သုံးပိသောခန့်ရှိသော ကြောင်ဝံပိုက်ကြီး
ဖြစ်သည်။ ခေါင်းနှင့်နံဘေးတွင် အနက်ပေါ်အဖြူစင်းကြားကြားဖြစ်၍
မြို့ပတ်ရထားနှင့်ပင် တူတော့သည်။ ကျွန်တော်ညှော်သည်များအား ညှော်
ခံကားပြောနေ၍ သူ့အရမှ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာ . . . တောကြောင်သား စားဖူးသလား”

“အေး . . . စားဖူးတယ်”

“အခု ဘယ်လိုစားချင်သလဲ ဆရာ . . .”

“ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ ဆီပြန်ချက်ကွာ ဒါမှ မညှီမှာ”

“ဟုတ်ကို . . . ဆရာ”

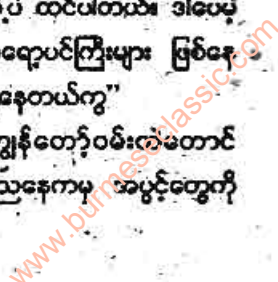
“ဒါနဲ့ ကျော်ထွားရေ ငါအခုမှစဉ်းစားမိတယ်ကွာ။ မင်းကြောင်
ကိုင်းထောင်တဲ့အနားက အပင်ကြီးက လက်ပံပင်ဟုတ်ချဲ့လားကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အပွင့်တွေတောင် ကျွန်တော်ပြုတ်
တို့ဖူးသေးတယ်”

“ဆရာ . . . လက်ပံပင်ဆိုတာ နေရာတကာပေါက်ပါတယ်။
အညာမှာပေါက်သလို မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာလည်း ပေါက်ပါတယ်။ ဒီနေရာ
ကလည်း ရေခဲပေမဲ့ ပေါက်ချင်ပေါက်မှာပေါ့”

“အေး . . . ငါလည်း လက်ပံပင်လိုပဲ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ညှော်သည်ဒူးဝါးကြီးပြောသွားတဲ့ တောင်ဝမ်းဖရောပင်ကြီးများ ဖြစ်နေ
မလားလို့ သူပြောတဲ့ အပင်ကြီးနဲ့အတော်တူနေတယ်ကွ”

“အင်း . . . ဆရာပြောမှပဲ ကျွန်တော့်ဝမ်းထဲမတောင်
ယားကျိယားကျိ ဖြစ်လာသလိုပဲ။ မနေ့က ညနေကမှ အပွင့်တွေကို

၁၄၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်ပြုတ်တို့လိုက်တာ လက်ပံပွင့်အရသာနဲ့ သိပ်မတူသလိုဘဲ။
ချဉ်လည်းမချဉ်ဘူး၊ ချွဲလည်းမချွဲဘူး။”

“လက်ပံပင်မှာ ဆူးရှိတယ်။ အခက်တွေကလည်း ပင်စည်မှာ
ကိုင်းဆုံ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ်တက်သွားတာ အဲ့ဒီလက်ပံပင်ကြီးက သရက်
ပင်လိုပဲ ကိုင်းဆုံအရစ်မရှိဘူး။ တစ်ဖြောင့်တည်းတက်ပြီး အပေါ်ရောက်
မှ ကိုင်းနှစ်ခုခွဲထွက်သွားတာ နောက်ပြီးပင်စည်အခြေမှာ ဆူးဘုကြီးတွေ
မတွေ့မိသလိုပဲ။ အခေါက်မဲမဲတွေပဲရှိတယ် အောက်မေ့တယ်ကွ”

“ကဲ . . . ကျော်ထွားဇေ၊ သွားစမ်းကွာ။ အခေါက်လည်း
ခွာလာခဲ့ အရွက်တစ်ရွက်လောက်လည်း ခူးလာခဲ့ကြည့်ရအောင်”

ကျော်ထွားစားယူ၍ စခန်းအရှေ့ဘက်သို့ သွားပါသည်။ မကြာမီ
ပြန်ရောက်လာပြီး အခေါက်နှင့်အရွက်အားပေးပါသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဆရာဇေ၊ လက်ပံပင်မဟုတ်ဘူး။ ပင်ခြေမှာ
ဆူးဖုကြီးတွေမရှိဘူး။ သရက်ပင်အခေါက်လိုပဲ အခေါက်ထူထူမဲမဲကြီး
ပဲရှိတယ်”

“ကဲ . . . ပြစမ်းပါဦး။ ဟုတ်ပါ့ကွာ။ အရွက်က ရွက်ပွား
ငါးရွက်ထွက်ပြီး လူ့လက်ဖဝါးနဲ့တူလိုက်တာ။ ရွက်ခြေမှာ ခပ်ခုံးခုံးဖြစ်
နေသေးတယ် လူ့လက်ဖဝါးကို မှောက်ထားတာကျနေတာပဲ။ လက်ပံပင်
မဟုတ်တာတော့ သေချာသွားပြီဟေ့။ လက်ပံပင်မဟုတ်ရင်တော့
ဒူးဝါးကြီးပြောသွားတဲ့ “တောင်ဝမ်ဖရော့”ပင်ကြီးပဲ။ တို့စခန်းက
ယောက်ျားတွေချည်းနေတာဆိုတော့ ပြဿနာတော့မရှိလောက်ပါဘူး။
ဇေးသည်မတွေ့လာရင်သာ သတိပေးဖို့လိုလိမ့်မယ်”

“စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူးဆရာရယ်။ စခန်းနဲ့လည်းလေးပြီး ကား
သမ်းမနဲ့လည်း လှမ်းပါတယ်။ သက်သက်သွားမှသာ ရောက်နိုင်တာပါ။

ဒီအပင်မျိုး ကျွန်တော်မတွေ့ဖူးသေးဘူး ဆရာ၊ ဆေးဘက်အသုံး အဖိုးတန်မယ်နဲ့တူတယ်”

“ဘာလဲ . . . မင်းက ပဋိပက္ခတားဆေး ဖော်ရောင်းဦးမလို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ဆရာရယ်၊ ကလေးများတဲ့မိန်းမတွေ ဆောင်ထားရင် အိမ်ထောင်ရေးသာယာတာပေါ့။ နောက်ပြီး ယောက်ျား တွေဆိုရင်လည်း မြူချင်မြူသွားနိုင်တယ်လို့ စဉ်းစားမိတာပါ”

“အေး . . . အဲ့ဒါလည်း ဟုတ်နိုင်တယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဒူးဝါး ကြီးတို့လာရင် ပြကြည့်ကြတာပေါ့”

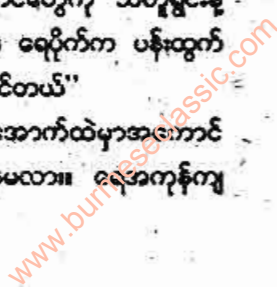
“ကဲ . . . ကျော်ထွားရေ နေ့လယ်စာ ကြောင်သားမိအောင် ချက်ကွား၊ ကိုအောင်ကြီးနဲ့အာဂျန်ပါ ဒီအိမ်မှာ ဖိတ်ကျွေးရအောင်”

နေ့လယ်စာထမင်းစားချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဆုံကြပါ သည်။ လုပ်ငန်းလည်းဆွေးနွေးရင်း တခြားကိစ္စများလည်းပြောရင်း ထမင်းစားကြရာ ထမင်းမြိန်လှပါသည်။

“ကိုအောင်ကြီးရေ . . . မင်းတို့ ဒရူခချောင်းထဲက တံတား ဆောင်တွေ ဖော်နေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ဒီနေ့ စနေပြီ၊ ရေကျသွားပေမဲ့ သိပ်မလွယ် ဘူးဆရာ၊ ရေက ခါးလောက်ကျန်နေသေးတော့ တံတားဆောင်တွေက မြှုပ်နေတုန်းပဲ။ ထူးဆန်းတာက တံတားဆောင်တွေကို သံတူရွင်းနဲ့ ကလန့်လိုက်တာနဲ့ ရေတွေပန်းထွက်လာတယ်။ ရေပိုက်က ပန်းထွက် သလိုမျိုးဆရာ၊ အောက်မှာ အခေါင်းရှိမယ်ထင်တယ်”

“သတိထားတော့ လုပ်ကြကွား၊ အောက်ထဲမှာအကောင် ပလောင် အောင်းနေတဲ့တွင်းချိုင့်ကြီးများရှိနေမလား။ ရေအကုန်ကျ

၁၄၄ ❁ ထောင်မှူးကြီးကြီးထွေး

သွားမှ လုပ်ကြရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“သံပေါင်တွေက သုံးလေးခုထပ်နေပြီး သဲလိုက်နေတော့ သိပ်
တော့မလွယ်ဘူး ဆရာ။ ရေကြည်နေလို့ အောက်ခြေကိုလည်း မြင်နေ
ရပါတယ်။ အဲဒီနေရာက တံတားအောက်တည်တည် ချိုင့်ကြီးဆရာ။
ရေနက်ပြီးအေးလွန်းလို့ ကြာကြာလည်းဆင်းမလုပ်နိုင်ကြဘူး။ ကျွန်တော်
တိုယ်တိုင် ဆင်းကြည့်တယ်ဆရာ။ အဲဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေရင် စိတ်
ထဲတစ်ခုခုကို စိုးရိမ်မိသလိုပဲ ခံစားကြရတယ် ဆရာ”

ကျော်ထွေး . . .

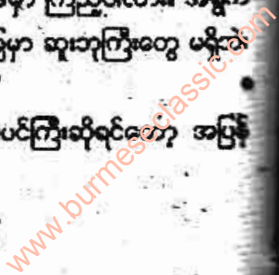
“ဆရာ . . . ကျွန်တော်တစ်ခု ပြောချင်တယ်။ အဲဒီရေမြှုပ်
နေတဲ့သံတွေနားမှာ ပြဒါးတတ်ဖြစ်ပေါ်နေပြီး ရွှေမှုန်တွေကို စပြီးဖမ်း
ထားတတ်တယ်။ ရွှေသိုက်ပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်လိုက်ကြည့်ဦးမယ်
ဆရာ”

“ဪ . . . အာဂျန်ရေ၊ စခန်းအရှေ့ဘက်က လက်ပံပင်ကြီး
ကို မင်းသတိထားမိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ရောက်စကလည်း
အညာနေပူပူမှာ ပေါက်တဲ့အပင် ရေခဲတဲ့နေရာမှာ လာပေါက်နေလို့
ကျွန်တော်အံ့ဩနေတာ။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“အေး . . . အဲဒါလက်ပံပင် မဟုတ်ဘူး။ ဒူးဝါးကြီးပြောသွားတဲ့
ပဋိသန္ဓေတားဆေးပင်ကြီးလို့ ငါထင်တယ်။ ဒီမှာ ကြည့်ပါလား။ အရွက်
က လူလက်ဝါးနဲ့တူနေပြီး ပင်စည်အောက်ခြေမှာ ဆူးဘုကြီးတွေ မရှိဘဲ
သရက်ပင်အခေါက်ကြီးတွေလို ဖြစ်နေတာ”

“အင်း . . . ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ဆေးပင်ကြီးဆိုရင်တော့ အပြန်
အခေါက်ခွာသွားဦးမဲ့ပဲ”

“မင်းက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ကျွန်တော့်ခယ်မ ကလေးများလွန်းလို့ လက်ဆောင်ပေးမလို့ ဆရာ့ ဟဲ . . . ဟဲ . . .”

“တော်တော် အကြံကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါလား ဟေ့”

ကျွန်တော်တို့ စကားကောင်းနေကြစဉ် (ဆ.လ.ရ) မှ အင်ဂျင် နီယာကိုကျော် ရောက်လာပါသည်။

“လာ . . . ကိုကျော်၊ ဘာများထူးသလဲ၊ ထမင်းရော စားပြီး ပြီးလား”

“ပြီးပြီဆရာ၊ ကဝဘန်တံတားကို လာမဲ့တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဆရာ နဲ့ခိုလ်များတို့ လာကြည့်မယ်ဆို၊ အဲ့ဒါ အမြည်းကလေးရှာပေးဖို့ မုဆိုး တို့ လာပြောတာ၊ ဟိုမှာ အရက်ပဲပေါတာ၊ အမြည်းမရှိဘူးဆရာ၊ နောက်ပြီး ဒရုခချောင်းထဲမှာ နဂါးနက်ကြီးရှိတယ်လို့ အဲ့ဒီက မုဆိုးက ပြောနေတယ်၊ သူကိုယ်တိုင်ကြံပူတာတဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရောက်တာလည်းကြာပြီပဲ၊ ကြားတောင်မကြားဖူးပါဘူး ကိုကျော်ရယ်”

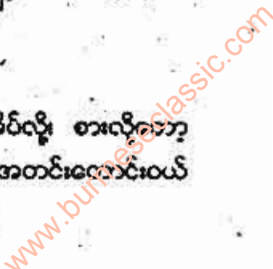
“ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူးဆရာ၊ သူတို့ပြောလို့ ပြောရ တာပါ”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုကျော်ရေ၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ချောင်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတော့ သတိထားဆင်ခြင်ရတာပေါ့ဗျာ”

မုဆိုးကျော်ထွား . . .

“ဆရာကျော် ဖုံ့သိုစွမ်းသလားဗျ”

“စွမ်းမစွမ်းတော့ မသိဘူး မုဆိုးရေ၊ အိပ်လို့ စားလို့တော့ အလွန်ကောင်းတယ်၊ ကဝဘန်ကလူတွေကလည်း အတင်းလောင်းဝယ်

၁၄၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

နေလို့ ဆေးစိမ်ပြီးတိုက်ရသေးတယ်။ ရောင်းတော့မရောင်းနိုင်ဘူးဗျို့၊ ကျွန်တော်က စစ်စစ်ရထားတာ။ ဘယ်လောက်ပေးပေး၊ မရောင်းနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ မုဆိုးရေ ဆရာတို့လာမဲ့နေကြရင် ဧည့်ခံရအောင် လာမယ့်စနေနေ့ ညနေ တစ်ခုခုရအောင် ရှာပေးပါဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကြိုးစားရမှာပေါ့ဗျာ။ ကြတ်ရမလား။ ကြောင် ရမလားတော့ မပြောတတ်သေးဘူး။ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်စောစော ဆိုရင်လည်း ပီပါတယ်နော်”

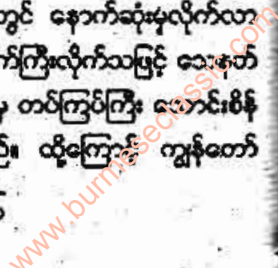
“ပီပါတယ်ဗျာ၊ ဆရာတို့လာရင် ခင်ဗျားလည်းလိုက်လာမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကျော်ပြန်သွားတော့ ရဲဘက်များ လုပ်ခွင်သိမ်းပြီး ညနေ စာကျွေး ထောင်ပိတ်ရပါတော့သည်။

ညမိုးချုပ်စ ကျွန်တော်တို့ညစာစားနေစဉ် ဒရူခချောင်းအတွင်း မှ သေနတ်သံသုံးလေးချက် ကြားရသည်။ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်သံ ဖြစ်သည်။ ခြောက်လုံးပြူးကိုိုင်သည်မှာ ရှေ့တန်းမှ ဦးသန်းရွှေဖြစ်သဖြင့် သူတို့အဖွဲ့ ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်မည်။ မူးကြောင်ရှူးကြောင်နှင့် ဦးသန်းရွှေ တပည့်ထောင်မှူးမောင်မောင် သေနတ်ပစ်ဖောက်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် မောင်မောင်တို့အဖွဲ့ စခန်းသို့ ဆူဆူ ညံညံနှင့် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ မုဆိုးကျော်ထွား၏ ထောက်လှမ်းချက် အရ ပြန်သိရသည်မှာ ဒရူခချောင်းအပြတ်တွင် နောက်ဆုံးမှလိုက်လာ သော မောင်မောင်အား ပေါင်လုံးခန့်ရှိ မြွေနက်ကြီးလိုက်သဖြင့် သေနတ် ဖြင့်ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးရကြောင်း ခလရ (၃ရ)မှ တပ်ကြပ်ကြီး ဘောင်းစိန် နှင့်အဖွဲ့ မီးထိုးရှာဖွေနေကြောင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်

မေးရပါတော့သည်။

“ကျော်ထွားရေ ဘယ်ကန္တော့နက်ကြီးလဲကွ။ ပေါင်လုံးလောက်လည်း ရှိတယ်ဆိုတော့ ထူးဆန်းလှချည်လား။ ငါတို့လည်းနေလာတာ ကြာပါပြီ။ စခန်းဆောက်စက ဟိုဘက်ကမ်းနဲ့သည်ဘက်ကမ်း ညဘက်လည်း ဥဒဟိုကူးနေကြတာ။ ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ကြပါဘူး။”

“ဆရာ ကိုကျော်ပြောတဲ့ နဂါးနက်ကြီးများ ဖြစ်နေမလား။”

“အဲ့ဒီအကောင်က အခုမှ ဘယ်ကထွက်လာတာလဲ”

“ဆရာဦးအောင်ကြီးပြောတာ မေ့နေပြီလားဆရာ။ တံတားအောက်တည့်တည့် သံပေါင်တွေအောက်မှာ ချိုင့်ကြီးဖြစ်နေတယ်ဆို၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရေတွေပန်းထွက်နေတယ်လို့လည်း ပြောသေးတယ်လေ”

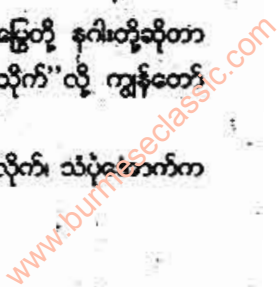
“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်တော်စဉ်းစား ကြည့်တာပါ။ အဲ့ဒီသံပေါင်တွေအောက်မှာ နဂါးနက်သိုက်ရှိပုံရတယ်။ ရေတွေပန်းထွက်တာ အဲ့ဒီနဂါးနက်ကြောင့်ပေါ့။ သံပေါင်တွေကို ခဲဘက်တွေက တူရွှင်နဲ့ကလော်တော့ အပေါက်ဝပွင့်သွားပြီး နှာမူတ်တာဖြစ်မယ် ထင်တယ်ဆရာ။ ဒီလို မြေကြီးတွေက အစာမစားဘဲ အကြာကြီးနေနိုင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲ့ဒီသံပေါင်တွေအောက်မှာ ရွှေမှုန်တွေ စုနေနိုင်တယ်လို့လေ”

“အေး . . . ငါမှတ်မိပါတယ်၊ မြေဟာ မြေပေါ့ကွာ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် နဂါးဖြစ်သွားရတာလဲ”

“ဆရာရယ် မြေကြီးတော့ နဂါးပေါ့။ မြေတို့ နဂါးတို့ဆိုတာ ဥစ္စာရတနာကို စောင့်တာ။ အဲ့ဒါကြောင့် “နဂါးသိုက်” လို့ ကျွန်တော်ပြောတာပါ”

“ကောင်းကွာ . . . မြေက နဂါးဖြစ်သွားလိုက်၊ သံပုံအောက်က

၁၄၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ချိုင့်ကြီးက နဂါးသိုက်ဖြစ်သွားလိုက်နဲ့၊ ကျော်ထွားရေ မင်းကလည်း အတော်စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ကောင်ပဲ။ မနက်ဖြန်ကျရင် ကိုကျော်တို့ဆီက နိုင်လွန်ကြီးကြီးတွေငှားပြီး သံပေါင်တွေကို ဆွဲတင်မယ်။ မင်းနဂါးထွက် လာရင်လည်း ငါ့ရိုင်ဖယ်ကြီးနဲ့ အတော်ပေါ့ကွာ။”

မနက်ဖြန် မနက်အလုပ်ရှိသဖြင့် ညစာစောစောစားပြီး စော စောအိပ်ရာဝင်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်အိမ်မက် မက်ပြန်ပါသည်။ ပျောက်ကွယ် နေတာကြာပြီဖြစ်သော ရွှေဝါရောင်သစ်ခွ အစောင့်ညီအစ်မတို့နှင့် အိပ် မက်ထဲတွင် ပြန်ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။

“မောင်ကြီး မနက်ဖြန်ကျရင် နဂါးနက်ကြီးကို မသတ်ပါနဲ့နော်။ မောင်ကြီးကတိပေးရင် အဲဒီနေရာက ရွှေမွန်တွေ အများကြီးရမှာပါ။”

“ငါမသတ်ပေမဲ့ တခြားသူက သတ်ရင်ကောကွယ်။”

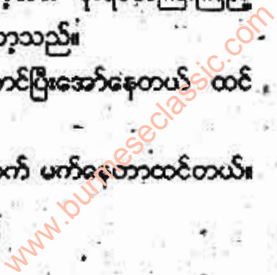
“တခြားသူသတ်လို့ မရပါဘူး။ နဂါးနက်ကြီးက မောင်ကြီးနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိသလို ညီမတို့ရဲ့အစောင့်ရှောက်ပါ။ အဘိုးကလည်း မေတ္တာ ရုပ်ခံခိုင်းပါတယ်။ မောင်ကြီးကတိပေးပါ။”

“အေး . . . ပေးတယ်ကွာ၊ တခြားသူသတ်ရင်တော့ ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူးနော်။”

ကျွန်တော်အိပ်ခန်းတံခါးအား တဘုန်းဘုန်းထုသံ ကြားရ သဖြင့် ကျွန်တော်အိပ်မက် ကမ္ဘာမှ လန့်နိုးလာပါသည်။ အိပ်ခန်းတံခါး အားဖွင့်ကြည့်ရာ မှန်အိပ်ထွန်း၍ ကျွန်တော့်အား စိုးရိမ်တကြီးကြည့် နေသော မုဆိုးကျော်ထွားအား တွေ့ရပါတော့သည်။

“ဆရာ၊ နေကောင်းရဲ့လား။ ယောင်ပြီးအော်နေတယ် ထင် တယ်။ မတတ်နိုင်ဘူးလို့ အော်နေတယ်။”

“ဟေ . . . ဟုတ်သလား။ ငါအိပ်မက် မက်နေတာထင်တယ်။”

ငါနေကောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော်အိပ်ခန်းထဲမှထွက်၍ ကျော်ထွား ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြရာ -

“ဆရာ့ကို ဥစ္စာပစ္စည်းပေးပြန်ပြီထင်တယ်။ သူတို့ပြောတဲ့ အတိုင်း လိုက်နာလိုက်ပါဆရာရယ်။ မြွေကို ကျွန်တော်လည်း လုံးဝ မသတ်ဘူး။ အဲ . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ရတနာရှိတာ တော့ ဘယ်သူမှမပြောခဲ့တော့ဆရာ။ ကျွန်တော်တပြည်ပြည်ကဲ့ယူမယ်”

“အေး . . . အေး . . . အခု ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲကွ”

“မနက်(၂)နာရီလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆရာ”

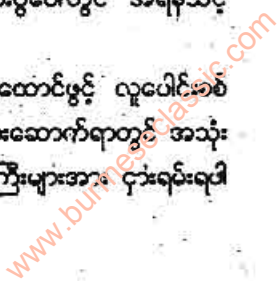
“မင်းရော တစ်ရေးနိုးတာလား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ ဆရာ့အော်သံကြားလို့ ကျွန်တော်နိုးတာ”

“စောသေးတယ်၊ ပြန်အိပ်ကြရအောင်ကွာ၊ မနက် (၅) နာရီ လောက်မှထမယ်”

ကျွန်တော်ပြန်အိပ်ရာ မနက်(၅)နာရီခန့်တွင်နိုးပါသည်။ ကျွန်တော့်အကျင့်တစ်ခုမှာ မနက်ပိုင်းနိုးလိုသည့် အချိန်ကို စိတ်ထဲတွင် မှတ်၍ အိပ်လိုက်လျှင် နိုးစက်မလိုဘဲ အချိန်အတိအကျ နိုးတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်အိပ်ရာကထတော့ မဆိုးကျော်ထွား ထမင်းကြော်ခြင်း၊ ရေ နွေးအိုးတည်ခြင်းအမှုကို ပြုနေပါပြီ။ ကျွန်တော်ဘုရားဝတ်ပြုချိန်နာရီ ဝက်အပြီးမှာတော့ မနက်စောစောစားရန် စားပွဲပေါ်တွင် အရန်သင့် ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

မနက်စောစောစားပြီး မနက်(၆)နာရီထောင်ဖွင့် လူပေါင်ဆစ် သေးရပါသည်။ ပြီးသော် ကိုကျော်ထံမှ တံတားဆောက်ရာတွင် အသုံး ပြုသော လက်ကောက်ဝတ်ခန့်ရှိ နိုင်လွန်ကြိုးကြီးများအား ၎င်းရင်းရပါ

၁၅၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တော့သည်။

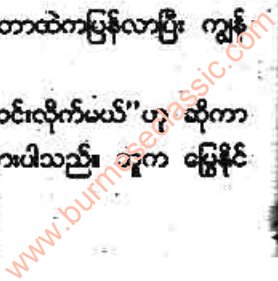
မနက်ပိုင်းလူ(၂၀)ခန့်ဖြင့် ထောင်မှူးအောင်ကြီးအားပြောပြီး လုပ်ငန်းစပါသည်။ ဒရုခချောင်းအတွင်းမှ သံပေါင်တစ်ခုစီအား ရှေ့နောက်ကြိုးချီစေပြီး တံတားပျက်ကြီး၏ အရင်းပိုင်းသံပေါင်ပေါ်တွင် ကြိုးတင်၍ တစ်ဖက်(၁၀)ဦးဆွဲခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ထောင်မှူးအောင်ကြီး တပ်ကြပ်ကြီးစိန်သောင်းတို့က လက်နှက်ကိုယ်စီဖြင့် စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုကြပါသည်။

နှစ်ဖက်ဆွဲတင်သော်လည်း သံပေါင်များမှာ မကြွပါ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားရပါပြီ . . .

ရဲဘက်ခေါင်းဆောင်များအားခေါ်ပြီး တစ်ဖက်တည်းလူ (၂၀) ပေါင်း၍ ဆွဲတင်စေရာ ကြွလာသဖြင့် အခြားတစ်ဖက်မှပြောင်း၍ ဆွဲတင်စေရာ နှစ်ဖက်စလုံးသဲကိုက်ခြင်း လွတ်သွားသဖြင့် နှစ်ဖက်ပြိုင်တူ ဆွဲတင်စေရာ အပေါ်သို့ပါလာပါတော့သည်။ တစ်ဖန်ပြန်ချပြီး ကြိုးများအားတံတားပေါ်အဟောင်းမှ ဖြုတ်စေပြီး ကမ်းစပ်သို့ဆွဲတင်စေရာ ပါလာပါတော့သည်။ ထိုသို့လုပ်ရင်းဖြင့် တတိယသံပေါင်ရအပြီး စတုတ္ထသံပေါင်တွင် အခက်တွေ့နေပါသည်။ အောက်ဆုံးဖြစ်၍ သဲကိုက်ပြီး ကျောက်တုံးများပိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အန္တရာယ်ရှိမှန်းသိ၍ ရဲဘက်များအားလည်း ရေထဲဆင်း၍ သံတူရွင်းဖြင့် ကလန့်ဖော်ခြင်းကိုလည်း မလုပ်စေလိုပါ။

ထိုအချိန်တွင် မုဆိုးကျော်ထွား တောထဲကပြန်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ အခက်အခဲကို မြင်သဖြင့် . . .

“ဆရာ . . . ကျွန်တော် ရေထဲဆင်းလိုက်မယ်” ဟု ဆိုကာ သံတူရွင်းနှင့် ကြိုးများယူကာ ရေထဲဆင်းသွားပါသည်။ ဘူက ဖြေနိုင်

သူ့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်ယုံကြည်စိတ်ချပါသည်။ တံတားဘောင်ထိပ်နှစ်ဖက်တွင် ကြိုးချည်ပြီးအပေါ်သို့ ကြိုးစနစ်ဖက်အား ပစ်ပေးကာဆွဲစေ၍ သူကနှစ်မြှုပ်နေသောသံပေါင်အား သံတူရွင်းနှင့် ကလန့်ပေးပါသည်။ ရေပလုံစီများတက်လာပြီး ရေများပန်းထွက်လာပြီး ကြိုးများလှုပ်ရမ်းသွားသဖြင့်

“ကျော်ထွား အပေါ်မြန်မြန်တက် ရပြီ”

ရဲဘက်များဆွဲတင်နေစဉ် ကျော်ထွားကမ်းပေါ်သို့ တက်ပြေးလာပါသည်။ တံတားသံပေါင်နှင့်အတူ ရေပန်းကြီးထိုးထွက်လာပြီး “ဝုန်း”ဟူသော အသံကြီးနှင့်အတူ မြွေမဲကြီးဦးခေါင်း ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကတိအတိုင်း မပစ်ပါ။ ထောင်မှူးအောင်ကြီးနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးစိန်သောင်းတို့၏ (G4) နှင့် M-22 သေနတ်သံများအား တဖောင်းဖောင်း ကြားရပါတော့သည်။

“ဟောင်း . . . ဟောင်း . . . ဟောင်း . . . ဟောင်း”

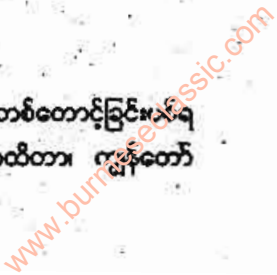
သို့သော် မထိပါ။ မြွေနက်ကြီးမှာ ချောင်းအောက်ဘက် ရေနက် ရှိရာသို့ ကူးခတ်ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ ပေါင်လုံးခန့်ရှိပါသည်။ မျက်စိနှစ်လုံးမှာ နီရဲနေသည်။

အင်း . . . တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်တော်လည်းမပစ်၊ ပစ်သော ကျည်လည်းမထိဘဲ လွတ်မြောက်သွားသဖြင့် ကတိအတိုင်း ကျွန်တော်ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးသောင်းစိန်က . . .

“ဆရာ . . . ဘာလို့မပစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်သေနတ်က ရှိုင်ဖယ်များ တစ်တောင့်ခြင်းမရှိတာ။ ခင်များတို့ အော်တိုသေနတ်တွေတောင် မထိတာ၊ ကျွန်တော်

၅၅ ● ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဘာလုပ်ပစ်တော့မလဲ၊ ကျည်ဆံကုန်ရုံပဲ ရှိမှာပေါ့”

“အေးဗျာ . . . တော်တော်လျှင်တဲ့အကောင်ကြီး ရများရ လိုက်လို့ကတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ၊ မြွေသားနဲ့ အရက်သိပ်လိုက်တာ။ ထောင်ဝိုင်ကြီးရဲ့”

တံတားသံပေါင်များအား ကမ်းပေါ်စီတင်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲဘက် များအား အနားပေးလိုက်ပါသည်။ မှဆိုးကျော်ထွားကတော့ မနားပါ။ လူရှင်သည်နှင့် ချိုင့်ထဲဆင်းပြီး မြွေရေခွံအိတ်တစ်လုံးနှင့် ချိုင့်ထဲမှ မြေများအား ကြိုးထည့်နေပါသည်။ မြေမှုန့်များမှာ ရွှေရောင်မဟုတ်ပါ။ မဲမဲအရာများသာဖြစ်သည်။ ၎င်းမြေမှုန့်များအား ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ထည့်ထားရာ ရက်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အိတ်များများလာမည်ဖြစ် သည်။

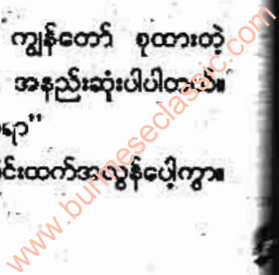
“ကျော်ထွား . . . မင်းဟာ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒါရွှေမြေတွေပဲ။ ရေနဲ့ကျင်ရဦးမယ်။ ပြီး တော့ ပြဒါးနဲ့ပမ်းပြီး မီးဖုတ်ရဦးမယ်။ တချို့လက်သဲခွံလောက်ရွှေပြား လေးတွေတောင် ပါလာတယ်။ ဆရာကံကောင်းရင် ရွှေပိဿာနဲ့ချီပြီး ရနိုင်းတယ်ဆရာ။ တွင်းအောက်ခြေမှာ ရွှေတုံးတွေတောင် ရှိရင်ရှိနေမှာ။ ဆရာတော့ ရွှေသူဌေးဖြစ်ပြီ”

“ထားပါကွာ . . . မစားရ ဝခမန်း လုပ်မနေပါနဲ့။ မင်းအလုပ် ပြီးတော့မှပဲ အဖြေသိရမှာပါ”

“ကျွန်တော်ပြောရဲ့ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော် စုထားတဲ့ အိတ်တွေထဲမှာ ရွှေအချိုးအစားဆယ်ပုံတစ်ပုံ အနည်းဆုံးပါပါတယ်။ တစ်အိတ်တစ်အိတ် ထမ်းရတာနှင့်နေတာပဲဆရာ”

“အေး . . . အဲ့ဒါဆိုရင်လည်း အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ကွာ။

မပြန်ခင် အလှူတစ်ခု ထပ်လုပ်ရသေးတာပေါ့”

ထိုညက ကျော်ထွားနှင့်ကျွန်တော် တောအကြောင်းတောင် အကြောင်းပြောကြရင်း သစ်ခွပန်းအကြောင်း ရောက်သွားရာ . . .

“ကျော်ထွားရေ . . . ငါမပြန်ခင် “သစ်ခွနက်” တောမှာ လည်ချင်သေးတယ်ကွာ။ ဒူးဝါးကြီးအပြောကတော့ ဒီတောထဲမှာ ရှိတယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“အရိုင်းရှိရင် အယဉ်ရှိနိုင်တာပေါ့ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့က ဆွမ်းပရာဘွမ်တောအနံ့မှ မရောက်သေးတာ အခြေအနေပေးရင် ရှာကြ သေးတာပေါ့ ဆရာရယ်”

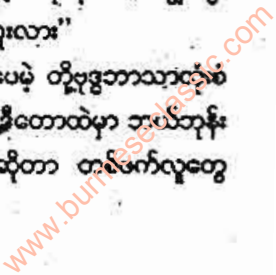
“အင်း . . . မြွေကြီးကို မသတ်လို့ ရွှေဝါရောင်သစ်ခွ ညီအစ်မ ကထော့ ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်မယ်ထင်ပါရဲ့။ သူတို့အတွက်လည်း ကျွတ် လွတ်အောင် အလှူတစ်ခုလုပ်ချင်ပါရဲ့ကွာ”

“လုပ်ရမှာပါ ဆရာ။ သူတို့က ဆရာကို ကူညီမှာပါ”

“အကူအညီ၊ ငွေရေး၊ ကြေးရေး မလိုဘူးလေကွာ။ ဘာ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး လှူမလဲ။ လှူ(၅၀၀)စာ အလှူတစ်ခုလုပ်ဖို့ ဒီတောထဲမှာ စီစဉ်ရတာ အလွန်ခက်တယ်။ ခဏခဏလှူနေရင်လည်း ငါ့ကို အထင်လွဲကြဦးမယ်။ အဲ့ဒါကို ပြောတာ”

“လွယ်ပါတယ် ဆရာရယ်။ ဆရာပြန်ခါနီး ထွက်စာကျမှ လုပ်ပေါ့။ “နှုတ်ဆက်ပွဲ” လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပေါ့ဆရာရယ်။ ကျွေးမွေး ဖို့ကတော့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”

“အေး . . . အဲ့ဒါကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ အရ သင်္ကန်းတွေ၊ ဘာတွေလှူချင်သေးတယ်။ ဒီတောထဲမှာ ဘယ်ဘုန်း ကြီးကို လှူရမလဲ။ ရေစက်ချ အမှုဝေတယ်ဆိုတာ တစ်ဖက်လူတွေ

၁၅၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွတ်တန်းဝင်ဖို့ပဲ။ အနည်းဆုံး (၉) ပါးသီလ လောကံပေးနိုင်မယ့် ဘုန်းကြီးလိုတယ်။ အဲ . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းဘုန်းကြီးဝတ် လိုက်ရင်တော့ အဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်”

“ဆရာ . . . ကျွန်တော်က အပြစ်နဲ့ထောင်ကျနေတာ ဘယ် ဘုန်းကြီးဝတ်လို့ ဖြစ်မလဲ။” ဘုန်းကြီးဝတ်ဖို့လည်း ဝါတော်၊ သိက္ခာရှိ၊ ဘုန်းတော်ကြီးက သီလပေးမှလည်း ဝတ်လို့ရတာ မဟုတ်လား”

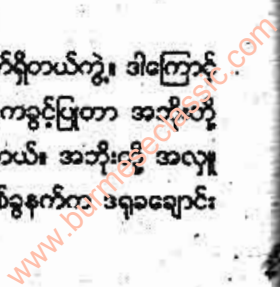
“အေး . . . ဟုတ်ပါတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးရှိမှ ဖြစ်မှာပါ။”

ကျွန်တော်တို့ စကားကောင်းနေ၍ ညဉ့်အတော်နက်မှ အိပ်ရာ ဝင်ဖြစ်ပါသည်။ အိပ်ပျော်သည်နှင့် အိပ်မက်မက်ပြန်ရာ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်ဒရူခတ်တားပျက်အနီး ကမ်းပေါ်တွင်ရောက်နေစဉ် ရွှေဝါရောင် ညီအစ်မနှင့်အတူ ဝတ်စုံအဖြူဝတ် ချွတ်ခမ်းမွေး မုတ်ဆိတ်မွေးများ ဖြူနေပြီး ထိပ်တွင်နဂါးခေါင်းပါသည်။ ရွှေရောင်တောင်ဝှေးအား ကိုင် ဆောင်ထားသည်။ အဘိုးအိုတစ်ဦးလည်း ပါလာပါသည်။ ရွှေဝါရောင် ညီအစ်မမှာ အပြုံးကိုယ်စီဖြင့် ကျွန်တော့်အားကြည့်ပြီး . . .

“မောင်ကြီး . . . ညီမတို့ အစောင့်နဂါးနက်ကြီးကို မသတ်လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ညီမတို့က ကျေးဇူးဆပ်ဦးမှာပါ။ အဲ့ဒီနဂါးတွင်း ထဲမှာ ရွှေမှန်တွေအများကြီးရှိပါတယ်။ မောင်ကြီးတပည့်မုဆိုးက လုပ် ပေးမှာပါ။”

ထိုစဉ် အဘိုးအိုက ဝင်ပြောပါသည်။

“ငါ့သားကြီးက အဘိုးတို့နဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတယ်ကွဲ့။ ဒါကြောင့် မင်းညီမတွေက ဥစ္စာ၊ ပစ္စည်းပေးတာကို အဘိုးကခွင့်ပြုတာ အဘိုးတို့ အတွက် အလှူလုပ်ပေးချင်တာကိုလည်း သိပါတယ်။ အဘိုးတို့ အလှူ ဖြစ်မြောက်အောင် ကူညီမှာပါ။ မင်းလိုချင်တဲ့သစ်ခွနက်က ဒရူခေချောင်း

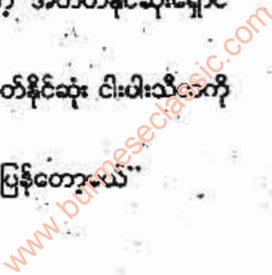
ဗျားညွှန်ပြစ်ချောင်းနဲ့ဆုံတဲ့နေရာအနီးက ကျောက်တောင်ကြီးကမ်းပါးမှာ ရှိတယ်ကွဲ့။ ဒီကနေ တစ်နေ့ခရီးသွားရမယ်။ ဟိုမှာ ညအိပ်ပြီးမှရနိုင် မယ်။ ဆန္ဒရှိရင်တော့ သွားပေါ့ကွယ်။ အဘိုးတို့ စောင့်ရှောက်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အကျိုးမရှိနိုင်ပါဘူးကွယ်။ ဒေသန္တရဟုသုတရပြီး ပင်ပန်းရုံ နေမှာပါ။ သစ်ခွနက်က အလွန်နတ်ကြီးသကဲ့။ မင်းတို့ အောက်ပြည်၊ အောက်ရွာမှာ မရှင်သန်နိုင်ပါဘူး။ ဂရုစိုက်လွန်းလို့ ရှင်သန်ပြီးဖူးရင် တောင် သဘာဝမတူလို့ မပွင့်နိုင်ပါဘူး။ ငါ့သားကြီးက အစိုးရဝန်ထမ်း ဆိုတော့ စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီးလုပ်ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အဘိုး။ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်ရင် စဉ်းစား ချင့်ချိန်ပြီး မှ အလုပ်လုပ်တတ်ပါတယ်။ အဘိုးတို့ ကူညီတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သစ်ခွနက်ကိုတော့ ကျွန်တော်ရချင်တယ်။ ကမ္ဘာပေါ် မှာ ရှားပါးပစ္စည်းဖြစ်လို့ မြင်ချင်တာပါ။ ကျွန်တော်ထွက်စာတင်ထား တာကျလို့ ထွက်ခွင့်ရမှ ဒီစခန်းက မပြန်ခင်ရှာသွားချင်တာပါ”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်။ ငါ့သားကြီးထွက်စာလည်း မကြာခင်ကျ လာမှာပါ။ ကြီးပွားချစ်သောလည်း ဖြစ်မှာပါ။ အသက်လည်းရှည်မှာပါ။ အလုပ်ကထွက်တာတောင် ငါ့သားကြီးရဲ့ကြီးပမ်းမှုကြောင့် ထင်ရှား ကျော်ကြားသူဖြစ်မှာပါ။ ငါးပါးသီလတော့ ပြအောင်နေကွယ်။ ဒီတောထဲ တောင်ထဲမှာ သူတစ်ပါးအသက်သတ်ရတာကို အများအတွက်ဖြစ်လို့ အဘိုးအပြစ်မတင်လိုပါဘူး။ မြို့ရောက်ရင်တော့ အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင် ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး။ ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး ငါးပါးသီလကို လုံခြုံအောင်ထိန်းသိမ်းပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီကွယ်။ အဘိုးတို့လည်း ပြန်တော့မယ်”

၁၅၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဆင်း

ရွှေဝါရောင်ညီအစ်မကလည်း လှိုက်လှဲစွာပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ပါသည်။ သူတို့(၃)ဦးတံတားကြီးပေါ်မှ လမ်းလျှောက်၍ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသွားကြပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ဘီလီသံပေါင်ကြိုးတံတားကြီးမှာ အကောင်းပကတိအတိုင်း ဖြစ်သည်။

မနက်(၅)နာရီခန့် ကျွန်တော်အိပ်ရာကနိုးသော်လည်း မထပြစ်သေးပါ။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမြင်မက်ခဲ့ရသော အိပ်မက်အကြောင်းစဉ်းစားနေမိသည်။ အပြင်တွင် မုဆိုးကျော်ထွား၏ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသံများကို ကြားနေရသည်။ ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆိုသည်မှာ ထူးဆန်းလေစွာ မုဆိုးကျော်ထွားနှင့် ကျွန်တော်လည်း ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်အနွံအတာခံပြီး လုပ်ကျွေးပြုစုနေသည်မှာ ညီအစ်ကိုအရင်းထက်သာပါသည်။ အရာရှိ ရဲဘက်ဆက်ဆံရေးလည်းမဟုတ်၊ လောဘလည်းမရှိရှာပါ။ ကျွန်တော့်အတွက်ကိုသာ အစဉ်ဦးစားပေး၍ ပြုစုလုပ်ကျွေးသူဖြစ်သည်။

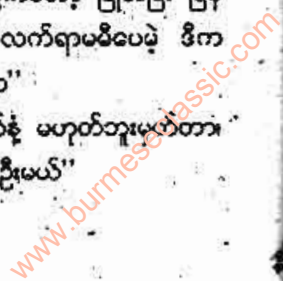
ကျွန်တော်အိပ်ရာကထ၍ အခန်းအပြင်ထွက်လိုက်ရာ . . .

“ဆရာ . . . နိုးပြီလား၊ မနက်စာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားရမယ် ဆရာ”

“ဟေ . . . မင်းဘယ်က ရဟာလဲ”

“မနှေ့ညနေက ဈေးသည်တွေဆီက ဝယ်ထားတာဆရာ၊ ကြက်သွန်ဥချဉ်နဲ့ မုန့်ညင်းချဉ်ပါ ပါတယ်။ ခေါက်ဆွဲကစော့ ပြုတ်ပြီး ပြန်လုပ်ရတာဆရာ။ မြစ်ကြီးနားမြို့ပေါ်က ဆိုင်လက်ရာမမိပေမဲ့ ဒီကတော့ဝက်သားခြောက်နဲ့ စားကောင်းမှာပါဆရာ”

“အေး . . . ဒါကြောင့် ထမင်းကြော်နဲ့ မဟုတ်ဘူးမှတ်တာ၊ ကျေးဇူးပဲ ကျော်ထွားရေ့ ငါ့မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်အသင့်ပြင်ထားမယ် ဆရာ”

ကျွန်တော်အပေါ်အပါးသွား။ မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် စားပွဲဝိုင်း ထိုင်ရာ အလွန်ကောင်းမွန်သော ရှမ်းခေါက်ဆွဲအားစားရပါတော့သည်။ တောထဲတောင်ထဲ ထူးကဲသော အရသာရှိလှသည်။ စားသောက်ရင်း . .

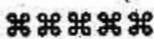
“ကျော်ထွားရေ . . . ငါ သစ်ခွနက်တွေရှိတဲ့နေရာသိပြီကွ”

“ဟင် . . . ဆရာက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ၊ ဘယ်သူလာပြော တာလဲ။ ဒူးဝါးကြီးတို့လည်း လာတာမတွေ့မိပါဘူး”

ကျွန်တော် မုဆိုးကျော်ထွားအား အိပ်မက်အကြောင်းပြောပြ ရပါသည်။

“အင်း . . . ဆရာကတော့ လိုချင်တိုင်းတရင် ရနေတော့ တာပဲ၊ အိပ်မက်အတိုင်း ဖြစ်မှာပါဆရာ။ ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆိုတာလည်း မှန်မှာပါ။ တော်ရုံအဆက်နဲ့ သူတို့က ပေးလေ့မရှိဘူး ဆရာ။ ဆရာ ကံကောင်းမှာပါ”

“ကံဆိုတာက အလုပ်ကွ၊ အလုပ်ကောင်းရင် ကံကောင်းမယ်၊ စေတနာမှန်ရင် ကံကောင်းမယ်။ သူတစ်ပါးအပေါ် ကိုယ်ကကောင်းရင် သူကလည်း ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းမှာပဲ။ လူတိုင်း အဲဒီလိုစိတ်ကောင်း ထားနိုင်ကြရင် အကျွန်းထောင်ဆိုတာကြီးတောင်ရှိစရာ မလိုတော့ဘူး ကျော်ထွားရေ”

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

၂၅၀၇
၂၅၀၇
၂၅၀၇
၂၅၀၇
၂၅၀၇

တက္ကသိုလ်တက်စဉ်က ကျွန်တော်တို့ မေဂျာတူ အခန်းတူ၊ အတန်းတူ သူငယ်ချင်းများတွဲခဲ့ကြရာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲတွင် အသက် အကြီးဆုံး ကိုလှမောင်နှင့်ပြည်မြို့အား ကိုအေးဝင်း၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည် လမ်းမှ ကိုကျော်နှင့်ကိုခင်မောင်အေး၊ တိုက်ကြီးမှကရင်လူမျိုး ကိုစော ဂျောလေတို့ဖြစ်ကြသည်။

ဦးလှမောင်သာ အိမ်ထောင်ရှိသူဖြစ်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ချေထဲတွင် အထည်ချုပ်ဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။ ကျန်သူငယ်ချင်းများမှာ လူပျို၊ လူလွတ်၊ များဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်အပါအဝင် ရည်းစားပင်မရှိကြပါ။ ရည်းစား ထားလျှင် အဖွဲ့မှဝိုင်းပယ်မည်ဟု အားလုံးက ကြေငြာထားသဖြင့်လည်း

www.burmeseclassic.com

၁၆၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲမှ ဦးဆုံးဗွေဖေါက်သူမှာ ကိုစောကျောလေ ဖြစ်သည်။ သူက တိုက်ကြီး၊ အင်းကုန်းရွာတွင် နေထိုင်ပြီး အဖေဖြစ်သူမှာ ရဲအုပ်ဖြစ်သည်။ ဂျိုးဖြူရေစစ်ကန်မှ နော်အားသာဆိုသူ ကရင်လူမျိုး ကျောင်းဆရာမနှင့် မေတ္တာမျှနေကြောင်းသိရသည်။

ကျောင်းထဲတွင် ရည်းစားထားခြင်းမဟုတ်သဖြင့် အဖွဲ့ထဲမှ မထုတ်ပါ။ သို့သော် သူက အချစ်ဦးမို့အရူးအမူးဖြစ်ပြီး ကျောင်းပျက်လှသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာမသက်သာပါ။ အပတ်စဉ် စာပိုင်းကူးပေးနေရသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ငယ်စဉ်ကပင် လျောက်လေးခွ၊ ကိုယ်စီကိုင်၍ ငှက်ပစ်လာကြရာ၊ တက္ကသိုလ်ရောက်တော့လည်း ဝါသနာကို မစွန့်ပစ်နိုင်၊ လေသေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ငှက်ပစ်တုန်းဖြစ်သည်။ အားလပ်ရက်များတွင် ရန်ကုန်မြစ်အတွင်း ငှက်သမ္ဗန်ငှား၍ တွံတေး(ပိတ်စွယ်ရွာ) ဘက်ကမ်းပေါ်နှင့် ချောင်းကြိုမြောင်းကြားလှည့်လည်၍ ငှက်ပစ်ထွက်ကြသည်။ ဗျိုင်း၊ ဆက်ရက်၊ ချိုး၊ ခိုး၊ ကျီးကန်းများ ရတတ်သည်။ ရသောငှက်များအား ရွာတွင် ဝေငှပြီး ကြက်ဝယ်၍ ချက်စားကြသည်။ ရွာခံမှာ ကိုလှကြိုင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ ဦးကြည်(နိုင်ငံခြားဘုတ်)ဖြစ်သည်။ သူက အသက်ကြီးသော်လည်း အကဲဆုံး ငှက်ပစ်ထွက်ရန် သူကပင် ဦးဆောင်စီစဉ်ပေးသည်။

ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်း တောအုပ်ရှိရာ ငှက်ပေါသောနေရာများ ဥပမာ၊ သာဓုကန်တောနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဝါးနက်ချောင်းရွာတင်ငိုက်၊ ဆင်ဖုံ၊ မဒရွာ၊ စစ်ပင်ရွာများအနီးရှိ လယ်ကွင်းများမှာ ကျွန်တော်တို့ ခြေရာချည်းဖြစ်သည်။ နယ်ခံသူငယ်ချင်းများလည်းမို့သဖြင့် ညအိပ်

ပြီးငှက်ပစ်ကြသည်။

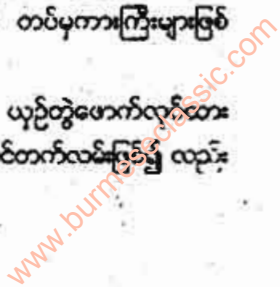
တစ်နေ့တွင် စောကျောလေက ဖိတ်ပါသည်။ တိုက်ကြီး ဂျိုးဖြူ ကန်ပတ်ဝန်းကျင် လေ့လာရန်နှင့် ငှက်ပစ်ရန်ဖြစ်သည်။ ဂျိုးဖြူရေစစ် ကန်၊ ကန်ပိုင်ကြီး ဦးကျောမှာသူ၏ ယောက္ခမလောင်းဖြစ်၍ သူကပိုင် သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကလည်း နေရာသစ်ဖြစ်၍ စိတ်ဝင်စားကြ သည်။

သို့နှင့်ကျောင်းပိတ်ရက်၊ စနေနေ့၊ မနက်စောစော ကားစီး၍ အဖွဲ့လိုက်စွက်လာကြသည်။ ဦးကြည်တွင် သူ၏လက်စွဲတော်နံပါတ်ဝမ်း ပြောင်းရှည်စပါယ်ရှယ်လေသေ့နတ်ပါသလို ကျွန်တော့်တွင်လည်း ချက်ကို စလိုဘက်နိုင်ငံလုပ် DYNA လေသေ့နတ်ပါသည်။ ကိုကျော်တွင်လည်း တရုတ်နီလေသေ့နတ်တစ်လက်ပါသည်။ သေ့နတ်များအားဖြုတ်၍ စက္ကူ ဖြင့်ပတ်ကာ ယူဆောင်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

စောကျောလေက နယ်ခံဖြစ်သဖြင့် လမ်းပြသည်။ တိုက်ကြီးမြို့ သို့ မနက်(၉)နာရီခန့် ရောက်သည်။ တိုက်ကြီးဘူတာအနီးဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ကြပြီးနောက် တိုက်ကြီးရှေးကြီးအနီးမှထွက်သော ချက်ပလက်မိုက်ပူကားကြီးဖြင့် ဂျိုးဖြူတောင်ပေါ်လမ်းသို့ သွားရသည်။

လမ်းမှာကျဉ်းလှသည်။ နှစ်ဘီးမောင်း ကွန်ကရစ်လမ်းဖြစ် သည်။ လမ်းတွင် ကားချင်းဆုံပါက လမ်းဘေးချ၍ ရပ်စောင့်ပေးရသည်။ ကားလည်း အသွားအလာနည်းလှသည်။ ကားချင်းဆုံသည်မှာ တစ်လမ်း လုံး နှစ်ကြိမ်ခန့်သာဖြစ်သည်။ လိုင်းကားနှင့် တပ်မှကားကြီးများဖြစ် သည်။

ကားလမ်းမှာ ဂျိုးဖြူပိုက်လုံးကြီးဖြင့် ယှဉ်တွဲဖောက်လက်ထား သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ တောင်ဆင်း၊ တောင်တက်လမ်းဖြစ်၍ လည်း

၁၆၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကောင်း။ အဝေးမှကားလာသည်ကို ဆီး၍ပြင်နိုင်သည်။

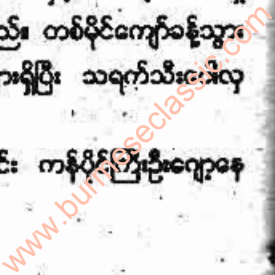
တကယ်တော့တောင်များဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အလွန်ပျော်ကြသည်။ နွေဦးပေါက်ဖြစ်၍လည်း လမ်းဘေးတစ်လျှောက်လုံးပျဉ်းမပင်၊ အိုးပုတ်ပင်များက ခရမ်းရောင်ပန်းများ ဝေဝေခာခာပွင့်နေပြီး တောတောင်အလှကို သရုပ်ဖော်နေသလို ရိတ်သိမ်းပြီးလယ်ကွင်းများမှ ရိုးပြတ်နွံသင်းသော လတ်ဆတ်သန့်ရှင်း သောလေကို ရှူရသည်မှာလည်း -

လူကိုလန်းဆန်းစေပြီး ကြည်းနှုန်းချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလှသည်။ ငါးအိမ်စုရွာကျော်သည်နှင့် စေတီပုထိုးများဖြင့် အဘိုးကျောင်းကို ပူးမြင်ရသည်။ ဤဒေသမှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ ဝန်ထမ်းအဆက်အနွယ်များ ဖြစ်၍ ကရင်လူမျိုးများသည်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်ကြသည်။ ကျန်သူများမှာ မြန်မာနှင့်ရှမ်းလူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သည့် ဥယျာဉ်ခြံစိုက်ပျိုးကြပြီး အုန်း၊ ငှက်ပျော၊ သံပရာ၊ ကျွဲကော၊ နင်းပြောင်း၊ ပုလောဥ၊ ကန်စွန်းဥများ စိုက်ကြသည်။ မိုးရာသီတွင် စပါးလည်းစိုက်ကြသည်။ တိုက်ကြီးသံပရာမှာ ဂျိုးဖြူဒေသမှ ထွက်ပြီးနာမည်ကြီးသည်။

ကန်အဝင်လမ်းဆုံ (၇)အိမ်တန်းရွာတွင် ကားဂိတ်ဆုံးသည်။ လက်ဝဲအထက်ဆက်သွားလျှင် တိုင်းဗဟိုလေ့ကျင့်ရေးတပ်သို့ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး လက်ျာဖက်ဆက်သွားလျှင် ဂျိုးဖြူရေစစ်ကန်သို့ ရောက်မည်ဖြစ်သည်။ ကန်အဝင်လမ်းဝတွင် သံကောတံခါးနှင့်အစောင့်ကင်းတံရှိသည်။ ရေစစ်ကန်အထိ ကတ္တရာလမ်းဖြစ်သည်။ တစ်မိုင်ကျော်ခန့်သွားရသည်။ လမ်းဘေးတွင် ဝန်ထမ်းအိမ်ရာများရှိပြီး သရက်သီးငါးလှသည်။

ကိုစောကျောလေ ယောက္ခမလောင်း ကန်ပိုင်ကြီးဦးကျောနေ

ထိုင်သည်မှာ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ၊ ထိပ်ဆုံးအခန်းဖြစ်သည်။ တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် ကျယ်ဝန်းပါသည်။

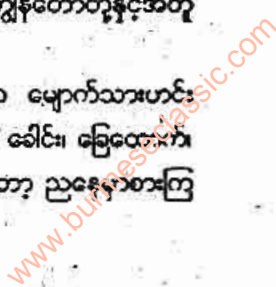
အိမ်ဘေးတွင်လည်း သရက်ပင်၊ ကျွဲကောပင်၊ ကြက်မောကသီးပင်၊ ပိန္နဲပင်နှင့်သကြား၊ သြဇာပင်ကြီးများမှာ ရေမြေကောင်းလှသဖြင့် အသီးအပွင့် ဝေဝေဆာဆာနှင့်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုန်းပေါ်တွင် ဧည့်ခိုပ်သာနှင့် ကန်အင်ဂျင်နီယာကြီးအိမ်ရှိသည်။ ကန်ပိုင်ကြီး ဦးဂျော့မှာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား လှိုက်လှဲစွာ ထွက်၍ကြိုပါသည်။

“လာကြ . . . ငါတို့တို့ ဂျော့လေက ကြိုတင်စာရေးထားလို့ ညကအမဲလည်ထားတယ်။ မျောက်တွေရော၊ တောကြက်နဲ့ချေပါ ရထားတယ်။ ဖြူစင်ကောင်တောင် အဆစ်ပါသေ။ တောင်ကောင်သားတွေ တစ်ဝကြီးစားကြပေရောကွဲ့။”

ထိုစဉ် အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး အခန်းထဲမှထွက်လာ၍ ကိုစောဂျော့လေက ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ဆရာမ နော်အားဆာတို့ သူ့ရည်းစားဖြစ်သည်။ အစ်မနော်အားဆာက ကျွန်တော်တို့အား အမောပြေစားရန် သူတို့ခြံထွက် သကြားသြဇာသီး၊ ကျွဲကောသီး၊ ငှက်ပျောသီးများနှင့် ဧည့်ခံသည်။ ပင်မှည့်များဖြစ်၍ အလွန်ချိုလှသည်။ ဂျိုးဖြူရေကိုသောက်ရသည်မှာ တော့ ကန်စော်နံ့လှသည်။

နွေလယ် ထမင်းစားချိန်တွင် ဦးဂျော့မှ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ စားပြီး . . .

“ငါတို့တို့ အားရပါးရစားကြနော်။ ဒါက မျောက်သားဟင်းဆီပြန်၊ ဒါက ဖြူသားဟင်း၊ ဒါကတော့ တောကြက်၊ ခေါင်း၊ ခြေထောက်၊ အတောင်ပံဟင်းချို၊ တောကြက်သားနဲ့ ချေသားတော့ ညနေမှာစားကြ

၁၆၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

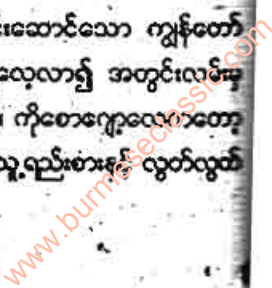
တာပေါ့၊ ဪ... ဒါက မျောက်ချေးခါးဟင်း”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ မျောက်ချေးခါးဟင်းဆို၍ ဖြူသွားပါသည်။ ဦးကျော့ကလည်း ခိုင်မိဟန်တူပါသည်။

“ငါတို့တို့က မျောက်ချေးခါးဟင်းဆိုလို့ ရွံ့ကြတယ်ထင်တယ်။ မျောက်အစာအိမ်ထဲက သူ့စားထားတဲ့ ဆေးဘက်ဝင် သစ်သီး၊ သစ်ဥ သစ်ရွက်တွေပါ၊ ချေးမဖြစ်သေးပါဘူး။ သန့်ပါတယ်၊ ရဲရဲသာစားကြည့်ပါ။ ပန်းနာရင်ကြပ်ရောဂါပျောက်တယ်။ လက်ဖက်စားရသလို စိမ့်သက် သက်ကလေးပါ။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားရခဲပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့ မရဲတဲရဲစားကြည့်ရာ လက်ဖက်စားရသည့် အတိုင်းပင်၊ အနည်းငယ်တော့သက်သည်။ ဦးကျော့ကတော့ အားရပါးရ စားပြသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မစားဘူးသော စောကောင်သားဟင်း များဖြစ်၍ ရွံ့နေပါသည်။ ဖြူသားကတော့ ဝက်သားထက်ကောင်းပါသည်။ မျောက်သားက နူးညံ့ပြီးချိုသည်။ တောကြက်ရိုးဟင်းချိုကတော့ စွဲမတ် စရာ သောက်၍ကောင်းလှသည်။ စားသောက်ပြီးနောက် ခေတ္တနားကြစဉ် ဦးကျော့နှင့် ၎င်း၏တပည့်မှဆိုမှာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးများအား တိုက် ချွတ်ဆေးကြောနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အသီးသီးပါလာသော လေသေနတ်များအား တိုက်ချွတ်စစ်ဆေးပြီး ပြန်လည်တပ်ဆင်ကြ ပါသည်။

ညနေစောင်းသည်နှင့် ဦးကျော့ခေါင်းဆောင်သော ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့ ရေစစ်ကန်ပေါ်တက်ကြပြီး ကြည့်ရှုလေ့လာ၍ အတွင်းလမ်းမှ ဆင်းကာ ကန်မကြီးဆီသို့ ချီတက်ကြပါသည်။ ကိုစောကျော့လောတော့ ရေစစ်ကန်မှ အိမ်ဆီသို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ သူ့ရည်းစားနှင့် လွတ်လွတ် လပ်လပ်တွေ့ဆုံရန် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

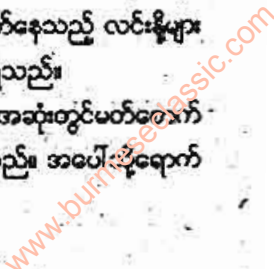
ရေစစ်ကန်မှ ကန်မကြီးသို့ ဂျိုးဖြူ ပိုက်လိုင်းကြီးဘေး ယဉ်တွဲ
ဖောက်လုပ်ထားသော ကွန်ကရစ်လမ်းအတိုင်း တစ်ခိုင်ခန့်လျှောက်ရပါ
သည်။ လမ်းမှာအနိမ့်ပိုင်းဖြစ်ပြီး ဘေးနှစ်ဖက်တောင်ပေါ်တွင် တောကြီး
မှာ ညိုမှိုင်းနေပါသည်။

ကန်မကြီးမှာ ကားလမ်းအထက် ပေ(၁၀၀)ခန့် အပေါ်မိုး၍
ရှိနေသည်။ ခိုင်မာသော ကွန်ကရစ်ကန်ဘောင်ကြီးကို ခေတက်လုပ်ထားပြီး
ဂျိုးဖြူပိုက်ကြီးမှာ တောင်စောင်းအတွင်းမှ ထွက်လာ၍ ရေမောင်းစက်ရုံမှ
တစ်ဆင့် ရေစစ်ကန်သို့ တင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကန်ရေများချိန်တွင်
စက်မောင်းရန်မလိုဘဲ ရေဆင်းအားဖြင့် ရေစစ်ကန်သို့ အလိုအလျောက်
ရောက်သွားနိုင်သော်လည်း ကန်ရေနည်းချိန်တွင် စက်အားဖြင့် တွန်း
တင်ပေးရကြောင်း သိရသည်။ ရေစစ်ကန်တွင် ကန်ရေများအား စစ်၍
ကျောက်ချဉ်နှင့် ပိုးသတ်ဆေးများခတ်ကာ စနစ်တကျ သန့်စင်ပြီးမှ
ရန်ကုန်သို့ ပို့လွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပိုက်လိုင်းအရှည် စုစုပေါင်းမှာ
မိုင် (၆၀) ကျော်သည်။

ရေမောင်းစက်ရုံအနောက်လမ်းမှ သံကောတံခါးကြီး ကာထား
သော ပိုက်လိုင်းကြီးထွက်လာသည့် ဥမင်အတွင်းသို့ ဝင်ရသည်။ စိုစွတ်
မဲမှောင်နေပြီး လင်းနို့ချေးနဲ့ နီလှသည်။

ဦးကျောမှာ ဥမင်အဝင်လမ်းထိပ်ရှိ မိန်းခလုတ်အား ဖွင့်လိုက်
သည်နှင့် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတစ်လျှောက် ထွန်းညှိထားသော မီးချောင်းများ
လင်းထိန်သွားပြီး မျက်နှာကျက်တွင် တွဲလောင်းချိတ်နေသည့် လင်းနို့များ
ထ၍ပျံ့ကြရာ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု မနည်းရှောင်ရသည်။

ဥမင်လမ်းမှာ ပေ (၂၀၀) ကျော်ခန့်ရှိပြီး အဆုံးတွင်မတ်စောက်
သည့် သံလှေခါးများအားဆွဲ၍ အပေါ်သို့တက်ရသည်။ အပေါ်သို့ရောက်

၁၆၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သော် ရေလယ်ခေါင် အဆောက်အဦးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။
ရေထိမ်းမွှော်စင်ဖြစ်သည်။

ကန်အတွင်းမှ ရေများအား အဆင်းလိုက်ရေချိန်မှတ်ဖြင့်
ရေတွန်းစက်ရုံသို့ပို့သော ရေဝင်လှိုက်ဝဖြစ်သည်။

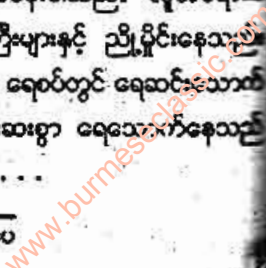
ကမ်းဘက်သို့ တံတားလည်း ထိုးထားသဖြင့် လျှောက်လာကြ
ရာ အရိပ်ကောင်းသည့် သရက်ပင်ကြီးများအောက်တွင် ကျောက်ဖြင့်
ပြုလုပ်ထားသော ကျောက်စားပွဲကြီးနှင့် ကျောက်ထိုင်ခုံများတွင် ခေတ္တ
ထိုင်၍ အမောဖြေကြစဉ် ဦးကျော့မှ ကန်အတွင်းလည်ပတ်ရန် ကြိုတင်
စီစဉ်ထားသော လှေသမားမှအသင့်ဖြစ်ကြောင်း လာသတင်းပို့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က (၃) ယောက်၊ ဦးကျော့နဲ့ မုဆိုးက (၂)
ယောက် လှေသမားအပါအဝင် (၆)ယောက်ဖြစ်သည်။ လောင်းလှေကြီး
ဖြစ်၍ အတော်ကြီးပါသည်။ စထွက်လျှင်ပင် ရေလယ်အရောက်၌ ရေချိန်
တိုင်ငုတ်ပေါ်၌ နားနေသော ပုစဉ်းထိုးငှက်အား ကျွန်တော်မှလေသေနတ်
ဖြင့် ပစ်ချလိုက်ရော ရေထဲသို့ကျသွားသည်။ လှေသမားမှ လိုက်လံ
ဆယ်ယူနေစဉ် ဦးကျော့မှ . . .

“တူတော်မောင်၊ တော်တယ်ဟေ့၊ လာခိဦးကောင်းတယ်။ ကံ
လှေဆရာ ရေလယ်ကျွန်းဘက်သွားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ရေလယ်ကျွန်းမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းပါသည်။ လူအရောက်
အပေါက်နည်းဟန်တူသည်။ သစ်ကြီးဝါးကြီးများနှင့် ညှိပိုင်နေသည့်
တောရိပ်ကြောင့် ရုတ်တရက် မတွေ့ရသော ရေဝပ်တွင် ရေဆင်းသွား
နေသော ချေပေါက်တစ်ကောင်မှာ အေးဆေးစွာ ရေသောက်နေသည်
ကို ကျွန်တော်မှ မြင်သဖြင့် ဦးကျော့အား . . .

“ဦးလေး . . . ဟိုဟာ ချေတစ်ကောင် မဟုတ်လား”

“ဘယ်မလဲ . . . အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေးတို့က တောရိပ်ကြောင့် ရုတ်တရက်မမြင်ဘူး။ ကဲ . . . လှေဆရာခတ်တက်သံ မကြားစေနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်ပေး”

ဦးဂျော့မှ လှေပေါ်မှ အသေအချာချိန်၌ ပစ်ရာ . . .

“ဒိုင်း”

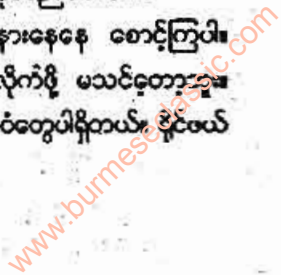
လှေလှုပ်နေသဖြင့် ထိမှန်သော်လည်း ချက်ကောင်းထိမာန် မတူပါ။ တောထဲသို့ ဝင်ပြေးပါသည်။ လှေဆရာက ကမ်းသို့အမြန် လှော်ပြီးကပ်ပေးပါသည်။

“သံသရာတော့ရှည်ပြီ တူမောင်တို့ဇေ၊ တောတိုးပြီးလိုက်ရ ဦးတော့မှာပဲ ဦးလေးက လက်ဖြောင့်ပေမယ့် မျက်လုံးက စကားပြော လာပြီကွဲ့။ စိတ်ရှိတိုင်း မရတော့ဘူး။”

ရေလယ်ကျွန်းမှာ အောက်ခြေတွင် ကြိမ်ရုံ၊ ရေငန်ရုံ၊ ထမင်း ဆုပ်ချုံများ၊ မြယာပင်ချုံများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေပါသည်။ အပင်ကြီးများ မှာလည်း ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ ထောက်ရှု၊ ဒီဒူးနှင့် တောသရက်ပင် ပြီးများ အုပ်စိုင်းနေသည်။ ရေလယ်ကျွန်းဟုဆိုသော်လည်း နောက်ဘက် တွင် ပဲခူးရိုးမနှင့်ဆက်နေသဖြင့် ရေလယ်ကျွန်းဆွယ်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကမ်းစပ်အရောက်တွင် ချေအားထိမှန်ထားသည့် သွေးကွက်များကို တွေ့ရသဖြင့် ဝေးဝေးပြေးနိုင်မည်မတင်ပါ။

“တူမောင်တို့ ဒီကမ်းစပ်မှာပဲ နားနားနေနေ စောင့်ကြပါ။ လေသေနတ်က ငှက်ပစ်လို့ပဲရမှာမို့ တောထဲလိုက်ဖို့ မသင်တော့ဘူး။ ဒီတောက ကြမ်းတယ်၊ တောဝက်၊ ကျားနဲ့ ဝက်ဝံတွေပါရှိတယ်။ ဒိုင်ဖယ် သေနတ်နဲ့မှ တောဝင်လို့ကောင်းတာ”

၁၆၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးလေး ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေပါမယ်”

အမဲကြီးပစ်ရမည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ လေသေနတ်များ အသုံးမဝင်တော့ပါ။ ပါလာသည့်ရေဘူးအား တစ်ဝှစ်မော့ကြရင်း အပန်းဖြေကြပြီး စောင့်ဆိုင်းနေရပါတော့သည်။ ဂျိုးဖြူကန်ရေပြင်အား ဖြတ်တိုက်လာသည်။ လေအေးကလေးမှာ အမောအပမ်းဖြေစေသလို ညနေခင်းတောရိပ်တောင်ရိပ်နှင့် ကန်ရေပြင်ရွှမ်းမှာလည်း အလွန်လှပသာယာပါသည်။

ဦးကျောနှင့် မုဆိုးတို့တောထဲဝင်သွားပြီး (၁၅)မိနစ်ခန့်အကြာတွင် သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရပါသည်။ မကြာမီ တောတိုးသံများ ကြားရပြီး ဦးလေးတို့ပြန်လာပြီအထင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေကြစဉ် အချိန်(၆၀)ခန့်ရှိသော ဝက်မကြီးခေါင်းဆောင်သော တောဝက်အုပ်ကြီးတောတိုးထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးကျောတို့ သေနတ်သံကြောင့် တောထဲမှ ကျွဲထွက်လာဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ကြောက်ကြည့်နေကြစဉ် ဦးကြည်မှ . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ပြေး . . . ပြေး . . . လှေပေါ်တက်ပြေး”

ကျွန်တော်တို့အုပ်စု အလှူအယက်လှေပေါ်တက်ပြေးရပြီး ကမ်းစပ်မှခွာရပါသည်။ တောဝက်မကြီးမှာ တရုတ်၊ ရှုမာန်သွင်း၍ ရန်ဆောင်နေရာ ဦးကြည်မှစတင်၍ တောဝက်တစ်ကောင်၏ ခေါင်းအားချိန်၍ ပစ်ရာ ဝက်ပေါက်သုံးကောင် လဲပါဟော့သည်။ ပေ(၂၀)ခန့် အကွာအဝေးဖြစ်ပြီး သုံးလေးပိဿာခန့်ရှိ ဝက်ပေါက်ကလေးများဖြစ်၍ လဲခြင်းဖြစ်သည်။ ဝက်မကြီးမှာ ကြောက်လန့်သွားဟန်ဖြင့် တောထဲဝင်ပြေးသွားပါသည်။ ဝက်အုပ်မှာ (၈) ကောင်ခန့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အလွန်ပျော်နေကြစဉ် ဦးကြည်မှ . . .

“ငါက ဝက်မကြီးကို ပစ်ချင်တာကွ။ မသေဘဲ ငါတို့ကို ပြေးစဉ်းမှာစိုးလို့ ဝက်ပေါက်လောက်ကတော့ လေသေနတ်လည်း နိုင်ပါတယ်ကွာ။ ငါတို့တေးဘက်မှာ ခွေးရူးတစ်ကောင်ပစ်ဖူးတယ်။ ခေါင်းမှန်တော့ သေတာပါပဲကွာ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဦးကြည်ပစ်လို့ ကျွန်တော်တို့လိုက်ပစ်တာ ဦးကျော့တော့ အံ့ဩနေမှာပဲနော်”

မကြာမီ “ဝူး . . . ဝူး . . . ” ဟု အော်သံကြားရသဖြင့် လှေပေါ်မှာကမ်းစပ်တက်ရန် ပြင်ဆင်နေသော ကျွန်တော်တို့မှာ ပြန်ထိုင်နေကြစဉ် ဦးကြည်မှ . . .

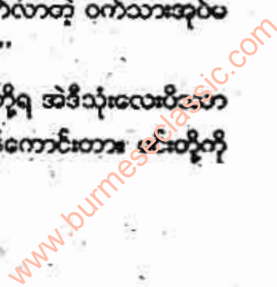
“ဟ . . . အဲဒါ . . . ဦးကျော့တို့ တောအူသံပေးတာဟာ ဟိုမှာ ပြန်လာကြပြီ”

တောအကြောင်း၊ တောင်အကြောင်း မသိသေးသူများမို့ အလိုလိုနေရင်းလန့်နေကြရာ ဦးကျော့တို့ကို မြင်ပါမှ ကမ်းပေါ်တက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ဦးကျော့တို့က ချေသေကြီးကို ထမ်းလာပါသည်။

“ချေက သေနတ်မှန်ပြီး လျှို့ဝှက်ကျသွားလို့ ဆင်းကောက်နေရတာနဲ့ကြာသွားတာ တူတော်မောင်တို့ရေ ဟ . . . ဒါက ဘာကောင်လေးတွေလဲဟ”

“ဝက်ပေါက်ကလေးတွေ ဦးလေးရေ ကျွန်တော်တို့လည်း ဦးလေးစို့ သေနတ်သံကြောင့် တောထဲကထွက်လာတဲ့ ဝက်သားအုပ်မကြီးနဲ့တိုးလို့ လေသေနတ်နဲ့နိုင်ရာပစ်ထားတာ”

“ဟေ . . . တယ်ဟုတ်ပါလား ငါ့တူတို့ရ အဲဒီသုံးလေးပိယော အရွယ်ဝက်ပေါက်ကလေးတွေက စားလို့အလွန်ကောင်းတာ။ ငါတို့ကို အကောင်လိုက်ပေါင်းကျွေးမယ်ဟေ့”

၁၇၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်မှ . . .

“ဦးလေးရာ ကျွန်တော်တို့မှာ နိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးသာရှိရင် ဝက်မကြီးပါရမှာဗျ။ အုပ်လိုက်ထွက်လာပြီး ရန်မှုလို့ ကျွန်တော်တို့ လှေပေါ်တက်ပြေးရတာ ပစ်ကွင်းက အနီးကပ်ဗျ ပေ(၂၀)လောက်ပဲရှိမှာ”

“အင်း . . . ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွယ်။ ဝက်အုပ်အကောင်သာ ကြီးရင် ငါ့တူတို့ မလွယ်ဘူး။ ရေထဲအထိ ဆင်းလိုက်ကြမှာ တောထဲမှာ တောဝက်ဟာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတာ မုဆိုးတောင် အကာအကွယ်ရှိမှပစ်ရဲတာ”

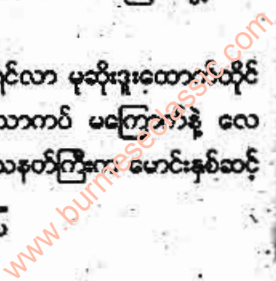
“ဝက်သိုးကြီးတွေဆိုရင် အစွယ်ကို လန်နေတာပဲ။ ကျားတောင် ကြောက်တဲ့အကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ သေနတ်မှန်တာတောင်မှ ချက်ချင်းမသေဘူး။ မဲမဲမြင်ရာ လိုက်ထိုးတတ်သေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် တောဝက်ပစ်ရင် အကာအကွယ်ရှိမှ ပစ်ရတယ်”

“ငါ့တူတို့ မုဆိုးဝါသနာပါတော့ မေးရဦးမယ် နိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးပစ်ဖူးသလား”

“မပစ်ဖူးဘူး ဦးလေးရေ”

“ကဲ . . . လာကြ . . . လာကြ၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လွတ်လပ်တယ်၊ နိုင်ဖယ်သေနတ်ပစ် သင်ပေးမယ်၊ တစ်ဦးချင်းပစ်ကြ၊ ဟိုး . . . တောစပ်က ကညင်ဖြူပင်ကြီးတွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကိုက်(၂၀၀) လောက်ပဲဝေးမယ်၊ ပင်စည်အလယ်က အခေါင်းပေါက်ကြီးတွေ့တယ် မဟုတ်လား အဲဒါကို မှန်အောင်ပစ်ကြ”

“ကဲလား . . . မောင်သိန်းဝင်းအရင်လား မုဆိုးသူ့ထောက်ထိုင်သေနတ်ဒင်ကို ညာဘက်ပခုံးမှာကပ်၊ ရဲရဲသာကပ် မကြောက်နဲ့ လေသေနတ်ကိုင်သလိုပဲကိုင်၊ အဲ . . . နိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးက မောင်းနှင်ဆင့်

ရှိတယ်နော် သတိထား။ ဦးလေးသေနတ်က မောင်းတင်ပြီးသား။ လုံခြုံ
ရေးသော့ ပိတ်ထားတယ်။ ဘယ်ဘက်က မောင်းထိန်းသော့ကိုနောက်
ကိုရွှေ့လိုက်။ အဲ . . . ဟုတ်ပြီ။ ရှေ့ချိန်သီးကို နောက်ချိန်မှတ်အလယ်
မှာထား။ ပစ်မှတ်နဲ့ တစ်တန်းတည်းဖြစ်ရင် ပထမမောင်းကို ဖြည်းဖြည်း
လေးဆွဲ။ အသက်အောင်ပြီး ဒုတိယမောင်းကိုဆွဲလိုက်တော့ တစ်၊ နှစ်၊
သုံး . . .

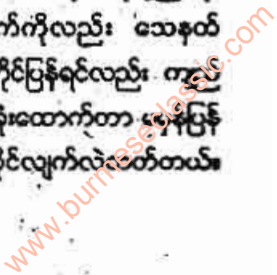
“ဒိုင်း”

သေနတ်သံအဆုံးတွင် ကညင်ဖြူကြီး ပင်စည်အပေါက်ထဲမှ
သစ်စများ ခုန်ထွက်လာပါသည်။

“ငါ့တူကတော့ အလွန်လက်ဖြောင့်တယ်ဟေ့။ နောက်တစ်ခါ
လာရင်တော့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပေးကိုင်မယ်။ ဦးလေးတို့မှာ ကန်လုံခြုံရေး
သေနတ်တွေရှိပါတယ်။ ကဲ . . . နောက်တစ်ယောက်လား”

နောက်တစ်ယောက်က ဦးကြည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့
ခေါင်းဆောင်ဆရာကြီးဖြစ်၍ သူကလည်းပစ်မှတ်ကို အသေအချာ
ထိမှန်ပါသည်။ နောက်တစ်ယောက်မှာ ကိုကျော်ဖြစ်သည်။ သူက ရိုင်ဖယ်
သေနတ်ကြီး၏ ယင်းကန်အားကြောင့် ဖင်ထိုင်လျက်လဲရာ ကညင်ဖြူပင်
ကြီး ပင်စည်ကိုပင် မထိမှန်ပါ။

“ငါ့တူက ကြောက်နေဟန်တူတယ်။ သေနတ်ဒင်ကို အတင်း
ဆုပ်ထားတော့ ကန်အားကြီးတာပေါ့။ သေနတ်ဒင်ကို ပခုံးနဲ့ညှပ်မို့
ကြားမှာ အံ့ဝင်ခွင်ကျထောက်ပြီး ဘယ်လက်ကိုလည်း သေနတ်
အလယ်မှာ မြဲမြဲမြန်မြန်ကိုင်ရတယ်။ ဖွဖွလေးကိုင်ပြန်ရင်လည်း ကျွန်
ထွက်ပြီးတာနဲ့ သေနတ်လွတ်ကျတတ်တယ်။ ပခုံးထောက်တာ မှန်ပြန်
ရင်လည်း အခုလို နောက်ပြန်ကန်ပြီး ဖင်ထိုင်လျက်လဲတတ်တယ်။

၁၇၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သေနတ်ပစ်တယ်ဆိုတာ ယောက်ျားတိုင်း တပ်အပ်တဲ့ပညာကွဲ့ စစ်သားတွေ ရဲတွေချည်း အားကိုးလို့မရဘူး။ ပြည်ပက ကျူးကျော်လာရင် ယောက်ျားတိုင်း ပြန်ခုခံရမှာ တို့တာဝန်ပဲ။ ခေတ်မီ အော်တိုမက်ဆစ် သေနတ်တွေဟာလည်း ဒီနိုင်ငံဖယ်ကို အခြေခံတာပဲ။ ခလုတ်ဆွဲထားရင် ယမ်းပြန်ကန်အားနဲ့ မောင်းတင်စရာမလိုဘဲ၊ တစ်တောင့်ပြီးတစ်တောင့် ထွက်သွားတာ။ နောက်တစ်ခါကျရင် ငါ့တူကို သေနတ်အစိပ်အပိုင်တွေကိုဖြုတ်တာ၊ တပ်တာ၊ ဆေးကြောတာပါ သင်ပေးမယ်”

“ကဲ . . . ကဲ . . . မှောင်စုပြုပြီ ပြန်ကြစို့”

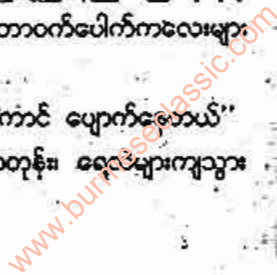
ထိုစဉ် မုဆိုးမှ “ဆရာကြီးခဏကလေးခေန်” ဟုဆိုကာ တောထုံးစံအတိုင်း ဝက်သေကလေးများနှင့် ချေသေတို့၏ နားရွက်ဖျား၊ အမြီးဖျားများအား ဓားနှင့်ဖြုတ်၍ ဖက်ရွက်နှင့်ထုပ်ကာ တောဘက်လှည့်၍ တင်မြှောက်ပူဇော်နေပါသည်။

သားကောင်များတင်ပြီး ကမ်းသို့ပြန်လှော်လာရာ လှေဆိပ်ရောက်တော့ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်ပါပြီ။ ကန်အတွင်း ပုရစ်အော်သံ၊ ဖားအော်သံများဆူညံနေပြီး အဝေးဆီမှ တောကြက်ဖတွန်သံနှင့် ငှက်ကလေးများ အိပ်တန်းတက်သံများကို ကြားရပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရေလယ်ကျွန်းဆီမှလည်း ချေဟောက်သံများကို ကြားရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကန်ဘောင်ပေါ် အလျင်တက်ကြပြီး မုဆိုးနှင့် လှေသမားက လှေအားကွမ်းကပ်၍ ငှက်တိုင်ကြီးချည်နေကြသည်။ မုဆိုးမှ ချေသေအား ထမ်းတက်ပြီး လှေသမားမှ တောဝက်ပေါက်ကလေးများအား သယ်ယူနေစဉ် . . .

“ဆရာကြီး ဝက်ပေါက်လေးတစ်ကောင် ပျောက်သေးသလား”

“ဟေ . . . ဘယ်နှလှည့်ပျောက်ရမှာတုန်း၊ ရေလယ်များကျသွား

သလာ၊ လှေပေါ်မှာလည်း သေသေချာချာရှာဦး”

“ဆရာကြီး လှေဝမ်းထဲမှာ အရှင်းကြီးပဲ၊ လှော်တက်နှစ်ချောင်း နဲ့ပက်ခွက်ပဲရှိတယ်၊ ရေထဲကျသလည်း မကြားမိပါဘူး”

“အင်း . . . စိန်လှလက်ချက်ပဲထင်တယ်၊ ဒီကောင်တော့ လုပ်ပြန်ပါပြီ”

ကျွန်တော် . . .

“ဦးလေး၊ စိန်လှဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

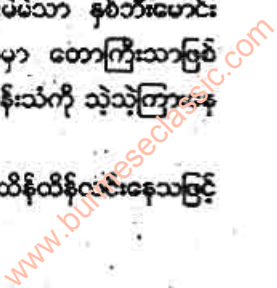
“လမ်းသွားရင်းပြောပြမယ်၊ ငါ့တူရေ ခဏနေဦးနော်”

“ကဲ . . . လှေဆရာ စောထူးရေ ဝက်ပေါက်နှစ်ကောင် ထမ်းပြီး မြန်မြန်တက်လာခဲ့ အဲဒီနှစ်ကောင်ပါ ပါသွားဦးမယ်”

“ကဲ . . . မုဆိုးက သေနတ်မောင်းတင်ပြီး ရှေ့ကသွား၊ အဲ . . . နေဦး မင်းကလည်း ချေသေကြီးထမ်းရမှာ ငါ့ရှေ့ကသွားမယ်။ မင်းနဲ့စောထူးက အလယ်ကလိုက် ငါ့တူတို့က နောက်ကလိုက်ခဲ့ကြပေါ့။ စိန်လှအကြောင်းတော့ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ပြောတော့မယ် ငါ့တူရေ”

တစ်ခိုင်ကျော်ခရီးကို ညဘက်တောလမ်းခရီး၊ လမ်းလျှောက် ရသည်မှာ နောက်ကျောမလုံပါ။ လကလည်း မထွက်သေး။ ကြယ် ရောင်ဖြင့် စမ်းတဝါးဝါး လမ်းလျှောက်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ရေမောင်း စက်ရုံမှ မီးအလင်းရောင်များမြင်ရတော့ အတန်ငယ် အားရှိသွားသည်။ ရေမောင်းစက်ရုံကျော်ပြန်တော့လည်း မှောင်နှင့်မဲမဲသာ နှစ်ဘီးမောင်း အင်တေလမ်းဖြစ်သော်လည်း လမ်းဘေးဝဲယာမှာ တောကြီးသာဖြစ် သည်။ အဝေးဆီမှလည်း ဆင်အော်သံ၊ ကျားဟိန်းသံကို သဲ့သဲ့ကြားနေ ရသည်။

ရေဖစ်ကန်ရောက်တော့ လျှပ်စစ်မီး ထိန်ထိန်လင်းနေသဖြင့်

၁၇၄ ● ထောင်မှူးကြီးလိန်စင်

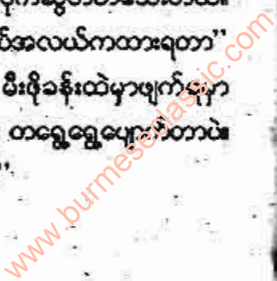
ကြောက်စရာ မလိုတော့ပါ။ ဦးကျော့အိမ်ရောက်တော့ မှဆိုက ချေနင့်
ဝက်သေများအား မီးဖိုချောင်အတွင်း ယူသွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့
ခေတ္တအမောပြေရင်း ရေခန်းကြမ်းသောက်နေကြစဉ် ဦးကျော့မှ . . .

“ဒီလို ငါတူတို့ရဲ့ လမ်းမှာမပြောချင်တော့လို့ အိမ်ကျမှပြော
ရတာ စိန်လှဆိုတာ လူမဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ရေလယ်ကျွန်းက အစောင့်
နာမည် ဒီကောင်က လူ့ဘဝတုန်းက ကန်ဝန်ထမ်း။ မှဆိုးပေါ့။ အမဲ
ပစ်ရင်း ငါတူတို့ ဝက်ပစ်တဲ့နေရာမှာ ဝက်ပက်လို့ သေရတာ။ သူက
တောဝက်သား အလွန်ကြိုက်တယ်။ အလျင်တစ်ခါကလည်း တောဝက်
(၃)ကောင်ရတာ လှေကိုစောင့်ရင်း ကမ်းစပ်မှာပုံထားပြီး ဦးလေးတို့
ချေဟောက်သံကြားလို့ တောထဲပြန်အဝင် တစ်ကောင်ပျောက်သွားဖူး
တယ်”

“တစ်ယောက်ယောက် ယူသွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား
ဦးလေး။ ကျားဆွဲသွားတာ တောခွေးတွေဆွဲသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး . . . ငါတူ၊ လူယူသွားရင် လှေကိုတွေ့ရမယ်။
ကျွန်းပေါ်မှာ လူမရှိဘူး။ ဦးလေးတို့လည်း ကြာတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကျားဆွဲ၊
ခွေးဆွဲရင်လည်း စွတ်ကြောင်းရာနဲ့ စားကြွင်းစားကျန်တွေ့ရမယ်။ အခုက
အကောင်လိုက်နေရာတင် ပျောက်နေတာ တခြားမှဆိုတွေ့လည်း ဒါမျိုး
ခံရဖူးတော့ စိန်လှလက်ချက်လို့ ပြောရတာ။ အဲ . . . နောက်ပြီး
ညအက်သားကောင် ထမ်းပြန်လာရင် သူက လိုက်ဆွဲတတ်သေးတယ်။
ဒါကြောင့် သားကောင်ထမ်းတဲ့သူတွေကို လူအုပ်အလယ်ကထားရတာ”

“အခုလည်း သားကောင်တွေကို မီးဖိုခန်းထဲမှာဖျက်ပျက်
မလွတ်လပ်ဖူးပေါ့။ အပြင်ထွက်ဖျက်ပြန်ရင်လည်း တရွေရွေပျောက်တာပဲ။
ဒီနေရာတွေက မြေကြမ်း ရေကြမ်း ဒေသကွဲ့”

“ကဲ . . . တူတော်မောင်တို့လည်း၊ ရေချိုးကြပေရော့ အကြာကြီးတော့ မချိုးကြနဲ့ အအေးမိပြီး ငှက်ဖျားဝင်တတ်တယ်။ ဒီဒေသက၊ ငှက်ဖျားကြီးတယ်။ ဦးလေးတို့နယ်ခံတွေကတော့ ရိုးနေပြီး ရေချိုးပြီးရင် ထမင်းစားကြတာပေါ့ မနေ့က ချေသားဟင်းနဲ့ တောကြက်သားဟင်း အပြင် တောဝက်ပေါက်လေးတစ်ကောင် တောချက်၊ ချက်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးလေး”

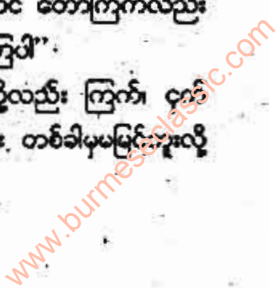
ကျွန်တော်တို့ တစ်လှည့်စီရေချိုးကြပါသည်။ ရေချိုး၍ အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ အစ်မနော်အားဆာနှင့် စောကျောလေပြင်ထားသော ညစာထမင်းဝိုင်းက ဘုန်းကြီးပွဲအလား ဟင်းများကအလှံ့ပယ်။ လမ်းလျှောက်ရသဖြင့် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ခေါင်းမဖော်တမ်းစားကြသည်။ ဝက်ပေါက်ဟင်းမှာ ငရုတ်သီးနှင့်တောချက်(မှစိုးချက်) ချက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဝက်ပေါက်ကလေးဖြစ်၍ အဆီနည်းပြီး အသားမှာနူးညံ့လှသည်။ အလွန်မြိန်ယုက်သော ညစာစားပွဲဖြစ်သည်။ ညစာစားရင်း ဦးကျောက ပြောသည်။

“ငါ့တူတို့ မနက်ဖြန်ဘယ်အချိန်ပြန်ကြမှာလဲ”

“ညနေမှပြန်မယ်ဦးလေးရေ လိုင်းကားရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ညနေ(၄)နာရီ နောက်ဆုံးလိုင်းကားရှိတယ်။ အဲဒါဆို မနက်ဖြန်မနက်စောစော ထကြပေါ့(၄)နာရီလောက်ထကြ။ မနက် Breakfast စားပြီး တောထဲဝင်ကြမယ်။ မျောက်ပစ်ကြရအောင် တောကြက်လည်း ပေါတယ်။ တူမောင်တို့ လေသေနတ်တွေ ယူခဲ့ကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးလေး ကျွန်တော်တို့လည်း ကြက်၊ ငှက်ပစ်ချင်တာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ မျောက်ပစ်တာလည်း တစ်ခါမှမမြင်ဘူးလို့ ကြည့်ချင်နေတာ”

၁၇၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

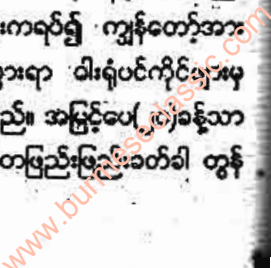
“ငါ့တူတွေက တော်ပါပေတယ်။ တောဝက်ပေါက်တောင် လေသေနတ်နဲ့ ပစ်နိုင်တယ်။ တောကြက်ကတော့ အပျော့ပေါ့ကွယ်”

ကျွန်တော်တို့ ညစာစားအပြီးတွင် ကိုစောဂျောလေနှင့် မုဆိုးက သားကောင်ဖျက်ရင်း ဝက်ပေါက်သားဟင်းနှင့် အရက်တွဲဘက်၌ မြည်းနေကြပါသည်။ နွေဦးပေါက်ဖြစ်သော်လည်း တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်ကြောင့် အေးချမ်းလှပါသည်။

စားကောင်း၊ အိပ်ကောင်းဖြင့် မနက် (၄) နာရီ ဦးကျောနီးမှ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာကနိုးပါသည်။ မျက်နှာသစ်ကြပြီး မနက်စောစော အား ကြက်သားဟင်းကျွန်နှင့် ချောဝမ်းတွင်းသားဟင်းဖြင့် ထမင်းကျွေးပါသည်။ မနက်စောစော ထမင်းမစားတတ်သော်လည်း တောလည်ရမည်ဖြစ်၍ အစာခံနိုင်ရန်စားကြရာ စားကောင်းပြန်ပါသည်။

ယနေ့ မနေ့ကလို လှေဖြင့်မဟုတ်ပါ။ ကန်အနောက်ဘက် တောသို့ လမ်းလျှောက်ဝင်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ရောင်နီလာစဖြစ်၍ တောလမ်းခရီးမှာ မှောင်တုန်းပင်။ မုဆိုးကလမ်းပြ၍ ရှေ့ကလျှောက်သွားရာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က မုဆိုးခြေရာနင်း၍ ခြေသံလုံလုံဖြင့် လိုက်ရပါသည်။ လုံးဝစကားမပြောကြပါ။ တောကြက်ဖတွန်သံနှင့် ငှက်ကလေးများ၏ နံနက်ခင်းတေးသံအား သာယာနာပျော်ဖွယ်ကြားရပါသည်။ တောမှာ အရုထိဦးလင်းရောင်ခြည်နှင့် အတူနိုးထလာဟန်ရှိပါသည်။

လမ်းလျှောက်ရင်း တဖြည်းဖြည်းအလင်းရောင် ရလာပါသည်။ တောင်စောင်းပါးရုံတောအရောက်တွင် မုဆိုးကရပ်၍ ကျွန်တော်အား လက်ယပ်ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်ရှေ့တက်သွားရာ ဝါးရုံပင်ကိုင်၍ မုတောကြက်ဖကြီးတစ်ကောင်အား ညွှန်ပြပါသည်။ အမြင့်ပေ (၁၀)ခန့်သာ ရှိပါသည်။ ခေါင်းတူလှုပ်လှုပ်နှင့် အတောင်ပံတဖြည်းဖြည်းခတ်ခါ တွန်

နေပါသည်။

“အောင်အီးအီးအွတ်”

ကျွန်တော် အသင့်မောင်းတင်ပြီးသား။ ထက်စွဲတော် လေ သေစုတ်ဖြင့် တောကြက်ဖ၊ ခေါင်းအားချိန်၍လှုတ်ဆွဲလိုက်ရာ ကြက် တွန်သံအဆုံး “ဖောက်” ဟူသော လေသေစုတ်သံနှင့်အတူ တောကြက်ဖ ကြီးမှာ ဝါးရုံပေါ်မှ ပြုတ်ကြလာပါသည်။

ဦးကျော . . .

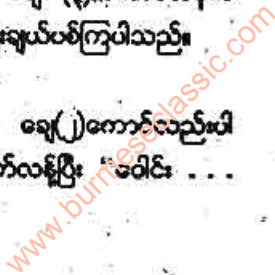
“ငါ့ဇာက တော်လိုက်တာ၊ မင်းတို့လေသေစုတ်ကလည်း အစွမ်းထက်သားပဲ။ ဦးလေးတို့များ တစ်ခါတစ်ရံ ဟင်းစားပြုတ်ရင် တောကြက်ကို ရိုင်းဖယ်ကြီးနဲ့ ဆော်ရတာ၊ တစ်စပီပဲ၊ ဈာန်စိကမကောင်း တော့၊ ခေါင်းချိန်ပမစ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်လုံးကြီးကိုပဲ ပစ်ရတာကိုး”

ထို့နောက် လျှိုထဲဆင်း၍ ဝါးရုံတောထဲမှ တောကြက်အိပ်တန်း အား မုဆိုးကပြုပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေသေစုတ်အဖွဲ့ တစ်ကောင် စီပစ်ကြရာ ရပြန်ပါသည်။ ကျန်အကောင်များကတော့ အတောင်ပံ တဖြန်းဖြန်းခတ်၍ ပျံပြေးကြသည်။ ကြကမအန်းများဖြစ်၍(၅၀)သားခန့် သာရှိသည်။ တောကြက်ဖကတော့ တစ်ပိဿာခန့် ရှိသည်။

မုဆိုးက လျှိုတစ်ဖက်ကမ်းတက်၍ တောင်ကျောပေါ်အရောက် တွင် တောဂွေးပင်ကြီးအောက်၌ ချော့အုပ်နှင့်တိုးပါသည်။ တောဂွေးသီး မှည့်များအား အလှအယက်စားနေကြသော ချေ (၃) ကောင်အနက် တစ်ကောင်စီအား မုဆိုးနှင့်ဦးကျောတို့က ရွေးချယ်ပစ်ကြပါသည်။

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

ကိုက်(၁၀၀)ခန့်သာ ကွာဝေးသဖြင့် ချေ(၂)ကောင်လည်းပါ သည်။ ကျန်ချေပေါက်တစ်ကောင်မှာ ကြောက်လန့်ပြီး “ခေါင်း . . .

၁၇၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဝေါင်း" ဟု အော်မြည်ကာ ထွက်ပြေးသွားသည်။

မုဆိုး၏ပစ်ချက်မှာ လက်ပြင်နေ့နက်က ဖောက်ဝင်သွားသဖြင့် နှလုံးအားထိပြီး ပစ်ချက်ကောင်းလှသည်။ ဦးကျော၏ပစ်ချက်မှာ လက်ပြင် ရှေ့မှဝင်ပြီး အဆုတ်အားဖောက်၍ ထွက်သဖြင့် အဝဲတက်နှင့်မသေပါ။ သို့သော် နေရာတွင်တော့ လဲပါသည်။

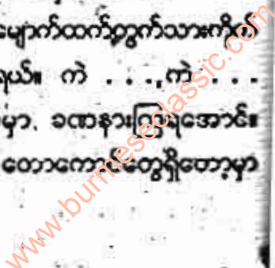
သေနတ်သံများ ဟိန်းသွားပြီး ယမ်းခိုးနံ့များ ပွန်နေသဖြင့် တောနေသတ္တဝါများ ပြေးကြွပြီထင်ပါသည်။ မုဆိုးက ဆက်လက်၍ ဦးဆောင်ပြီး တောတိုးပြန်ပါသည်။ တောင်ကြောအလယ် ညောင်မှတ် ဆိတ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်သို့အရောက်တွင် မုဆိုးက ဦးကျောအား ကုတ်၍ ကိုင်းဖျားမှာ အရွက်ထုပ်တစ်ခုအား ညွှန်ပြပါသည်။

ဘာမှန်းမသိပါ။ မုဆိုးကိုယ်တိုင် ရိုင်းဖယ်သေနတ်အား အကျ အနချိန်၍ပစ်ရာ "ဒိုင်း"ဟူသော သေနတ်သံအဆုံး၌ "ကို" ဟူသော အသံတစ်ချက်ကြားရပြီး မျောက်ညှိတစ်ကောင် ပြုတ်ကျလာပါသည်။ မျောက်မှာအတော်ကြီးလှသည် (၄)ပိဿာခန့်ရှိမည်။

"အစောက သေနတ်သံတွေ ကြားပေမယ့် သစ်ရွက်တွေကို ခုပြီး ဖင်ခုထိုင်ပုန်းနေတဲ့ မျောက်ပေါ့။ လုံလှပြီထင်ပေမယ့် မုဆိုးက အထာသိတော့ ကားခနဲပေါ့"

"အဲဒါကြောင့်ထင်တယ် ဦးလေး။ ဦးလေးတို့ ချေမပစ်ခင်က ကျွန်တော် မျောက်အော်သံတွေ ကြားနေရတယ်မှတ်တာ"

"မျောက်ပစ်ဖို့လာပေမယ့် ချေက မျောက်ထက်တွက်သားကိုင် တော့ ချေကိုဦးစားပေးပစ်ရတာပေါ့ ငါ့တူရယ်။ ကဲ . . . ကဲ . . . အားလုံးပဲ ဒီညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်အောက်မှာ ခဏနားကြည့်အောင်။ သေနတ်သံကြောင့် ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ တောကောင်တွေရှိတော့မှာ

မဟုတ်ဘူး။ အတော်ဝေးဝေးသွားမှရတော့မှာ”

ကျွန်တော်တို့ နားနေစဉ် ဆင်အော်သံများအား ကြားရပါသည်။ တောထဲမှမဟုတ်ဘဲ (၇) အိမ်တန်းရွာဘက်က ပြစ်သည်။ မကြာမီ သေနတ်သံများလည်း ကြားလာရသည်။

“ဦးလေး . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အင်း . . . ဆင် . . . ရွာထဲဝင်တယ်ထင်တယ်။ ကဲ . . . တို့လည်း ပြန်ကြရအောင် သားကောင်တွေလည်း အတော်ချပြီပဲ”

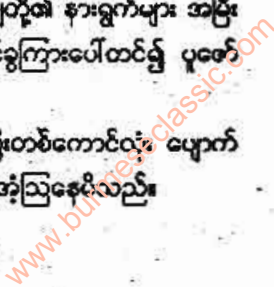
မှဆိုးမှပျောက်သေအား အပြီးနှင့်လက်အားချည်၍ စလွယ်သိုင်းလွယ်လာပြီး ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ တောဝှေးပင်အောက်အရောက်တွင် ဦးကျော့မှ . . .

“ဟ . . . ငါပစ်တဲ့ ချေတစ်ကောင်မရှိတော့ဘူး။ စိန်လှလုပ်ပြန်ပြီထင်တယ်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကွာ”

“ဦးကျော့ပစ်၍ ချေလဲကျသေဆုံးသောနေရာတွင် သွေးများအိုင်ထွန်းနေသည်။ သို့သော် စွတ်ကြောင်းရာမတွေ့ဘဲ ချေပျောက်ပြန်ပါသည်။ မှဆိုးကလည်း ‘တောက်’ တခေါက်ခေါက်၊ ဆရာရေ . . . ဆရာပစ်တဲ့ချေကလည်း (၁၅)ပီသာလောက်ရှိမယ်ဗျ။ ကျွန်တော်ပစ်တဲ့ အကောင်အရွယ်အစားပဲ လွတ်သွားတဲ့ချေက ချေပေါက်လေးငယ်တယ်ဗျ”

မှဆိုးမှ ထုံးစံအတိုင်း မျောက်နှင့်ချေတို့၏ နားရွက်များ အပြီးများအားဖြတ်၍ ဖက်နှင့်ထုပ်ကာ သစ်ပင်ခွကြားပေါ်ထင်၍ ပူဖော်ထားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာတော့ ချေပေါက်ကြီးတစ်ကောင်လုံး ပျောက်သွားသဖြင့် စိန်လှဆိုသောသရဲအား အလွန်အံ့သြနေမိသည်။

၁၈၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အပြန်တွင် မုဆိုးကချေထမ်းပြီး ကျွန်တော်တို့က တောကြက် များအား ဆွဲလာခဲ့ကြပါသည်။ ရေစစ်ကန် ဦးကျောအိမ်ပြန်အရောက် ခေတ္တနား၍ ရေခန်းကြမ်းသောက်နေကြစဉ် ကန်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပါသည်။

“ဆရာကြီးခင်ဗျား (၇) အိမ်တန်းရွာ ဆင်ဖမ်းသမား ထော်ကြီး အိမ်တော့ ကုန်ပြီဗျ၊ တောဆင်ခိုင်းအုပ် ဝင်ပွေ့သွားတာ”

“ဟေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ တခြား လူတွေ အိမ်တွေရော ထိခိုက်သေးလား၊ သေနတ်သံတွေလည်း ကြားလိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဆရာ ထော်ကြီးတို့အဖွဲ့က ဆင်ကျုံးသွင်း ဖမ်းတာ ဆင်မကြီးသားအိမ်ကိုမိလို့ သူ့အိမ်မှာခေါ်ပြီး ညှပ်သွင်းထား တား၊ အဲဒါ ဆင်ထီးကြီးက တခြားဆင်ခိုင်းတွေကိုပါခေါ်ပြီး ထော်ကြီး အိမ်ကိုဖြိုလိုက်တာ ထော်ကြီးတို့မိသားစုလည်း ကံကောင်းလို့ဆရာရေ အပြေးမြန်လို့ လွတ်သွားတယ်၊ သူ့ခြံနဲ့သူ့အိမ်တော့ ထောင်းလဟောင်း ကြေပဲဆရာရေ (၇)အိမ်တန်းတစ်ရွာလုံးလည်း ရှောင်နေရတယ်”

“အဲဒါ တိုင်းဗဟိုတပ်က ဆရာတွေရောက်လာပြီး ခြောက်လှန့် ပစ်လို့ထွက်သွားပေမယ့် ရွာထဲရှိတဲ့ အုန်းပင်တွေအကုန် ဖြိုသွားတယ်”

“ဆင်သားအမိရော လွတ်သွားလား”

“ညှပ်သွင်းပြီး ထူးခတ်ထားတော့ လွတ်မသွားဘူးဆရာ၊ ဆင် ထီးကြီးကတော့ ညှပ်တိုင်နဲ့ထူးခတ်ထားတဲ့ သစ်ပင်ကိုဝင်အောင်းတာ နှစ်ဖက်လောက်ရှိတဲ့ သရက်ပင်ကြီးလည်း အမြစ်ကျွတ်ပြီးလဲတား၊ ဆင်ထီးကြီးခေါင်းမှာလည်း သွေးတွေရဲနေတာပဲဗျာ၊ ဆင်မကြီးခမျာ လည်း မျက်ရည်တွေကျပြီး အော်နေလေရဲ့”

“အင်း . . . သနားစရာကွာ ထော်ကြီးတို့ကလည်း ဆင်ဖမ်း

သမားဆိုတော့ ဒါပဲလုပ်စားတတ်တာ။ ဆင်ထီးကြီးကလည်း အခဲကျောမှာ မဟုတ်ဘူး။ ညဘက်လာဦးမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ အခုလည်း ဝေးဝေးမသွားဘူး။ တောထဲက ဆင်အော်သံတွေ ကြားနေရတုန်းပဲ ညနေမိုးချုပ်စ နောက်ဆုံးလှိုင်းကား သိမ်းလာရင် ပြဿနာရှိနိုင်တယ်။ အခုလည်း တောင်ပေါ်က ပထမဆုံး ကားပဲ လွတ်သွားတာ။ နောက်ကားတွေ မထွက်ရဲလို့ တိုင်းဗဟိုတပ် ထဲမှာ သွားထားရတယ်”

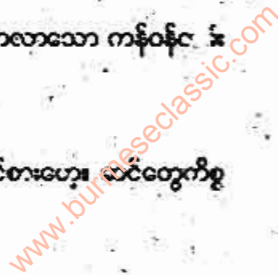
“အင်း . . . ဒီနေ့တော့ ငါတူတွေ ပြန်ဖို့ခက်ပြီ၊ တိုက်ကြီးနဲ့ ရှိပြီ။ (၁၀) မိုင်လောက်ပဲဝေးပေမယ့် လမ်းလျှောက်ပြန်ဖို့လည်း မကောင်းဘူး။ အန္တရာယ်များတယ်။ ဆင်အုပ်ကြီးက တောစပ်ကနေ အချိန်မရွေး ဘွားခနဲပေါ်လာနိုင်တယ်။ ဆင်တွေက မဲမဲမြင်ရာ လိုက် ထိုးမှာပဲ။ ကဲကွာ . . . မင်းတို့အဖွဲ့ တစ်ညထပ်အိပ်ကြပါဦး။ အနား ယူတဲ့သဘောပေါ့”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကောင်းကောင်းစားပြီး ကောင်းကောင်းနား ကြပါသည်။ ရေစစ်ကန်ပေါ်တောင် မသွားရဲကြပါ။ အိမ်တွင်း၊ အိမ်ပြင် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်သာ သွားရဲပါသည်။ တောတွင်းအိမ်များဖြစ်၍ အချိန်မရွေးဆင်အုပ်ကြီး ရောက်ရှိလာနိုင်ပါသည်။ ဦးကျောကတော့ ပြောပါသည်။ ဆင်များဟာ -လူလိုပဲ အသိဉာဏ်ရှိသတဲ့။ မဆိုင်သူကို ရန်လုပ်လေ့မရှိပါတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ ညစာစားနေစဉ် မနက်ကလာသော ကန်ဝန်ငါး နှစ်ရောက်ရှိပြန်ပါသည်။

ဦးကျောမှ . . . .

“မောင်တင် . . . တစ်ခါတည်းလာဝင်စားဟော့။ ဆင်တွေကိစ္စ

၁၈၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဘာထူးသေးသလဲ၊ ဆင်အော်သံတွေတော့ မကြားရတော့ဘူး”

တောထုံးစံအတိုင်း ကိုမောင်တင်မှာ ဟန်ဆောင်မနေပါ။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ဝင်စားပါသည်။ ထမင်းစားရင်းမှ . . .

“ဆရာကြီး၊ ဆင်တွေကိစ္စပြီးသွားပြီ။ သူကြီးနဲ့ရပ်ရွာက ဝိုင်းဖျောင်းဖျလို့ ဆင်မကြီးသားအမိကို ညှပ်ဖြုတ်၊ ထူးဖြုတ်ပြီး ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ တောစပ်မှာဆင်ထီးကြီးက လာကြိုဆိုပဲ။ ထော်ကြီးက သူ့အိမ်ပျက်တာရယ်၊ ဆင်သားအမိကို ပြန်လွှတ်ပေးရလို့ သိန်းနဲ့ချီ နှစ်နာတယ်ဆိုတာနဲ့ ရွာကသူ့အိမ်ကိုစုပေါင်းပြီး ပြန်ဆောက်ပေးရမယ်။ ဆင်သားအမိကို ပြန်လွှတ်မပေးရင်လည်း တစ်ရွာလုံးကြေမှာ၊ ဟိုမသွားရဲ ဒီမသွားရဲနဲ့ စီးပွားပျက်ကုန်ကြမှာ”

“ဒီတောထဲမှာကွာ သစ်ပေါ၊ ဝါးပေါပေါ ပြောလိုက်ပါကွာ ငါလည်း တတ်နိုင်သမျှ ကူညီမယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး မနက်ကြတော့ ကျွန်တော်သူကြီးကို ပြောလိုက်ပါမယ်။ သူကြီးကလည်း အလွန်ဝမ်းသာရှာမှာပါ”

ကျွန်တော်တို့လည်း အလွန်ဝမ်းသာမိပါသည်။ ဆင်ပိသားစု ပြန်လည်ပေါင်းစည်းကြပြီး ကျွန်တော်တို့လည်း မနက်ဖြန်ပြန်ရုံမှာ သေချာသွား၍ဖြစ်သည်။

တစ်တောငြိမ်းပြန်တော့ တစ်ရန်စပြန်ပါသည်။ ဦးကျော့တို့ အိမ်ဘေးခန်းမှာ ကိုအောင်ဝင်း (ကန်ကားမောင်းဆရာ)တို့လင်မယား ရန်ဖြတ်ဟန်တူပါသည်။ ဝုန်းဒိုင်းကျဲနေ၍ ဦးကျော့မှ မနေသာတော့ပဲ . . .

“အောင်ဝင်း . . . ဘာဖြစ်တာလဲကွ။ ဒီမှာညှော်ညှော်တွေနဲ့ အားနာပါဦး”

“ဆရာကြီး ဒီဘက်အခန်းကြွပါဦး။ လင်မယားရန်ဖြစ်တာ

မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာမိနီရယ် အိမ်သာသွားပြီ၊ အပြန်ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး ယောက်ျားသံကြီးနဲ့ ဝုန်းဒိုင်းကြဲနေတယ်”

ဦးကျောက ကျွန်တော်တို့ပါခေါ်သဖြင့် တစ်ဖက်ခန်းသို့ သွား ကြရာ ကိုအောင်ဝင်း၏ခန်း မနီဆိုသူမှာ မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့် နေပြီး ဦးကျောအားပြင်သည်နှင့် . . .

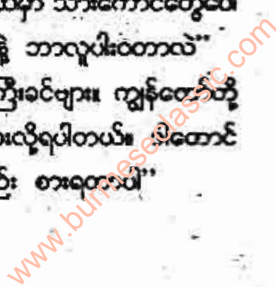
“ဆရာကြီး . . . ကျွန်တော် စိန်လှပါ၊ ဆရာကြီး တောကောင် တွေရတာ ကျွန်တော့်ကို အရိုးအရင်းလေးကျွေးပါဦး ကျွန်တော်စာ လွန်းလို့ပါ”

“ဪ . . . စိန်လှကိုး၊ မနွေကလည်း ငါ့တူဧည့်သည်တွေ ပစ်ထားတဲ့ တောဝက်ပေါက်ကလေး ပျောက်သွားတာ မင်းလက်ချက် မဟုတ်လား။ မနက်ကလည်း ငါပစ်ထားတဲ့ချေကို ခိုးသွားတာလည်း မင်းပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီး၊ တောဝက်ပေါက်ကိုတော့ ကျွန်တော် စားရပါတယ်။ အစာမစားရတာကြာလို့ စားမိပါတယ်။ အဲဒါ ရေလယ် ကျွန်းစောင့်မကျေနပ်လို့ ကျွန်တော်ဆရာကြီးပစ်ထားတဲ့ ချေကိုခိုးပြီး ကျွန်းစောင့်ကို ပူဇော်ရပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါဆရာကြီး အခုလည်း ဆရာကြီးတို့ ရထားတဲ့ထဲက အရိုးအရင်းလေးကျွေးပါခင်ဗျား”

“ဟေ . . . သူ့ခိုးကို ငါတို့က သနားရဦးမှာလား။ ဟဲ့ကောင် စိန်လှ မင်းဒုက္ခရောက်သွားချင်သလား။ တောထဲမှာ သားကောင်တွေပေါ် လွန်းလို့ ကြိုက်တဲ့အကောင် စားလို့ရရဲ့သားနဲ့ ဘာလူပါးဝံတာလဲ”

“လူပါးဝံတာမဟုတ်ရပါဘူး ဆရာကြီးခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ ဘဝက ဆင်းရဲပါတယ်။ အသေကောင်မှ စားလို့ရပါတယ်။ ဒါ့ထောင် အထက်လူကြီးကို ပူဇော်ပြီးမှ အနည်းအကျဉ်း စားရတာပါ”

၁၈၄ ● ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဟေ . . . မင်းတို့မှာလည်း အထက်လူကြီးဆိုတာ ရှိသေးသလား”

“အဆင့်ဆင့်ရှိပါတယ်ဆရာကြီး သစ်ပင်စောင့်၊ ကျွန်းစောင့်၊ ကန်စောင့်နဲ့ တောစောင့်တွေရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်အထက်လူကြီးတွေပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ခိုင်းတာလုပ်ရပါတယ်။ သူတို့ကျွေးမှ စားရပါတယ်။ တစ်ခါတလေ အခွင့်ရရင် ခိုးစားရပါတယ်”

“အေး . . . အေး . . . ကောင်းပြီ နောက်မင်းဝင်းပူးနေတဲ့ မိနီကိုလည်း မနှောင့်ယှက်နဲ့တော့၊ ငါတို့ကိုလည်း မနှောင့်ယှက်နဲ့ ငါတို့ သားကောင်ရတိုင်း မင်းကိုအရိုးအရင်းကျွေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . အခုကျွေးပါနော်”

“အေး . . . အေး . . . ကဲ . . . သွားတော့ . . . သွားတော့ နောက်ပေးဘက်မှာ မင်းနာမည်ခေါ်ပြီး ပုံထားပေးမယ်”

“ကဲ . . . မုဆိုးဇေ အရိုးအရင်းတွေ ဖက်နဲ့ထည့်ပြီး နောက်ပေးဘက်မှာ ပုံထားပေးလိုက်ပါ”

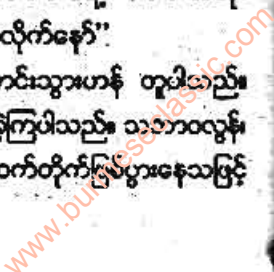
“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာကြီး”

မကြာမီ မိနီသတိရလာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုအား ပြူးကြောင်ကြောင်ကြည့်ပြီး အံ့သြနေရှာပါသည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုအောင်ဝင်းမှ . . .

“မိနီ . . . သတိရပြီနော်၊ ရော့ . . . ရော့ . . . အဘိုးဆရာတော်ပေးထားတဲ့ ခေမန်းလေးသောက်လိုက်နော်”

မိနီမှာ ခေမန်းသောက်ပြီး နေကောင်းသွားဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဦးကျော့၏ အိပ်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ သဘာဝလွန် ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်များက ဤဒေသတွင် ဆက်တိုက်ဖြစ်ပွားနေသဖြင့်

ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩရပါသည်။

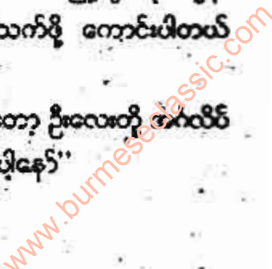
အိမ်ခန်းပြန်ရောက်သော် ကျွန်တော်တို့မှာ ညတထမင်းစားပြီး ရေပင်မသောက်ရသေးသဖြင့် ရေခွေးကြမ်းဝိုင်းထိုင်ကြရင်း ကျွန်တော် မှ . . .

“ဦးလေး . . . ဦးလေးတို့ဆီမှာ ဒီလိုပဲ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ဖြစ်လေ့ရှိသလား”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါ့တူရဲ့ ဦးလေးက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ပါ ဒီကိစ္စတွေ မယုံကြည်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မကြာခဏ တွေ့ကြုံနေရတယ်။ ဦးလေးတို့နေရတာလည်း ရိုးမတောထဲမှာကိုးကွဲ့၊ တောသဘာဝလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ တောဆိုတာ မာယာအလွန်ကြွယ်တယ်ကွဲ့ အံ့ဩစရာ လည်း အလွန်ကောင်းတယ်။ ဒီတောကတော့ အကြမ်းဆုံးလို့ ဆိုရမယ် ထင်ပါရဲ့။ တစ်ယောက်ထဲ တောထဲအမဲလည်ရင်တော့ အမှောက်မှောက် အမှားမှားပဲ။ ဒါကြောင့် ဦးလေးလည်း အမဲလည်ရင် မုဆိုးနဲ့နှစ်ဦးသွား ကြတယ်။ အန္တရာယ်ကင်းအောင်လို့ပေါ့ကွယ်”

“နောက်ပြီး ဒီတောက ချေ မြေကောင်းတော့ တောထူထပ် တယ်။ တိရစ္ဆာန်လည်း မျိုးစုံရှိတယ်။ ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဆင်တွေလည်း ရှိတယ်ကွဲ့ ပဲခူးရိုးမနဲ့ဆက်နေတော့ ပေါတာပေါ့ ဦးလေးလည်း ဒီရောက် နေတာ အနှစ်(၃၀)ကျော်ပြီ။ ဒီမှာပဲ အခြေချတော့မှာပါ။ တောဘယ် လောက်ကြမ်းကြမ်း ဦးလေးက တောကိုချစ်တယ်။ မြို့သွားရင် မွန်း ကြပ်တယ်။ တောသဘာဝဆိုတာ အလွန်နှစ်သက်ဖို့ ကောင်းပါတယ် ကွယ်”

“ဒီမှာနေတာ အနှစ် (၃၀)ကျော်ပြီဆိုတော့ ဦးလေးတို့ ဇာလိပ် ခေတ်ကတည်းက တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တာပေါ့နော်”

၁၈၆ * ထောင်မှူး

“ဟုတ်ပါ . . . ငါတူရယ် ဦးလေးက ရိုးရိုးကန်ဝန်ထမ်း
 လေးဘဝနဲ့ အလုပ်စဝင်ခဲ့တာပါ။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်နှောင်းပိုင်းနဲ့ ဂျပန်
 ခေတ်ကိုလည်း မိခဲ့ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်အဆုတ်၊ ဂျပန်အဝတ်မှာ ဒီနေရာမှာ
 တိုက်ပွဲအကြီးအကျယ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဂျပန်လေယာဉ်တွေက ကန်မကြီး
 ကန်ဘောင်ကြီးကို ငုံးကြဲတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ငုံးဒဏ်ရာတွေ အခုထိရှိ
 တယ်။ ဂျိုးဖြူပိုက်လှိုင်းကြီးကိုလည်း ငုံးကြဲတယ်။ စက်သေနတ်နဲ့ ပစ်
 တယ်။ ဦးလေးတို့ ပြန်ပြင်ဆင်ထားရတာပါ။ ပိုက်လှိုင်းကြီးတွေက
 အင်္ဂလန်က သဘောနဲ့သယ်လာတာ။ သွပ်သံရောထားပြီး ထု (၁)လက်မ
 ရှိတယ်။ အတွင်းမှာ သံချေးမတက်ရအောင် ကြော့နဲ့စဉ့်ရောထားတာ
 တစ်ထပ်ရှိသေးတယ်။ အဲဒါတောင် ရေတွန်းစက်ရုံရှေ့က ပိုက်လှိုင်း
 ကြီး လေယာဉ်က စက်သေနတ်ကျည်မှန်လို့ ပေါက်သွားဖူးတယ်။ မန်း
 ထွက်တဲ့ ရေးအားပြင်းလွန်းလို့ ပိုက်လှိုင်းဘေးက တောင်နှာမောင်း
 လေးတောင် ပြိုသွားဖူးတယ်”

“အင်မတန်စနစ်ကျတာပဲနော်။ ကန်မကြီးက ရေကိုအမြင့်
 ရေအားနဲ့ ရေစစ်ကန်ပေါ်ကို မို့လို့ရအောင် လုပ်ထားတဲ့စနစ်ကလည်း
 အလွန်ကောင်းမွန်ပါပေတယ်”

“အင်း . . . အလျင်ကတော့ ဟုတ်တယ်ကွဲ့။ အခုတော့
 ရန်ကုန်လူဦးရေကလည်း များလာ၊ ကန်ရေကလည်း ဆုတ်လာတော့
 ရေအားနည်းရင် သူ့အလိုအလျောက် ရေစစ်ကန်ကို မပို့နိုင်တော့ ရေ
 တွန်းစက်တွေ မောင်းပေးနေရတယ်ကွဲ့။ မိုးနဲ့ဆောင်းကာလ ရေများလို့
 မမောင်းရပေမယ့် နွေဘက်တော့ တစ်ချိန်လုံးမောင်းနေရတယ်”

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရာဝင်ရန် ပြင်ဆင်ကြ
 ပါသည်။ မနက်ဖြန် မနက်စောစော ကားနှင့်ပြန်ရန်လည်း ရှိနေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်ခန်းက ကားဆရာကိုအောင်ဝင်းမှ ဦးကျော့အား လာခေါ်ပါသည်။

“ဆရာကြီးခင်ဗျား။ အင်ဂျင်နီယာကြီး ခေါ်နေပါတယ်။ ခထကွ ဝါတဲ့”

“အေး . . . အေး . . . အောင်ဝင်းရေ ငါအခုပဲ သွားလိုက် မယ်”

ဦးကျော့မှ ပြောပြောဆိုဆို လက်နှိပ်မီးတစ်လက်ဆွဲ၍ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခိုက်သားအနီးရှိ အင်ဂျင်နီယာကြီးအိမ်သို့ ထွက်သွားပါသည်။ (၁၅)မိနစ် ခန့်အကြာ ပြန်ရောက်လာပြီး “တူတော်မောင်တို့ အပြန်အတော်ပဲဟေ့ မနက်ဖြန်မနက် ကန်ကား ရန်ကုန်ဆင်းရမယ်။ ကျောက်ချဉ်သယ်ဖို့နဲ့ ရေမောင်းစက်တစ်လုံးပြင်ဆင်ဖို့ ဦးလေးရန်ကုန်ဆင်းရမယ်။ ဂျိုးဖြူလှိုင်း ကားဆင်းရင် တိုက်ကြီးပဲရောက်မှာ။ ရန်ကုန်ကားပြောင်းစီးဧည့်မယ်။ မင်းတို့အတွက် တောထွက်လက်ဆောင်တွေ ပေးလိုက်ချင်တာနဲ့ အတော် ပါပဲ”

မနက်(၅)နာရီခန့် ထကြ၍ သူတို့ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့အား မနက်စောစော ထမင်းကျွေးပါသည်။ တောကောင်သားစုံသည် အပြင် ဝက်ပေါက်ကလေးတစ်ကောင်လုံးအား ပေါင်းထားသည့် ဟင်း လည်ပါသည်။ မနက်စောစောဆိုသော်လည်း အတော်စားနိုင်ကြသည်။

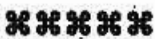
ကျွန်တော်တို့ ကန်ကားထွက်တော့ ကိုအောင်ဝင်းက မောင်းပြီး ဦးလေးနှင့်ဦးကြည်က ခေါင်းခန်းကစီးသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က နောက်ခန်းက လက်ဆောင်များအဖြစ် ချေသားခြောက်နှင့်ငှက်ငှော့ခိုင် များ။ သံပရာသီး၊ ရှောက်သီး၊ ကျွဲကောသီးများလည်း ပါလာသည်။ ဂျိုးဖြူလှိုင်းကားဂိတ်တွင် မနေ့က နေ့ပိုင်းကားမထွက်ဖြစ်၍ လူများ

www.burmeseclassic.com

၁၈၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ပစ္စည်းများနှင့် ပုံနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ လိုက်လျှင်လည်း ခေါင်မိုးပေါ်
က လိုက်ရတော့မည်။ တောင်ဆင်းတောင်တက်လမ်းဖြစ်၍ အန္တရာယ်များ
လှသည်။ ရန်ကုန်သို့ မနက် (၈)နာရီခန့် ရောက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့
ကျောင်းတက်ရန် အချိန်ပီပါသည်။ မုဆိုးပေါက်စများအတွက် ပထမဆုံး
တောလိုက်အတွေ့အကြုံ အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးသွားပါသည်။

✎ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

